

Clarissimi viri Alexandri sermonete in consequentijs Rodulphi
Errodi ad Bernardum Psologum.

Quia mens mea tumba est mi Bernardus si bodie cu apd
Senas vrbeni nostram gratissimum pius habitus sim
plurq̄s forte etati congrua concenariolum bunc menci
gummi satis ad re inscribere liceat. Ya pzimus. n. multum
magnifacere videoz que longe inuozam ingenio tuo sit
adco vt fastidiri babeas potius q̄s oblectari. Tenu audeo vt postea q̄s
olim inter auditores nostros te precipuam delegerim ob uscuq̄ inuip
stantiam nunq̄s memini labores nostros abscondere: ita modo z sine
ptias noueris suscipe libentius. Neq̄ inde admirari debeo si postea q̄s
seripsimus pbica tumba: aut pbic fragmenta potius nunc retroz huc
videar ad dialectice elementa: qm̄ cum ed pleraq̄s italie gymnasia gres
suo agerem: nonnullos insolentes noui: qui tantuz arrogantie arbitra
ri sunt: vt promperint magis q̄s bonestati conueniret: vrbis nre senaz
sacraz artius studia penitus adulterina magisq̄s legitima haberi: adco
vt e senis omnis euolauerit dialectica. Asubitamen non vice vna conu
git vt cum tot z tanta de eis profiterentur quasdam dialectice difficut
tateo eis porrigeres: enodationem ipsoru expectans: vbi umbi crede:
nisi aliter offuissent fortasse melius euodassent: inde fit vt nre commu
tatum parares q̄ in Errodi tractatulo de pntijs dicunt. hoc. n. agere
libenter instituit: tum propter rem ipsam que utilitatis non parue est. p
sepe. n. genitor Joannes: qui no minus duce dialectica ac pbica q̄s expe
rientiam medicis hominibus profecit: solitus erat. H. Desberii z Erro
dum pariter preponere ac boxari cunctos dialectice discipulos: quar
tunenq̄s eruditi essent: his seruari pzincipibus. Tum volui: qz inuio
nullis argumentadi regulis probationes truncare mentium quas perse
ctas faciam. Illouas pzinde determinationes pro ingenio mei libelli
tate adducam quibus a modernis expositoibus discrepare natus sum.
Zane multo libetius hoc opus suscepi vt sinant vrbis nostre studioz
obrabere: qd̄ ni sinant maledicere maledicatur eis. Ideo ergo ducece
re quod pollicitus sum aggredi deber.

Consequente

gnificat p aiso. s. q tu sis bō. nisi fuerit
 ita sicut adequate significat p suis pñs.
 .s. q tu es aial. **¶** Et conuerso dicitur
 nō bona vel nō valere qñ stat sic esse sic
 significat adequate p aiso. s. nō sit ita si
 cut adequate significatur p aiso suū. sic
 de ista. tu es bō. ergo tu sedes. cuius stat
 sic esse sicut adequate significatur p aiso.
 .s. q tu sis bō. s. nō sit ita sicut adequa-
 te significatur p aiso. s. tu sedes. stat cuius
 re esse boiem s. non sedes. **¶** Sed duplex
 dicitur pñia bona. qdas. n. est pñia bona
 de forma. 7 qdas de materia tm. **¶** Lo-
 sequentia bona de forma dicitur esse illa cuius
 si sic esse sicut adequate significatur per
 aiso intelligitur: sic esse sicut adequate si-
 gnificatur p aiso intelligitur. sigs. n. itel-
 ligat te esse boies. tūc intelligit te esse aial.
 Et tō dicitur in tali pñia pñis esse de formali
 intellectu aīstis. Sed pñia bona materia-
 lis tantū dicitur cuius pñis nō ē de forma
 li intellectu aīstis. seruiatis tamē cōditio-
 nibus requisitis ad pñiaz bonā. vt supra di-
 ctus ē. sicut ē ista pñia. bō ē aīstus ergo
 baculus stat in angulo. stat. n. itelligere
 boies esse aīstū: s. nō itelligas nec cogi-
 tes q baculus stet in angulo.

¶ Secunda diuisio. consequentiarum bonarum
 alia bona de forma: alia bona de materia. 12. on
 sequēta bona de forma est illa cuius si sicut ade-
 quate significatur per aiso intelligitur: tūc etiam si
 vt tu es bō. ergo tu es aial. patet. qz siq intelligitur:
 re esse boies intelligit te esse aial: ex quo patet ve-
 rum esse qd cōter dicitur. s. q in bona pñia de for-
 ma pñis est de intellectu formali aīstis. **¶** Conse-
 quentia bona de mā: quā dicimus bonā 7 māies
 dicitur: cuius pñis nō est de intellectu formali aīstis:
 seruiatis tm cōditionibus pñie bonie: quod dicitur:
 qz ois pñia mala esset bona 7 mālis tm: cum in il-
 la non sit pñis de intellectu formali aīstis: patet exē-
 plo hoc: hęc. n. est bōa 7 mālis tm. s. bō est lapis.
 ergo baculus stat in angulo: stat. n. intelligere bo-

mines esse lapidem absqz hoc q intelligat an-
 culū stare in angulo: 7 cū hoc est bona pñia.
¶ Ideo patet ex dictis descriptio-
 qz ois pñia bōa 7 formalis ē bona 7
 terialis. sed non conuerso.

¶ Rodulphus strodus ex descriptioibz habi-
 fert qz omnis pñia bona 7 formalis est bona
 terialis: sed non conuersa: patet hoc. quia pñi-
 na cōtrahitur p spāles modos ad pñiam bon-
 males 7 materialē tm: omne aut quod cōtra-
 est male: qz ois bona pñia 7 formalis: ē bona 7
 lis: 7 non conuersa. qz non ois bona est bona 7
 malis: pñia. n. bona: 7 bona 7 mālis conuenit
 pñia tm bona 7 mālis tm contra distinguuntur
 bone 7 formalis: aliter diuisio non fuisset bona
 .n. bona 7 mālis tm: qz excludit formale quā
 non facit mālis. Solius. n. est philosophus
 re i pñiam mēto qñtat qz ois bīus ē dispō. vbi
 bīus 7 dispositioes spēs aut modos diuisos asse-
 qz solū dispō tm vt habitū excludit p dūstinguit
 bīus: 7 dispō absolute dicit i bīus dispositioes i

Contra predicta

arguitur et
 mo pñia de
 pñies pñie bōe qz istū male pñie: deus ē: ergo a
 pñd ē: nō pōt esse ita sic adēqte significat p aiso
 esse ita sicut adēqte significatur per aiso: ergo a
 pñm probat qz si pōt: ponatur in esse. qz ita sit
 adequate significatur p aiso: ē. ergo aliqua p
 est: s. nō est ita sicut adequate significatur per a
 .s. q aliqua ppositio est: ergo nulla. p pōt ē: qz
 contradictionē implicat. **¶** Secundo arguitur
 tra descriptionē pñie bone de forma sic. accubū
 rum pñiaz pñis est de intellectu aīstis. s. tu es bon-
 ergo tu nō es lapis. bō currit: ergo risibile curri-
 cuz sicut intelligere cap: aīstia nō intellectus pñibz
¶ Ad pñm. declarēm? in primis mētes desc-
 pñonis pñie bone. 2. ad argumentū trideamus
¶ Nō notificatio ergo pñm premititur pñ
 q significare verū aut falsū altero duoz modo
 contingere pōt: aut per modū complexi aut pñ
 dum incomplexi. Illud. n. significat verū aut falsū
 per modum complexi: quando significatio illū
 ton? resultat immediate ex significationibus oīū
 suozum terminozum 7 conuentione ipsozum sñ
 quem modū significat ista ppositio: de? est eius
 Illud aut significat verum aut falsum p modū
 complexi qñ ipsoz taliter significat q significatio
 ipsius non resultat nō dicto: 7 sñ hanc modū
 verū 7 ly a. significat verus: dato qz ly a. significat
 deum esse: nullū. n. bōz significat per modū cōple-
 xi: cū nulluz habeat partes aut terminos ex quo

rum significatibz insulter significatio sua. ¶ **Secūdo** pmititur qd si aliquid est, ppō illud significat p modum compleri: patet, quia si possibile esset aliquid esse, ppositionē: illud nō significare verum aut falsū per modū compleri: hoc maxime videret de ly, vey: de ly, a, sed hoc nō: cū sit falsū & impossibile: & posito qd ista inscriptio, s. deus est deus: si significaret mente auctō: ē: significatibz sbo & p dicitur deū sicut nūc significant: ipsa nō esset, ppō: alioquin, ppō esset falsa in qua idē predicat de se ipso: vbi sbo correspondet aliqd in rex naturalium de in tali casu illud scriptū bz loco vultus clara ceteris: quē ad modū cōtingit apud sibilantia: situtines qd figura gladij imponet ducem deua stalle oppidū: qd character in modū vbie equm potest conficere magnū equoz: & ista bis. ¶ **3°** pmititur iuxta doctrinā Strodi paulo inferius capitulo illo. ¶ **Ad** dū igitē arguendi, qd per ly ita esse positi in descriptione quē bone intelligit significatū adequate pponis vt autis siue sit affirmatiuus siue negatiuus: per nō ē ita: significatū & dicitōriū talia, pponis vt autis: siue est, siue affirmatiui siue negatiui. ¶ **4°** pmissio qd ois quā sit ppositio iuxta mentē magistri: hoc tū non longe inferius patebit. ¶ **Ex** pmo pmissio concludit qd significare vey aut falsū per modū compleri & significare precise iuxta cōpositionē suoz terminoz conuertitur. ¶ **Ex** =^o sequitur impossibile ē aliquas ppoēs: & per quās aliquā quānam significare aliter quā iuxta cōpositionē suoz terminoz: cū quo tamē fiat vt aliqd significet vey aut falsū per modum compleri & nō sit, ppō: patet de hoc distincto a, vel b, dato qd ly, a, significet cē: & ly, b, significet te nō esse: ipsum, a, nō est, ppō: qz non hypothetica cum nullā contineat categoricā: nec ē categorica vt liquet. ¶ **Ex** 3° inferit qd in descriptione quē bone, ly, cē ita sicut adequate significat per autis: aut ppōne, si ita est sicut per istas, ppōem: nihil ē adequate significatur: pōt sumi ly ita cē & mālter & potest sumi formaliter: nālter sumendo ē sensus qd nihil est. Formaliter vō est sensus iste, s. qd vey rias ista nihil est: significata adequate per istam ppōem nihil est: que actualiter existit. ¶ **Ex** quo colligitē s. iactam. ¶ **Paulū** pgu, piter & alios ple rous logicos errasse satis, volentes descriptionē consequente bene hic esse datā de quā bona nō absolute, sed significante iuxta cōpositionē suoz terminoz: quā aliqua est quā bona vt dicitur non significans iuxta cōpositionē suoz terminoz, cuius autē est vey & autis falsū, & sic nō cōpōnit et de scriptio data bic. ¶ **3°** pmissio, a, errant i pōnēdo

quānam bonā aliqz esse nō significatē iuxta cōpositionē suoz terminoz. ¶ **2°** qd tunc aliqua est quā que nec esset bona nec mala, qd videt absq̄ dūm & ā. Strodi in pmo deservitē quāz in se & postea diuidētē ea in bonā & malā per imedia tā, vt per debite & iudicite inferri, quāz ex autē, sed qd illud sequat, patet de quā quāz dicunt esse bonānam cuius autē est verum & quāz falsum.

De pmissis

dicimus intellectus descripiōis ēē hāc, s. quā bona est quā sic significans adequate, cui nō potest ita sicut adequate significat per autis & nō ē ita sicut adequate significat per sui quāz, vbi ly nō potest, determinet totā copulatiuā qd sequat. ¶ **Dicitur** pmo loco sic adequate significans, vt per illud intelligatur ipsaz determinari ad aliquod significatū resultant ex autē & quē cū notā rōnis, que significata autis & quāz eades intelligi debent per ly ita esse ad modū expressū, vt quātia dearticulando descriptionē ad aliquā particulā rem quānam dicimus sic ista quā, s. m es bō, ergo tu es alal, est quā significans sic adequate, s. in es bō, ergo tu es alal, & nō potest esse qd sit bō & non formaliter ex quo concludimus ipsaz ēē bonā. ¶ **Similiter** in descriptione quē male dearticulādo eam ad hanc qd sit a, s. m es bō, ergo tu sedes. ¶ **Dicemus** ita, quā est quā, significans sic adequate, s. qd tu es bō, ergo tu sedes, & potest esse ita qd tu es bō, & tu non sedes, ex quo concluditur hanc esse malām.

Quia super est

respondere ad argumentis pncipales dicens quāz ibi factū esse malā, quod est quā significans adequate qd deus est, ergo aliqua, ppō, est, & potest ita qd deus est, & nulla, ppō sit, ergo, ¶ **Ex** bis sequit pmo quāz non valere, a, quā est bona significans precise pmarie iuxta cōpositionē suoz terminoz sic & c, ergo si ita est sicut adequate significatur per autis a, ita ē sicut significat per autis eiusdem, loquendo de ly, ita esse formaliter, p, quā est est possibile & quā ē cōditionalis impossibilis, & sicut ex codes assumpto non sequit, ergo nō potest ita sicut significatur per autis nisi & c, quā talis de sensu cōposito infert dictā quā māl: sed non de forma. ¶ **Sequit** 2° hanc quānam non tenere, si ita est sicut significatur per autis a, quē ita est sicut significatur per autis eiusdem, sed per autis autis significatur qd deus est, & per autis autis qd aliqua, ppō ē, ergo si deus est, aliqua, ppō est, patet: quā est possibile: & quā impossibile loquendo de ly, ita esse potest: hanc rē verā significatā formaliter. ¶ **2°** dicimus secundū sunt duo modi dicendi. ¶ **Primus** est quē dicimus insequitur dicendo, vtro, intellectus

2. Consequentie

per ens esse de intellectu aucto quando nō ē ima-
ginabile oppositū ens stare cum aucto absq; con-
tradictione. & q; ut inquit quidēq; in ens modū
arguendi est talis q; tenet in omni materia ratio-
ne cuius ens est simpliciter bona de forma. ut cū
arguitur a convertibili ad convertibile, quandoq;
vero non tenetur in eunt materia. ut sic arguēdo.
tū pater est, ergo non tū pater est. eo q; est relati-
onis mātū non valet talis modus q̄ntūq; sit
formalis. dī sū quid, ideo dī trodus ens simpliciter
citer bonas de forma descripsit. & x quibus solue-
argumenta dicēdo. ut vobiq; ens est de intellectu
aucto ad modū excessū. q̄nta vero. tu es. tu non es.
ergo baculus stat in angulo. est formalis sū qd.
ut ex dictis liquet. ¶ Ille modus videt ex toto de-
ficiere. in primo contradicit sibi. q; eo dato sequit̄
ens iam datam in terminis relatus esse bonū sim-
pliciter de forma: cuius ens sit de intellectu aucto ut
liquet. eo q; ens implicat contradictiones. ¶ Sic
cundo arguitur istam esse de forma. tu es. tu nō
es. ergo baculus stat in angulo. tamen quia ens
est de intellectu aucto ad modum suum. tūm q; ip-
sa tenet vigore modū arguēti a primo ad vltimū.
ens opūnis omnibus simpliciter de forma. ex
istibus: ac modis non variatis. ergo ipsa ē bo-
na de forma simpliciter. tenet ens. q; arguere a p-
mo ad vltimum tenet in omni materia. ipsamq;
sic deduco. tu es. tu non es. ergo tu es. vel bacu-
lus stat in angulo. & tu non es. tenendo ens copu-
latum. tunc enim quelibet eius pars tam prima q̄
est vltima: q̄s secunda que est simpliciter carbe-
onica sequitur de forma. semper intelligendo sim-
pliciter hic & ista. ex ipso aucto. ¶ Sic ultra. tu es. ut
baculus stat in angulo. & tu non es. ergo baculus
stat in angulo. tenet ens a vltima cū destructio-
ne vnius partis super alteram partem. ergo de p-
mo ad vltimum de forma sequitur ens vltimū de
primo aucto. ¶ Tertio deficit. q; a convertibili ad
convertibile non semper valet argumentus de
forma. ut corpus quod est substantia est. ergo cor-
pus quod est quantitas est. bonū est. ergo risibile
est. cuius opposita ens absq; contradictione sicut
cū aucto. ¶ Quarto deficit in hoc q; dicit ens
esse simpliciter bonam de forma cuius modus ar-
guendi tenetur in omni materia cum contrarius ap-
pareat de ens habet a convertibili ad conver-
tibile. ¶ Secundus modus est ipsa ut per qu. ut
dicitur in tenet debere intelligi in sensu diuino. ut
in tenet. tunc ē in arguēto facto. q; sic est bonū
intelligit. ac nō est. ut sic intelligit: q; hoc fundam-
to declaratur. quod nō adēq; significat p̄ ens. q̄nta
bona de forma: ē id q; adēq; significatur p̄ ens.

tunc sillogismo expositio sic arguitur. hoc sim-
licetur. demonstratio te esse bonum. n. & de ce-
te non est lapsus. ergo te nō est lapsus. intelligit
& sic in singulis bonis de forma videtur p̄. sic
quo condidit q; q; sillogismus talis. ex ostendit
nullo modo competere videtur vere in aliis
ens bonis non de forma. ideo vbi cum apparet
non potest ens talis non est bona de forma.
¶ Tertium hinc modum dicitur p̄. ut ostendit
mo q̄ntū ad intellectum quem dicit. q̄ntū hinc
ens foret bona de forma. tu non es. ergo tu es.
si sicut significatur per ens intelligitur. ita & sicut
significatur p̄ ens intelligitur. eo q; affirmatio ei
prior quo ad intellectum sua negatōe ut in fine sec-
di clencox colligit. Vbi dicit p̄. q; in nō facer
intelligitur facere. & in fine primi de anima. tunc
est index sui & obliqui non. n. videtur possibile y
negemus te esse. nisi intelligamus super qd cadit
negatio. negatio autē negat in p̄. pone id qd affi-
mabatur. quare ē. istec valet dicere q; per fax
ligere intelligatur assentire. q; tunc bec effect bonū
de forma. Adam fuit. ergo de quolibet ordinat est
vel non esse. quod est falsum apud eum. cum nu-
lus bonus modus formalis arguendi esse videt
& ens probatur. q; ens est primum principium
in. n. n. n. quod necesse est quentibus docendum
habere. primo posteriorum. & est lectus tamen de
mo quem nullus ignorat. secundo saluente. com-
to primo. quoniam possumus aucto assentire nisi ip-
assentiamus. ¶ Secundo ex eo sequitur banc esse de
forma. tu es. tu nō es. ergo baculus stat in angulo.
ens contra ens. ens. p̄. q; ens. baculus stat in
angulo. sequit̄ vigore dicitur p̄. ad vltimū. ex
bac copulatum. tu es. tu non es. vbi ens. & sic
bonū de forma ut ē. & p̄. ens. ens. primum intelli-
gitur. ens vltimū intelligitur. & sic erit de forma.
¶ Tertio peccat in sūdamero. quod bec nō sicut
de forma. p̄. ergo sicut ē. q; p̄. ens. nō ē sicut ē.
¶ Quarto q; tunc sequit̄ bac. ens. nō ē de forma
bonū. ergo aucto ens. sicut vltimū. ens. ostendit
ens. p̄. q; ens. q; hoc ē. & intelligitur. & non
aliter ē intelligatur ut liquet.

dicendum est ergo q; aliqd esse
de intellectu aucto?
quod simpliciter contingit p̄. ¶ Primo quod intelligit b. p̄. supponit
intelligit a. ut a. dicitur de intellectu b. & sic totū esse
tale ut bō. dī de intellectu p̄. sicut & aucto. ut p̄. mo
physico: tenet. & hinc. & colligit. ¶ 2. q; a. p̄. dicitur
primo nō dicitur p̄ de b. vnde. n. & affuit de belle
cuius b. s. posterior? co intelligitur. & b. uno modi
deseruit i coplexis ser simplicibus. ¶ 3. cū ipse
sit intelligitur b. esse tenet significatur ens. & non

esse a. seu significatū est? absq; splicatōe p̄dictionis
 ex falsitas solū ex vno vt ex b. vel a. p̄pōne ma
 nentib; istis p̄marijs significatōib; vt bic et in
 fra. p̄supponendū est. ¶ Quarto cū nō sit possibi
 le imaginari b. vel c? significatū a. nō esse a. vt
 eius significatū absq; implicatōe cōtradictōis
 resultantis ex ambabus simit. vt ex b. et oppositio
 a. et in vna. dicit de intellectu b. eo q; sicut aia est
 de intellectu bois. licet possit esse q; intelligam vel
 intellevi boiem absq; hoc q; intelligā vel intel
 lexi in alas. ita q; nō dē de intellectu c? nisi q; q;
 dictionē implicat boiem esse et nō esse alam. q; con
 tradictio resultat ex his duabus. s. q; bō sit. et nō sit
 aia. sic et a. nō min; p̄ eandē cām dē esse de intel
 lectu. b. ¶ Rodulphus ergo bene distinxit p̄ias bo
 niam de forma p hoc q; dicit q;ns esse de intellectu
 form. aliāns. quarto modo: ¶ Et p̄ hunc modū cō
 perti sunt formales modi arguēdi simpliciter boni de
 forma. vnde bec p̄ia est bona de forma. bō est ei
 go aia est. vbi ¶ Actans nō haberet viā ad hoc
 ostendendū: cum nullus formalis modus arguēdi
 qui teneat l omni materia expressus ab auctoritōe
 bic cē videat. ¶ Et per hoc p̄ solutio ad argumen
 tum. q; equivoat de esse de intellectu altius? cuius
 p̄mū modū accipiat. et nō q̄rri. ¶ Zona tū cū in
 quisiōe an ista. bō currit. ergo risibile currit. sit bo
 na de forma. b. bec bō est. ergo risibile ē. nō sit bo
 na dō forma. spectaret tū inā bec ad alce. artificē.
 vnde omīto nunc. in quarū modū voluit Soro
 dus eius dicit in sensu cōposito. p̄d. n. intelligi boles
 esse lapidē absq; hoc q; intelligā vel intelligat ba
 culum stare in angulo. cū nulla cōtradictio includa
 tur in hac copulativa. bō est lapis et nullus bacu
 lus stat in angulo. nisi merito prime p̄is solū et nō
 ambax sit. ¶ Et si ¶ Rodulphus in s̄a p̄mo loco di
 xerit diffiniendo p̄iam de forma esse illā cui? si sic
 ad eiq; significat p̄ aīs intelligitur et. illud debet
 intelligi. s. q; p̄is sit de intellectu aīus modo tam
 dicto. quare iam cedit difficultas quā ¶ Saulus p̄
 gu. advertere videt. an. s. in sensu cōposito vel di
 uiso intellecti debeat dicta de scripto. ¶ Et v̄ ista via
 sequitur p̄mo aliquid sequi de forma ad p̄is ali
 cuius bonē. v̄c de forma. et non ad aīs cuius dē. et
 esse de intellectu b. et b de intellectu a. et tū c. nō cē
 de intellectu a. loquendo de esse de intellectu hoc
 quarto modo. p̄ bō hoc p̄ite. qd est. baculus stat
 in angulo. qd deducebatur de p̄mo ad vltimū.
 sicut ¶ Actans nō p̄mittit. ita q; sequat de forma
 ex hoc p̄ite. qd sit b. in es. vel baculus stat in an
 gulo. et tū in es. et b. sequerebatur de forma. ex hoc autē
 in es et tū nō es. qd sit a. ex quibus patet cōcludari.
 ¶ Sequi secūdo. q; aliquid sequitur de forma ex vno

convertibiliū qd non sequitur ex altero. intelligēdo
 convertibiliā ea q; mutuo se inferunt de forma. p̄
 bant. q; ista. baculus stat in angulo. sequitur de for
 ma ex copulativa facta ex a. et b. et nō sequitur de for
 ma ex copulativa q; est a. ergo cōcludari verū. et
 nec p̄ia. q; copulativa q; est a. et copulativa facta ex
 a. et b. cōvertuntur. qd sic offendit. omne aīs ex
 quo sequitur de forma vni p̄is cōvertitur cū copu
 lativa facta ex illo ante et tali p̄ite. s; ex copulativa
 que est a. sequitur de forma copulativa q; est b. ergo
 copulativa q; est a. cōvertitur cū copulativa facta
 ex a. et b. t; p̄ia cū minor ex b. habitis. et maior offē
 ditur. q; tale aīs. et copulativa facta ex tali ante et
 p̄ite mutuo se inferunt de forma. ergo cōvertuntur
 tur. p̄ p̄ia. et assūptūz liquet inductive. vbi q; a
 ex ista. in es bō. sequitur de forma. in es a. iō inferi
 de forma. q; in es homo et es animal. et cōtra. et
 q; sequitur de forma. in es homo et tu es aīal. ergo
 in es homo.

hic vertuntur

boc sunt q̄mor modi dicēdi. ¶ Nam? est ¶ Serebich
 dicitus p̄ias cē relationem. q; consecrationē qui
 formaliter p̄ias dicitur sequi ex aīte. ¶ Et bo
 sequitur p̄mo q; nulla p̄ia est p̄ia mala. et si dicitur
 dicitur p̄ia in bonam et malam hoc est sicut dicitur
 tur equivoctum in sua significata. sicut homo i vi
 rum et pictum. aut aurum in verū et falsū. ¶ Se
 quitur secūdo q; nulla p̄ia est proprie conceder
 da aut neganda. sicut neq; aliquid incompletūz
 relatio aut talis ē incompletūz. s; bene concedēdu
 est ipsas esse bonā aut malā. ¶ Et si ponat q; iste. u
 es bō. et tu sedes. cōvertuntur. et proponat ista. p̄ia
 in es bō. ergo tu sedes. et negat. negat tunc talis. et
 positio rōnalis. s; relatio et p̄ia mala. que ibi con
 mittitur nunq; concedit neq; negatur. sed conced
 tur ipsam esse malam. secundū ergo vltimū bō
 in nulla obligatione concedit p̄ia vel negatur ei
 bona aut econtra. quod est contra cōmuni. et obi
 gantes. ¶ Secundus modus est ¶ Rodulphi. dicit
 di vt sibi impular ¶ Saulus p̄gu. volentis p̄ias ē
 scillationē. q; est actus quo intellectus inferit p̄ia
 ex aīte. et talis illatio sine actus est operatio. et lic
 tere quoddā intellectus. sicut actus copulativa
 est intelligere copulative. ¶ Ergo vero non p̄it
 hanc existisse viā magistra. p̄mo q; paulo in a. et
 est ¶ Rodus q; p̄ia est p̄pōsitio rōnalis. et q; si
 aliq; conditionalis est vera. cuius tam aīs q; p̄i
 sunt falsa. ita aliq; est p̄ia bona cuius tam aīs q; p̄i
 que sunt falsa. q; oia solū p̄pōm cōpetere vident
 ¶ Sed bō sic. magister i p̄bator. et v̄ reale sic argu
 it. p̄ia est intellecta. ergo et cū p̄ias. et p̄ia inq̄

Consequentie

q̄ intellectus cōpositioem supponit intellectum
simplicium. q. d. a. q̄ns est pp̄ intellecta. ergo q̄ns
qd̄ est ei⁹ p̄are ē intellectum. ¶ Et sup̄ de p̄er en
2° 1° regule & alijs videt̄ actus q̄ns ē pp̄dēs
Et est in distinguendo est dixit̄ cē illationē. Et ibi
illationē sunt. p̄ illationē pp̄dēs solui. n. sunt an-
tiqui hoc facere vt abstracū p̄ cōcreto aut eōtra
sunt. ¶ Sorbit⁹ n. ca. de spē inquit. alibi spe-
ciem colore esse dicimus. & cōmentato: 2° phis-
co: cōmento 18°. inquit. simitas ē natus. cūmus.
& philosophus in antep̄dicamētis pleriq; quale &
q̄ns sunt pro abstracō vt Sorbyrina supra.
¶ 2° 3° hoc arguitur q̄endo pro quo sumitur. Et
q̄ns vtrū p̄dō. pp̄dēs illatione aut pro illatione: & q̄ns
tercijs dicatur vt descriptionē cē inq̄atorias aut
malā: quoniam tunc esset sensus q̄ illatio est propo-
silio illatione aut q̄ p̄positio illatione est. pp̄dēs illati-
ona. ¶ Rodetur illa non esse. pp̄dēs de cōsp̄dēm
s̄ ē determinatio significat. q. d. magister. q̄ns nō
sunt omne ei⁹ significatū sumēda est a nobis: cūm
nomē eius sit equine cū: s̄ tū illud significatū acci-
pinus qd̄ est prop̄dēs illatione. ¶ Tertio modus est
hodie satis vitatus acceptus a Iohanne venatore
nō discrepans a Sorodo: vt p̄nto per dicta dicit. q̄
q̄ns ē prop̄dēs illatione. ¶ Primo q̄ns nō est conce-
dendū aut negandū nisi pp̄dēs: s̄ q̄ns est conceden-
da vel neganda. ergo. ¶ 2°. q̄ philosophus primo
prior in describēdo syllogismū inq̄. syllogism⁹ ē
oro 7c. ois aut syllogism⁹ ē q̄ns. ergo 7c. ¶ Quar-
tus modus ¶ Nam p̄g. dicit. q̄ns ē respectū de
p̄dicamēto passivō quo q̄ns passive sequitur ex
ante. Vn in actu intellectus qui illatio dicit̄ q̄ns
derat. p̄ntū est motus intētionalis qui ē intell-
gere illatē. 2° ē respect⁹ i p̄dicamēto actūs quo
ano mediāte intellectū infert q̄ns. & 3° respectus
quo passive infert q̄ns. & iste. p̄ntē est q̄ns in p̄di-
camēto passivō. Et q̄ns sequitur in intellectu. p̄ntē
cē q̄ns. ad extrā aut similitudine. Quibet illa-
rum vitāū verū promittunt. dicitur significata
but⁹ nels q̄ns qd̄ est equine cō facta. verū eōtra def-
plēdēde sunt cū significatum verius neglexerunt.
¶ Ideo ē aliter dicendū. pro cui⁹ doctrina p̄ntē
duo documētā. Primo ē. q̄ sicut sanū multiplici-
ter p̄petere dicitur plurib⁹. q̄ns vitāū ē sana. medietas
ē sana. & al sanū. 4° metba. term⁹ cōmēto 2°. ita
& vitāū q̄ns pp̄dēs dicit̄. intellectio vera. relatio va-
& res vera. ¶ Proposio. n. va dicit̄ q̄ verum signifi-
cat. & intellectio va q̄ vere intelligimus. & relatio
va q̄ vere estimatur intellectus ad rē. & res vera
q̄ sic ē. de qua vitate loquitur philosophus in p̄ntis
dicēs. ab eo q̄ res ē vtrū ē ois vera vel falsa dicit̄.
intelligē p̄ esse vitatē. & p̄ non esse falsitatē. verus

11. & cē convertitur 2° metaphysicē term⁹ & con-
mento q̄nto. q̄ ois esse complexus est vitāū. vbi.
nulla pp̄dēs esset nō minus vitas bec cē. f. dem
nec minus bec vitas cēt. f. si deus ē sublimita-
ue est eius. ¶ Secundū documētū. q̄ aliquid cō-
tū pluribus vni p̄ attributionē ad alterū: & alie
absolute: verior tū cōpetit cui absolute cōpeti-
q̄s cū p̄ attributionē. p̄ ex quarto metba. p̄ntē
term⁹ & cōmento secūdo. ¶ Tertius. n. al sanum or-
cū ad ipm̄ oia sana dicant. sicut vana sana dicit̄.
representat sanitatē alia: & nō contra. ¶ Et q̄
cōclūdit. q̄ magis aut propina veritas ē q̄ns
q̄ si deus ē s̄bā. deus est eius. q̄s bec idē. den
est substantia. ergo deus ē eius. pp̄dēs. n. tale idē
aut cōditionalis nō dicit̄. q̄ns. nisi q̄ ita consequi-
p̄te rel. seu verū ē q̄ si de⁹ est s̄bā. deus est eius.

Ad dubium

ergo dicit̄. distinguend
rone equocationis b
ina nola q̄ns. ¶ Tertius nō assumendo. q̄ns ē vitā
necessaria significabilis p̄ pp̄dēm rōnales vel
latina. ¶ In hoc nulla q̄ns est q̄nta. ¶ So-
dicit̄ illam vitā arguit. vbi. n. nihil esset. ad huc sequi-
reut q̄ nihil cēt. & si nulla vitas creat. cēt. ad
m̄n cē s̄bā. sequitur deū cē eius. & q̄ns nō est falli-
vitā. ¶ Et cōfirmatur q̄ talis q̄ns. si similitudē
natus ē. nō videt̄ esse s̄bā aliq̄ vtrū. nec accidenti-
cū in nullo subiecto cē videat. sequitur. ¶ Secūdo
sequitur q̄ in aliq̄ q̄ns bona nihil ex altero sequi-
qd̄ videt̄ absurdū. & q̄ns. p̄bat de illa q̄ns. si bō
ē lapsa. bō ē in alio. q̄ns boies cē in alio cū nihil
sit. nō sequi ex aliquo. ¶ Ad p̄^o dico. q̄ vbi nihil
cēt. ad ipsū nihil sequi. nec esset aliq̄ vitas: s̄ si simi-
bil esset nihil esset. ¶ Et idē confirmationes dico q̄
illa veritas est accidens multiplicatū ad cōmp̄-
ctum modū. q̄ vbiq; est scita vel scibilia. ergo vitā
q̄s est veritas talis. ipsa tū subiective est in deo. nō
quidē per inherētā aut informationē. sed p̄ p̄ntē
am & indistinctā. vnde an creationē mundi simi-
te erant veritates in deo. vt mundus est creabilis
& Sorites & p̄nto. neq; p̄pter hoc deus est potē-
tia passiva aut cōpositiva cuius sit actus p̄ntissimus
dicit̄. metba. ter. & cōment. vlt^o & ois inobis. 8°. nō
sunt term⁹ & cōmē. 2° & q̄ ipsus est p̄ntum vera
quo oia alia vera hnt esse. & vitare hnt per esse. &
veritate eius. teste Averoi. 2. f. p̄. cōmēto. 4. 15
magis in deo reputur seu firmitas q̄ in altera p̄te
mundi. ips. n. est vbiq; 4. n. hnt. ter. & cōmē. 16.
subiectio tū est in mundo. vt ex eodē q̄nto collat.
¶ Ad secundū concedit̄ q̄ns neq; ipsus est abstr-
dam. q̄ns non dicit̄ q̄ns q̄ oportet aliqd sequi. s̄ q̄
est talis veritas necessaria ad modū 7c. exp̄ntum.
bec tamē materia altissimum exquit̄ negotium.

Secundum dubius. vt p̄na habet
 dictionē. & si bz vti ut
 indit p̄na. ¶ Ad hoc dubiū rident p̄naque p̄na.
 q̄ vn̄ p̄r assignat dictionē p̄na. p̄negatio-
 nem totū p̄positū. & p̄aduerbatū. q̄re p̄na affirmati-
 ua dubiū est v̄. v̄ dictionē illi p̄na. tu ea b̄.
 ergo tu eo al. assignat p̄negationē p̄positū p̄ quā
 solū negat p̄na. & nō aliqua est. p̄na. & est assignare
 altero mō dictionē. hoc mō. s̄. p̄t esse q̄ tu nō si-
 nial q̄nis s̄ b̄. neq̄. inuenit v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 et dictionē. sicut v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 p̄positū. & altero mō p̄ copulatiua factū ex p̄rib̄. cō-
 tradictibus p̄rib̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 rum. q̄na v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 q̄ quicq̄ p̄tingit affirmare p̄tingit negare. vt p̄
 p̄mo p̄rmentis. s̄. p̄na affirmatur. ergo ipsa
 negat. affirmatio s̄. & negatio opponitur p̄dicto
 rīe eodē libro. ergo p̄na bz dictionē. ¶ Ista rīstio
 est ambigua. p̄mo. q̄. cū p̄ponitur negatio tali
 q̄ne ipsa nō est. p̄. q̄. nō conditionalis aut rōna
 s̄. cū per eā denotetur tollit illatio. neq̄. aliqua ex
 p̄p̄tencia. ergo. ¶ S̄. q̄. sic haberet negare
 duo dictionē. p̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 bil nec aliter fuerit foret aut est nec est positū. &
 p̄ponatur ista p̄na. tu ea b̄. ergo tu sedes. b̄. v̄. v̄.
 gare ac eius dictionē. s̄. p̄t esse q̄ nō sedes. q̄nis
 s̄. b̄. cū repugnat positio neq̄. b̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 losoph̄. cū n̄lla p̄p̄tencia sit affirmatiua. ¶ Ad
 tendū ē. ergo. q̄. q̄. affirmatio ē. alicui de aliquo &
 negatū alicui ab aliquo. p̄mo p̄. q̄. d̄. n̄lla p̄po-
 s̄. b̄. cū n̄lla p̄p̄tencia nulla p̄na est affirmatiua. ne
 q̄. ipsius ē. aliq̄. dictionē. q̄. n̄lla p̄. negatio p̄-
 ponatur. vnde non ois p̄p̄. negatiua facit vt ne-
 gatio negat. sicut tu dicendo nō s̄. aut nō vel. v̄.
 dicit. & dicitur simul cū multis. q̄. affirmatio & ne-
 gatio sūt p̄p̄tenciae. cū negatiua p̄p̄tencia. ¶ Et si
 dicitur incoherens negatū. v̄. nō b̄. cū dicitur b̄. &
 non ens est. ergo a fortiori p̄p̄tenciae multae erūt
 negatiuae. ¶ Ad hoc d̄. p̄mo negando p̄nam. eo
 q̄ si negatio bz effectus super incoherens. hoc erit
 alia rōne negatiua. q̄. s̄. & negatiua. cōp̄tencia
 rum de qua est sermo noster. ¶ S̄. d̄. d̄. d̄. d̄. d̄. d̄.
 p̄na nō negat. q̄. s̄. nō. stat in eis infinite. v̄. v̄.
 fra tu declaratis regulari. s̄. ab affirmatiua de p̄-
 dicato infinito & p̄tetur. ¶ Sed p̄. b̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 arguit. q̄. essentibus b̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 tu ea lapsa. & ea negatiua nō nisi per negationes
 p̄positā totū. ergo p̄posita negatiua erit negatiua.
 sens p̄na. q̄. nō dicitur n̄. p̄p̄tentiō. ¶ Et si
 mulier ista p̄na foret b̄. tu ea b̄. ergo tu sedes
 & tu ea al. cū nō sit possibile dictionē. p̄na. s̄. v̄.
 te cū n̄. eo q̄. p̄na habere dictionē. s̄. b̄. v̄. v̄. v̄.

aut est impossibile. ¶ Ad s̄. v̄. q̄. sicut affirmati-
 uo quōq̄. s̄. p̄. assenti. vt cō. affirmatiua q̄. v̄. v̄.
 las b̄. est lapsa. & quōq̄. p̄. affirmatiua. aliq̄. de aff-
 que s̄. et dicitur. v̄. cū. negatiua. vt cū. concepit. q̄. ante-
 chasus ē. ita & negatio quōq̄. s̄. p̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 dicitur q̄. b̄. s̄. b̄. p̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 quo remouet s̄. et assenti. vt cū. p̄. intellectū. cō-
 ceperit. q̄. nullus b̄. ē. al. &. quo sequit. q̄. in. cō-
 pulatiua s̄. tu ea b̄. & tu ea lapsa. nō. affirmatur
 aliq̄. de aliquo. nec aliq̄. ab. aliquo remouet. ad
 mētē. philosophi. s̄. ip̄. nō. ē. affirmatiua. nec ne-
 gatiua. q̄. n̄. q̄. et dicitur. ¶ Ad s̄. d̄. n̄. v̄. v̄.
 gado. v̄. v̄. & ad. p̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 p̄. p̄. dictionē. & s̄. tu. aliq̄. simile. dicitur. et hoc q̄. nō
 est possibile simul ē. ita aut nō. ē. ita sicut p̄. ca. s̄.
 significatur. & tale quod est simile. dicitur. est dicitur
 cū. ita. ex p̄. dicitur. & copulatiua. s̄. v̄. v̄.
¶ Pro p̄na materiali sunt due regule.
Prima regula est q̄. ex ip̄. s̄. b̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
quodlibet. i. ois p̄na cuius aīa est ip̄. s̄. b̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
sibile est bona de materia. ¶ Secunda
regula est. q̄. necessariū sequit. ad quod
libet. i. ois p̄na cuius p̄. s̄. est necessariū
est bona de materia. Exemplum p̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
vt b̄. est aīa. & tu curris. Ergo p̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
sed. vt tu sedes. ergo deus est.
 ¶ Consequenter duas regulas annexat magi. cor-
 relate sequitur. Prima ē. ex ip̄. s̄. b̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 bet. ois p̄na ē. bona. cū. aīa. ē. impole. p̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 nō. p̄. ē. ita sicut adē. significat p̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 bona. assumptū. p̄. v̄. v̄. p̄. ē. ita. sic adē. significat. sicut
 ficatur per aīa. ergo ipsius est ip̄. s̄. b̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 ip̄. s̄. b̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 b̄. ē. lapsa ergo celi. q̄. s̄. ¶ Secunda regula. ne
 cessariū sequitur ad quodlibet. i. ois p̄na ē. bona. cū
 aīa. ē. necit. p̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 bone. v̄. v̄. q̄. s̄. nō. ergo possit ē. ita. sic adē. significat. sicut
 significatur per aīa. & non est ita sicut adē. significat. sicut
 significat p̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 ductue. vt d̄. ita & cō. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 tu nō. ē. ¶ Itas duas regulas logici famosas ac-
 cipit iura intellectū. exp̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 mo. p̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 me. sicut q̄. ex ip̄. s̄. b̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 de forma. S̄. d̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 tam. p̄. v̄. v̄. q̄. s̄. cō. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 forma. necessariū. patet ista. s̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 dicit. p̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.
 quendo. p̄. v̄. v̄. q̄. s̄. de. intellectū. aīa. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄. v̄.

Consequentie

est de forma: bō ē lapso: ergo bō ē suba: s; anū sit
 supōle: 7 consequens, si q; ex bō q; pūct caure
 quibā enūciatē nāz que malū tū: quū aliq; ē anū
 māsto tū cup? nec anū ē ipōle nec q; nō ē nec: ut
 tū. solū tū pūctū pñctūz anū: ergo oīa solū tū at
 pūctū pūctū anū: 7 bec solū ē oīa bona q; a
 māle seu bābūndū tērmōz: cū? nō pūctū anū regula
 mānifesta pp vārietatē nūmā tūer bāc velutūm
 pābūndū tērmōz: 7 obtentū māgister.

¶ Sicut ergo dicebatur in tractatu p
 cedenti de hypothetico: q; stat condi
 tionale esse verā cuius tam anū q; pñs
 sunt falsa: ut si asinus volat: asinus ba
 bet alas: 7 econverso: stat conditionalē
 esse falsam cuius tā anū q; pñs esset ve
 rum, ut si tu es bō: ergo si bō.

¶ Quare ex oībus tūm corclata, si anū
 est aliq; anū ē bona seu vācū? tā anū q; oīa sunt
 falsa: 7 corclā. s; q; aliq; pñā ē mala cū? tam anū
 q; anū sit vācūz de illā tūm cū lapso: ergo tūm non
 tū bō: mē anū bō: ergo ego si bō homo.

¶ Et oīa pōditōalia vāc nēcīa 7 oīa fal
 sa ē ipōssibilia. **¶** Similiter dicitur quā
 bet pñā q; nūcipat p pō rōnālio: vācū
 suo: argumētatio: 7 cōter oī ipōprie ar
 gumētū. **¶** Exemplus vī ē de istio pñtīo:
 tu es bō. **¶** Ergo si bō: 7 ē tū coasūma.
 ergo tu nō es bō.

¶ Et bō bō corclata: oīa pñā bona ē nēcīa: oīa
 mala ē vōcū: bec tūm corclata pāctīe q; pñā
 q; oīa p pō rōnālio aut vācū: s; vī argumētatio s;
 ipōprie argumētū: equalitē aditōnālis: cadē cor
 rōnālio: ergo. **¶** Aditōnālis tūm anū p cōclā sine
 logice. ergo. **¶** Dicitur q; pñā ipōprie oī argumē
 tūz: q; argumētūz oī rō rōnālio factū sūt: pñā
 ipōprie: pñā vō illud nō cogit: vī q; si tūm
 tū ē ex cōclāre oīa argumētā tūc argumētū ē pñā
 s; nō cōclāre: s; ipōprie argumētū tū pñā malo
 tā n. vī mīnōz: mīnōz vō de mīnōz: tūm
 tū bec ē pāctīa esse p pō. s; tūo h. vī vīb?

¶ Ideo vī q; sicut cōditōnālio nūbil po
 ant in esse: sic nec aliqua pñā. 7 tō cōclā
 dēdo pñā nō oīz cōcedere anū vel pñā
 emō. Similiter negādo pñāz nō oīz anū
 vel pñā negare: q; cōcedere pñā nūbil
 aliud ē q; assentire q; pñā tale inferatur

ex tali ante dicitur: s; negare pñāz ē dicitur
 tūc q; tale pñā iseraf dicitur ex asite.

¶ 1° cor^o. pñā nūbil ponit in esse sic nec cōditōnā
 tūa: p pō cōcedere pñāz nō oīz anū aut e^o. pñā cō
 cedere. p bāc q; cōcedere pñā nūbil aliud est: s;
 q; oīa q; cōcedere pñā debite inferri ex ante: s;
 stat pñā q; cōcedere pñā debite inferri ex ante im
 possibile: ergo recte dicitur q; pñā nō q; cōclāto
 nullus ponit aliqd tūc. cōclā s; q; q; negare pñāz
 nō ē e^o anū aut pñā negare: s; q; negare pñāz
 negare anū debite inferri ex ante vō cōclāto: vī tū
 illam cō bono: ergo ego si bō homo.

¶ Et tūc stat ille vīo. **¶** Ex falsis veris:
 ex veris nū nullū verum.

¶ Quare cor^o. s; posse ē q; vīz sequitur a fal
 so: tā ipōle ē falsū s; q; vō: bec corclā nūbil q; ex
 descriptioe bone tūm de pñā: q; si falsūz sequitur
 ex vō: ergo tūc est sic ut dicitur significatū p anū: tū
 ē tā sicut ad epte dignitā s; p pñā: s; sic pñā nō
 ē tā bona: 7 bec ē q; pñā cū mē pñāo p pñā: 7 fal
 sis: vīz: ex veris tū nullū verum.

Summum

questus, quare oīa pñā bo
 nū ē necessitū: 7 chomāle
 ipōle. Ad hoc nūc pūctūdo pñāo q; significatū
 tūm pñā seu cōditōnālio cognoscit ē nec tūz cōro
 pulatūa facta ex anū: 7 oppōsitio pñā est ipōle.
 cognoscimū. n. ē necessitū: q; si mē cō bō: tūc
 alā: q; ē significatū bō? cōditōnālio anū rōnā
 co alā: q; tā copulātūa ē ipōle: vī cō bō: 7 mī
 ca alā: 7 significatūz cōditōnālio anū: nec cognoscit
 mīo ē falsū: cō copulātūa facta ex ante: 7 oppō
 sitio pñā ē pñā. **¶** Item mīo: 7 q; sic cognoscit
 pñā: anū ē bonā cum copulātūa facta ex ante: 7 op
 pōsitio pñā ē ipōle: 7 pñāz mīā cūz copulātūa
 facta ex ante: 7 oppōsitio pñā ē pñā. **¶** Hoc pñā
 sūz sequitur ex pñāo: 7 ex descriptioe bō? bone: 7 male
 pñā: sic sic: s; pñā bona nō necessitū p. adier
 factū: 7 capio copulātūa facta ex ante: 7 oppōsitio
 pñāz ipōle. 7 q; oīa anū sit pñā vī ipōle: s; cō bō:
 ergo significatūa: vīc ē necessitū: ergo pñā ē nec
 cessitū: s; pñā ergo a. ē pñā mala: ergo nō bō
 q; ē oīa mala sit pñā dicitō. q; tū b. talis pñā:
 tūc sic: sicut pñā significatū ē ipōle: ergo pñā ē bō
 pñā. **¶** Assumptus arguit: q; nō ē pole pñā in cō
 tale significatū: 7 sic significatū est verum: ergo
 oīa vā ē bona: ergo necessitū: ergo significatū
 et nec cessitū: s; ergo nō mutata. significatū b.
 pñā: tūc mutata ex falsitate: necitū ē pole: q; d
 abūndū. sic sic significatū: q; oīa talis est
 nec cessitū. **¶** Sed cōmū s; sic an cōditōnālio po
 nat aliqd in esse. s; dicitur pūctūdo q; arguēdo

conditionali ad distinctionem factam ex opposito
 nra & esse talis p[ro]p[ri]etas: nra e[st] bona de forma:
 p[ro]p[ri]et[er] hoc talis distinctio est de intellectu q[ui]o
 n[on] e[st] conditionalis: p[ro]p[ri]et[er] hoc e[st] p[ro]p[ri]o: q[ui] sequit[ur] de for
 ma: s[ed] in ca[us]a b[on]i certat[ur] ergo in non co[n]t[ra] bono vel
 in ca[us]a mal[is] oppositum n[on] aliam distinctio[n]e[m] q[ui] e[st] de
 copulativa in ca[us]a bono & in non ca[us]a malis: e[st] ma
 gnabile n[on] are absq[ue] contradi[ct]ione cu[m] bac condi
 tionali que[re]t[ur] an[im]e: s[ed] in ca[us]a bono in ca[us]a animal[is].
 ¶ Hoc p[ro]missio o[mn]i p[ro]p[ri]o q[uo]d aliqua conditio
 nalis ponit aliquid in esse formalit[er] id est conce
 ditur conditionalit[er] oportet c[on]cedere cu[m] p[ro]p[ri]o: q[ui] for
 malit[er] sequitur ex p[ro]p[ri]a: p[ro]bat[ur] ista ista condi
 tionalis bona de forma: sicut e[st] s[ed] p[ro]p[ri]o: non e[st] bo
 num: s[ed] for[ma] non e[st] lapsa: & arguitur sic ex a sequi
 de forma q[ui] for[ma] e[st] bono: vel for[ma] non e[st] lapsa: p[ro]
 p[ro]missum: & ex bac distinctio[n]e de forma sequitur
 q[ui] for[ma] non e[st] lapsa: q[ui] arguitur a distinctio[n]e ad al
 teram cu[m] partem sequentem de forma: ex q[ui]libet
 parte distinctio[n]e: ergo de p[ro]p[ri]o ad v[er]itatem se
 quitur de forma: ex bac conditionali s[ed] for[ma] non e[st]
 b[on]o: for[ma] non e[st] lapsa: q[ui] for[ma] non e[st] lapsa: p[ro]p[ri]o co[n]
 cessa bac conditionalit[er] op[er]y concedere cu[m] p[ro]p[ri]o: ac
 nec p[ro]p[ri]a: q[ui] concessa p[ro]p[ri]a aliqua & ante ip[s]ius op[er]y
 concedere cu[m] p[ro]p[ri]e ut regula q[ui]nta ostendit
 q[ui] ubi conditionalit[er] n[on] e[st] bona de forma: p[ro]p[ri]o: q[ui]
 ex contradi[ct]ione p[ro]p[ri]o int[er]quitur de forma: contradi
 ctionum antea sequitur a for[ma] & lapsa: ergo for[ma]
 e[st] bono: q[ui] for[ma] e[st] bonum e[st] de intellectu an
 tecedente: s[ed] secundo dico q[ui] conditionali ut con
 ditio[n]alis non ponit aliquid in esse p[ro]p[ri]o: hoc ex ali
 ter quilibet p[ro]p[ri]e et aliquid e[st] esse: quod e[st] falsu[m]:
 & hoc voluit dicitur magister: e[st] simili sicut cum
 solentur dicit[ur] q[ui] arguendo a sensu composito ad
 sensum omnia non valet de forma: t[ame]n sub ra
 tione sensu compositi & n[on] e[st] aboquin[us] super va
 letet arguente[m]: cum hoc in sensu e[st] omnia ali
 quid esse de forma: vbi arguitur a sensu composi
 tivo ad omnia: ut sic arguente[m] potest esse q[ui] in ista
 papa: ergo tu poteris esse papa.

- ¶ Ad dicit[ur] e[st] omnia arguente[m] ex b[on]o q[ui]
 aliqua n[on] s[ed] bona sunt isti.
- ¶ Et aliqua p[ro]p[ri]a e[st] bona & formalit[er] &
 e[st] a[ss]e e[st] v[er]y: ergo & p[ro]p[ri]o e[st] v[er]y.
- ¶ Et p[ro]p[ri]o e[st] falsu[m]: igitur & a[ss]e.
- ¶ Et aliquid e[st] ita: sicut significatur p[ro]
 a[ss]e: ite[ra]m e[st] ita sicut significat p[ro]p[ri]o.
- ¶ Et aliquid non e[st] ita sicut significat per
 p[ro]p[ri]o: p[ro] tunc n[on] e[st] ita sicut adequat[ur]

te significatur per a[ss]e.
 ¶ Et a[ss]e e[st] concedendum: p[ro]p[ri]o e[st] ab
 eodem concedendum.

- ¶ Et p[ro]p[ri]o e[st] negandum: igitur & a[ss]e.
- ¶ Et antecedens e[st] possibile: conse
 quens e[st] possibile.
- ¶ Et p[ro]p[ri]o e[st] impossibile: igitur & a[ss]e
 e[st] impossibile.
- ¶ Et a[ss]e e[st] necessarium: ergo & p[ro]p[ri]o e[st]
 necessarium.
- ¶ Et p[ro]p[ri]o e[st] contingens: ergo & a[ss]e e[st]
 contingens v[el] impossibile.
- ¶ Et a[ss]e e[st] pure negatum: ergo & p[ro]p[ri]o
 e[st] pure negatum.
- ¶ Et p[ro]p[ri]o e[st] pure affirmatum: ergo
 & a[ss]e v[el] aliqua p[ar]te e[st].
- ¶ Et antecedens e[st] scitum: ergo & con
 sequens e[st] scitum.
- ¶ Et p[ro]p[ri]o e[st] dubium: ergo & a[ss]e e[st] du
 bium v[el] scitum esse falsu[m].
- ¶ Et a[ss]e e[st] dubitandum & p[ro]p[ri]o non
 e[st] ab eodem negandum.
- ¶ Et p[ro]p[ri]o e[st] negandum: a[ss]e n[on] e[st] ab eo
 dem dubitandum.
- ¶ Et aliquid a[ss]e e[st] ad a[ss]e: ergo ill[ud]
 idem a[ss]e e[st] ad p[ro]p[ri]o.
- ¶ Et aliquid sequitur ad p[ro]p[ri]o: illud id[em]
 sequitur ad a[ss]e.
- ¶ Et aliquid stat cum a[ss]e: ergo idem
 stat cum p[ro]p[ri]o.
- ¶ Et aliquid repugnat p[ro]p[ri]o: illud id[em]
 repugnat a[ss]e.
- ¶ Et arguitur ex contradi[ct]orio p[ro]p[ri]o
 ad contradi[ct]ionem a[ss]e: illa p[ro]p[ri]a valet.
- ¶ Et arguitur ex opposito p[ro]p[ri]o ad alte
 ram p[re]missam: sequitur oppositum
 alterius p[re]missae.
- ¶ Et a[ss]e e[st] intellectus a te: ergo & p[ro]p[ri]o
 e[st] intellectus a te.

Consequentie

C Si aliqua p̄na est bona: ergo oppositum p̄ntis non potest stare cuz ante.

Habitis ergo modo p̄ntis p̄ntis sciendū ē q̄ in quibet istorū si sumas p̄ntis et orū p̄ntis cū minori infer p̄ntis nō valere. vnde sequit̄ p̄ntis illius p̄ntis nō ē vep̄: et aīns est verū: ḡ p̄na non valet: et sic de alijs.

C Ugnitiquatuor modos seu regulas arguendi cōes satis aggredit̄ Strodonus: quibus de bonitate et malitia p̄ntis facile diiudicamus. Invenit̄ tam̄ ergo eas numerādo hic in rubricis. Strodonus itaq̄ primo duas p̄mitit suppositiōes. 2. regulas probat. p̄ntima igit̄ sup̄d est hec: in quibet regularis infra declaranda: quas in rubricis habuimus ex opposito p̄ntis cū minori infer̄ oppositū maioris. Ex qua intendimus p̄cludere nō esse possibile copulatiuā factā ex ante et opposito p̄ntis alicuius illam regulam: et vt alij dicūt oppositū p̄ntis nō pot̄ stare cum ante: vbi gra. prima regula ē hec: conditiōnalia: Si aliq̄ p̄na est bona et aīns eius ē verū: p̄ns eiusdē est verus. Dicit ergo sup̄d ista hunc modū arguēdi valere: p̄ns illi nō est verū: et aīns est verum: ergo p̄na illa nō valet: ita i singulis regulis applicetur supposito.

C Ex istis regulis prius positis de noticia p̄ntis bone vel male possunt regule iā collecte p̄bari. Supposito. n. q̄ ec̄ in descriptiōe p̄ntis bōe et male sumas p̄re p̄ncipli supposita vel significata sic se habere: vt i tractatu priorū sumebat̄.

C Secūda sup̄d est hec: descriptiōes p̄ntis bone et male quas regulas et primas noticias dicim̄ sūt vere seu bene date: intelligēdo tū in eis p̄ ly. ita ec̄: rē p̄ncipale significatā: seu subiectā significatiōni sic se habere: vel quōd altero mō. et itudē intelligimus in regulis habendis vt terna et quāta: cū de ly ita ec̄ loquimur. Et q̄ sup̄dōne cōcludere intendimus q̄ cōsequētia bona e cuius: vbi fieret: copulatiua cōstituta ex ante et opposito p̄ntis ec̄t iposibiles: vel cuius oppositū p̄ntis non stat cum ante: vbi p̄ntis bōe et oppositū p̄ntis non stat cum ante: p̄ntis bōna. Et ex eadē sup̄dōne cōcludit̄ q̄ p̄ntia mala est illa cuius: vbi assignaret̄ copulatiua facta ex

ante et opposito p̄ntis ec̄t possibilis: seu cuius: vbi esset assignare oppositū p̄ntis: ipsuz stat et cum antecedente. Sic ergo facile ex his suppositionibus aggredi possumus regularum probationes. Sed dubitatur quomodo ex prima suppositiōe cōcludit̄ q̄ vbi fieret copulatiua talis: ipsa ec̄t impossibilis. Cū istud illud cōcludi p̄ntis: vt i prima regula: q̄ si ex opposito p̄ntis cū minori. s. ex hac copulatiua: p̄ns nō ē verū: et aīns ē verū. seq̄t̄ oppositum maioris. s. p̄na nō valet: ergo copulatiua facta ex opposito oppositū maioris. s. ex ipsa minori: vbi ex hac p̄na ē bona: et ex ipsa minori: vbi ex hac aīns ē verū sit̄ est hac que erat aīns cū ipsa minori. s. p̄ns non ē verus. est impossibile p̄ntis, sup̄dōnes. Et sic: ista ē impossibilis. p̄na ē bona. aīns ē verū et p̄ns non ē verū: ergo copulatiua facta ex opposito p̄ntis p̄ntis regule et ante eundem est impossibilis parent omnia inueni.

C Et arguitur prima regula sic: quia si nō est vera datur gratia argumētū eius opposituz. s. q̄ aliqua p̄na ē bona et aīns est vep̄ et p̄ntis non: et cum p̄ntis sit p̄positio: ipsuz est falsuz. sed p̄. si enīz aīns est veruz et p̄ntis falsuz: ergo ita est sicut adequate significatur per aīns. et non est ita sicut adequate significat̄ per p̄ntis: ḡ p̄o test esse ita sicut adequate significat̄ per aīns: s. non sit ita sicut adequate significatur per p̄ntis: ḡ per descriptiōes datur de p̄na mala ipsa non valet.

C Ugnitiquatuor regulas secūdas p̄bat magister p̄ntima. s. si aliqua p̄na ē bona: et aīns eiusdē ē veruz: p̄ns eiusdē ē verū. regula p̄bat̄: q̄ datur oppositū p̄ntis regule. s. q̄ p̄ns sūū non sit verū sit̄ cū minori. s. aīns illi sit verū. Quo dato seq̄t̄ q̄ cū p̄ntis sit p̄d: alī ista nō finiet̄ p̄ntis: ergo ips̄ ē falsū. Et sic p̄ntis ē falsū et aīns ipsi ē verū: ergo ita ē sic adequate significat̄ p̄ aīns: et nō ē ita sic adequate significat̄ p̄ p̄ntis: ergo p̄na non est bona: q̄d ē oppositū maioris seu p̄ntis regule. Et p̄na ex descriptiōe p̄ntis male: sic ex opposito p̄ntis cū minori: illa p̄ntis ē oppositū maioris: q̄re regula est vera. Et aīns ex suppositionibus p̄missis.

C Secūda regula p̄similiter p̄bat̄: quia dato q̄ p̄ntis sit falsuz et aīns non: et cum aīns sit p̄positio: quia aliter nō esset p̄ntis: sequit̄ q̄ aīns sit vep̄: et vltima aīns ē

vez 7 pñs falsi: qñs nō valet. pñs illa p̄bata ē in p̄batiōe p̄me regule.

¶ Regula secūda est bec. Si alij pñs est bona: 7 ip̄s pñs est falsus: añs eūsdē est falsus: p̄batio p̄ma clara est in illa. p̄dopter has rōnes patent p̄ma 7 secūda regule: qñ si falsus sequeret̄ ex vero: ergo oppositū pñs non statet cū ante: s; oppositū pñs erit verum cum pñs sit falsum: ergo verus non statet cum vero.

¶ Licet tamen sequat̄ ista pñs est bōa 7 añs est vez 7 pñs. non tamen sequit̄ mediantibus v̄bis de p̄terito 7 futuro. vnde non sequit̄ ista pñs est bona 7 añs erit vez igitur 7 pñs. vel pñs illius pñe fuit falsus: igitur 7 añs. Stat enim qñ añs illius pñe erit vez: s; pñs nunq̄ post hoc erit vez: 7 econverso.

¶ Sed dubitat̄ an regule dicte habeant veritatē cū ly erit aut ly fuit sicut cū ly est. ¶ Rūdet̄ Suro flus ponendo duas p̄pōnes. Prima est: dicte regule nō tenent cū ly erit aut cū ly fuit absolute: p̄ ex hoc: qñ nō sequit̄ ista pñs ē bona: 7 añs est? fuit verus: ergo pñs fuit verus: nec sequit̄ ista pñs est bona: 7 pñs eius fuit falsus: ergo añs est? fuit falsus: qñ v̄bis oppositū pñtis stat cū ante: vbi p̄ ly ista demonstrat̄ in p̄mo 7 scdo exemplo: bec pñs p̄cipue in scripto. in es bō: ergo tu es alij: qñ p̄mo exēplo stat qñ pñs illa sit bona: 7 pñs nunq̄ fuerit ante hoc: 7 p̄ pñs nunq̄ fuerit verum cū quibus simul stat qñ ista. tu es homo. fuerit veri: tunc añs fuit verum: vt patz̄ resolucendo. Similiter in secundo exēplo oppositū pñtis stat cū ante: qñ stat eē qñ añs nūq̄ fuerit ante hoc: s; nūc p̄mo sit: 7 qñ añs fuerit ante hoc p̄ decem dies: 7 p̄ pñs stat qñ pñs sit bona: 7 pñs fuerit falsum: 7 añs nō fuerit falsum: 7 sic exēplis istis p̄ pñam nō valere cū ly fuit: ita facile ostēdet̄ nō valere cū ly erit.

¶ Sed bene valet in istis verbis de p̄terito vel de futuro prepositis istis cōditionib⁹ fuit ita erit ita. Unde sequit̄ illa pñs est bōa 7 erit ita qñ añs eius est verum: ergo tunc erit ita qñ pñs eius ē vez: supposita p̄maria significatiōe terminoz 7 non mutata. Similiter seq̄. fuit ita qñ pñs illius pñe est falsus: ergo tūc fuit ita qñ añs eius est falsum.

¶ Secūda propositio. dicte regule babent veritatem cū ly erit ita: 7 cū ly fuit ita sit cū v̄bo de j̄sentē p̄z latitine in singulari: qñ sequit̄. ista pñs ē bona: demonstrata p̄iore: 7 ita erit qñ añs est? ē verum: ergo ita erit qñ pñs est? ē verus: fuit cū ly fuit ita suo mō sequit̄. patet bec ita p̄teritiā 7 qñ tā gulā. 7 ista = p̄pō b; veritatē assumēdo i arguet̄ do sic p̄cise p̄marie in ta cōpositiōe suoz terminoz: nec mutabit̄ est significatio. Quidam autē tēx? loco secūde p̄pōnis b; abite bit qñ b; sequit̄ ista pñs ē bona 7 alij erit ita qñ añs erit verum: ergo tūc erit ita qñ pñs erit verum. Stat̄ qñ v̄let pñs cum ly ita fuit qñ añs fuit verus ē. S; h̄ ista ē falsa: qñ stat oppositū pñtis cū ante: ponēd qñ p̄ totā bōā futurā vsq; ad vltimū mōdū suū includit̄ pñs ista sit. s; aut curris: ergo tu monent 7 nunq̄ curras in dicta bōa: 7 cōmuenit secūda bōa curras: sic qñ post vltimū mōdū p̄ame bō future n̄ remaneat pñs date pñe: nec p̄z qñ ista v̄bi stat̄ erit ita qñ illō qd̄ ē v̄l erit añs erit vez: 7 tūc i lo eodē v̄lō stat̄ n̄ erit ita qñ illō qd̄ ē v̄l erit pñs erit vez: 7 p̄ pñs nō erit tūc ita qñ pñs erit verum patet ista. qñ pñs illō nunq̄ erit p̄ illō vltimū mōdū

Contra has duas regulas arguit̄ p̄mo sic. a. pñs est bona. 7 añs eius est verum 7 pñs falsum: ergo regule false: pñs nota: 7 p̄ma pars antē ostendit̄ vbi per ly. a. intelligitur ista pñs. quibus singulari b. v̄lis est vera: 7 cuius supposito subiecti b. v̄li correspondet̄ sua singularis: ergo b. v̄lis est vera 7 sic p̄z p̄ma ps: secūda pars arguit̄. vbi nō fuit nisi ille dicit v̄les. s; ois. p̄pō ē falsa qñ sit b. 7 bec alij. s; ois bō est lapis. ipsa sic p̄cise significat̄: p̄ma significante: sic termini ip̄s? p̄endit̄: s; nō p̄cise qñ aliter nō admitteret̄ casus cū sit insolubilis: 7 v̄o significat̄ sic p̄cise qñ ois bō est lapis: 7 sicut istone singulari. bec v̄lis ē falsa demonstrata p̄ma 7 bec v̄lis ē falsa demonstrata =. Stat qñ? p̄z veritas secūde ps. s; qñ añs. a. pñe sit vez: eo qñ quib; p̄a est? ē vera vt liquet̄ itent. ¶ S; qñ pñs sit falsū arguit̄ eo qñ ip̄s ē ipole. asserēs se ē falsū vt p̄z = sic. ista pñs ē bona. latrabile currit. ergo canis currit: 7 añs est? ē verus posito qñ latrabile currit: 7 añs est? ē verus posito qñ latrabile currit: 7 añs est? ē verus posito qñ ip̄s ē equus significat̄ equo qñ celeste sidus currit. qd̄ ē falsū. ¶ 3. sic. ista pñs ē bōa. pole ē Adā est papa: ergo Adā p̄t̄ ē papa: cū? añs vez 7 pñs falsus: ergo p̄t̄ ē papa: tener pñs cū p̄ia p̄te assumpti: qñ arguit̄ a sensu cōposito ad sensū diuisū rōne de ly p̄t̄ i terminis singularib⁹ ac seruatis oibus alijs requisitis: ergo pñs est bona: patet oia de mēte b̄t̄t̄beri 7 alioz logicor. = p̄ ostenditur sic. bec ē possibilis. Adā ē pa-

Consequentie

pa q̄ adequate sic significat ergo potest esse falsitas esse papam. 2ª eterna pars est probat: qui ex isto ente se que q̄ falsitas potest esse: sic corruptum potest esse re idē numero: q̄d abhorret philosophus in fine se cuius de gū. ad. ¶ 4°. hinc^o hoc ens: hoc est falsum ergo hoc est falsum ens est verus: gū. falsus. ergo etc. patet oia vbi p. ly. hoc vno vbiq; dicitur at. gū. ¶ Ad primum rīdet negādo gū. 3°. n. addere in aīe q̄ quibet talis singularis singulariter significat p̄ se ex cōpositione terminoz sue vīs: n. p. o. n. q̄ quibet talis singularis singulariter significat p̄ se ex cōpositione terminoz sue vīs: sic negat q̄ quibet talis singularis sit v. a. p. n. a. n. tūc est falsa: q̄ significat copulatione q̄ bec vīs est falsa. s. b. 7. aliquid aliud falsum est? falsa d. b. cui vīs nō p̄t significare p̄ se p. a. n. a. r. i. e. q̄ ois vīs est falsa: s. b. i. copulatione sic. 7. aliquid aliud falsum: id singularares debent assumere significatiū iuxta cōpositionē terminoz vīs significādo copulatione: bec tū. n. i. longū exeret s. monē: s. ad n. i. s. insolubilitū dicitur am. ¶ Ad 2^{am} dicit illā nō esse etiam cū sic equinoca rōne equod gū. 3°. n. illud nō est p̄pō: nec ips est gū. 3°. q̄ ois p̄pō est vna p̄pō: equinoca aut p̄pō nō est vna s. plures. primo p̄tinentias. ¶ Et si cōtra hoc obijcāt primo sic. est significans verus vel falsus est p̄pō: p̄positio equoca est huiusmodi. ¶ Secūdo. p̄positio vidit i. vniocā: equino cam: ergo p̄positio equinoca est p̄pō. ¶ Dicitur q̄ null vniocē verū aut falsū significet nō erit p̄positio: q̄d decuit eo q̄ ois p̄positio in voce debet subordinari vni in mente. Sicut. n. ea que sūt in voce e. r. que sūt in alia p̄positionū note: ad p̄cipuum primo p̄tinentias. Et ex hoc colligitur mē. ¶ Sicut venci volētis has nō est p̄pōnes. Sed potest. ¶ Statio incipit. cum quelibet istarum equinoca videatur esse: q̄ intellectus pendulus est an p̄ma accipitur pro significato hoc. s. fortes potest esse: an pro hoc forte potest currere v. dormire: sic de alijs: non tū est presentis speculationis an aliqua potentia sit equinoca ad esse e. ad opera ri. ¶ Secūdo dicit q̄ non est vniocē p̄tēat de diuidentibus: ens. n. dicitur in vni. 7. multa: 7. tū multa non sūt ens: s. sūt entia: p̄positio ergo equinoca cū sit plures non est p̄pō. ¶ Dicitur ita equinoca differt a p̄positione sicut falsum a vero: unde non dicitur q̄ aurum falsum sit aurum. ¶ Ad tertium dicitur negando illā gū. am. esse bonā: nec s. remanē cōditiones q̄bus ipsa sit bona. ¶ Ergo enim puro magnam esse differentiam inter has p̄positiones: possibile est falsā esse papas: 7. potest esse q̄ adā sū papa: quantumq; ly. p̄t in secūda faciat sensus cōpositū cū tenent ipersonali

ter. p. a. n. a. n. p. b. a. n. d. a. ē. officia b. i. hoc mō: be possibilia. Adā est papa. que adequate sic significat. ergo possibile est adā esse papam: 7. ita ista ē. r. a. =. vero ē falsa: nō p̄t b. a. n. d. a. nō dicitur: sed applicanda hoc nō. n. i. c. est potētia. ad hoc vt adā sit papa. quod ē falsum vt ex argumēto liquet: n. ergo. ¶ Dicitur mentē hanc habent non est p̄sibile cū dicitur v. cū vt ex dictis patet: bene m. n. tū. p̄tēc q̄ adā sit papa: ergo adā p̄t esse papa. cō. loquor at hic de possibili vt opponitur. Dicitur non possibile seu impossibile p̄ se. d. n. i. p̄sibile p̄ se quod nec potuit nec cōponit. q̄ possibile ē p̄pōsitū q̄ potuit aut p̄t esse. ¶ Ad quartum rīdet ¶ Strodus: nō admittendo casū. non. n. ē. p̄sibile q̄ per ly. hoc quod ē p̄ gū. 3°. t. s. demonstrat gū. 3°.: eius non sit possibile p̄tē supponere. pro tot cuius ē pars vt infra tertia regula dicit. ¶ Deo rus vero dicitur illā etiam non valere: gū. 3°. n. c. sit insolubile est falsū: cū ad ipm est verus sequam ipm est falsus: aīe vero ē verū: ideo ista gū. 3°. n. i. valet. quicūq; tū proponitur est cōcedenda vt in insolubilitū clare p. s. Sicut tū aliter rīderet dicitur non inuenire in m. i. insolubilitū: ex vero si qui falsū: 7. vtra diceret regulas istas debere intelligi extra materiam insolubilitū: s. prima regula sponso ¶ Dicitur tū est hodie cōis 7. satisfactens. ¶ Dicitur bec argumēta solēt alij aliter obijcere vt q̄ aliqua gū. 3°. n. i. ē. v. c. 7. gū. 3°. n. i. falsū subordinetur vni bone mētalit: 7. q̄ istus gū. 3°. n. i. negat: nō si in es bō in sedes: aīe ē. v. c. 7. gū. 3°. n. i. falsū: ac etiā q̄ alicuius cōditionalis bone d. n. i. o. i. a. t. e. a. ly. n. i. aīe est verus et gū. 3°. n. i. falsum: vt huius. n. i. s. m. es. a. i. a. t. nō es bō. 7. b. i. e. s. i. l. l. a. addit: quare sūt dendo multas ponūt limitatōes in solūcōis regulis. ¶ Subt aut in mente venit illud famosus p̄sib phisicor: frustra sit per plura quod p̄t fieri per pauciora 7. equē bene: textm 7. cōmēto quito: quare nō os addere aliqua ex limitatiōib^o. quas dāt in p̄mis. n. i. p̄sibile est aliqua gū. 3°. n. i. am significare aliter q̄ iuxta cōpōsitōes suoz terminoz ad modū expressus supra in declaratione descriptiōis gū. 3°. n. i. bone: alie limitatōes superflue sūt eius non dicitur gū. 3°. n. i. negatiua. ¶ Et si dicitur cōditionalis denotata a ly. nisi nō non regle b. i. e. v. i. t. a. t. e. cū dicitur falsū aut 7. gū. 3°. n. i. 7. aīe cōditō. n. i. v. c. ly. nisi. d. a. n. o. ē. ly. m. e. s. a. t. s. ly. nō tū eo aiāt: vt supra assignat do aīe gū. 3°. n. i. in gū. 3°. n. i. clare panit.

¶ Tertia regula p̄batur. q̄ si nō: def. ¶ Quarta argumenti oppositum scilicet q̄ aliquādo critica sicut significat p̄pō: 7. p̄ tūc nō critica sic significat p̄pō. 7.

tamē ista p̄na ē b̄na, s̄ tūc cōtra ex p̄na
 p̄te segtur q̄ si tūc form̄a ref̄ illa p̄na so
 lus significādo v̄ nūc significat q̄ tūc
 nō valeret, s̄ cēt mala, 7 segtur, tūc cēt
 mala significādo p̄ se vt nūc significat,
 ergo nūc nō ē bona, q̄d ē oppositū 3 p̄i
 me p̄tis, 7 vltima p̄na tenet ex vno p̄re
 supposito, s. q̄ omnis p̄na bona est ne
 cessaria, 7 oīs mala ē impossibilis.

¶ Vno loco ponitur hec regula. Si p̄na ē bo
 na 7 aliq̄ erit ita sicut adēq̄te significatur p̄ aīe;
 vel ita sicut tūc erit ita vel ita sicut adēq̄te si
 gnificatur per aīe, p̄batur sic, ex p̄dictorio p̄tis
 regule cū minor inuenitur oppositū maioris; ergo
 regula vera: p̄ aīe ex p̄missis, assūptus arguit
Strodius: q̄ si nō: datur oppositū p̄tis regule cū
 minor, s. q̄ non erit vel non fuit ita sicut significa
 tur per p̄tis q̄ erit vel fuit ita sicut adēq̄te signi
 ficatur p̄ aīe; 7 q̄ ista p̄na est bona. **S̄ cōtra.** ex
 prima p̄re b̄ni? copulatiue segtur: q̄ si tūc forma
 retur talis p̄na solū 7 p̄ se sic significando sic nūc
 non valebit, cū tūc sibi cōpetat descriptio p̄ne ma
 le: ergo 7 nūc nō est bona: quod ē oppositū p̄me
 ris regule: seu maioris: tenet p̄na p̄ vnu correla
 rium sup̄tis, s. q̄ oīs p̄na mala est impossibilis.

¶ Quarta regula sequitur correlative
 per eadem media.

¶ Regula quarta hec ē. Si p̄sequētia est bona:
 7 aliquādo nō erit ita vel non fuit ita sic adēqua
 te significatur per p̄tis: tūc non fuit ita: v̄ nō erit
 ita sicut adēq̄te significatur per aīe: ista, n. ex p̄
 batione p̄cedentis regule deducitur.

¶ Hic tamē mod⁹ arguēdi nō ē. **Ista**
 p̄na est b̄na, ergo quicunq̄ erit ita sicut
 adēq̄te significat p̄ aīe, p̄ tūc erit ita
 sicut adēq̄te significat p̄ p̄tis, q̄ stat
 q̄ nunq̄ erit ita sicut adēq̄te significat
 catur per aīe vt b̄c, tu es papa, 7 om
 nis papa ē p̄f̄s̄ter, ergo tu es p̄f̄s̄ter.
¶ Hic p̄tis aliquādo b̄no p̄ hūc modū arguēdi
 valere, a. cōsequētia ē bona: ergo quādo cūq̄ erit
 ita sicut adēq̄te significatur per aīe, tūc erit ita
 sicut adēq̄te significatur p̄ p̄na, q̄m̄ oppositum
 p̄tis stat cū aīe: sicut p̄ passio q̄ a. sicut ista p̄na
 ē, tu es papa: ergo n. es p̄f̄s̄ter, stat, n. quā m̄
 quāter ita sicut adēq̄te significatur p̄ aīe, p̄tis:

tūc aliq̄ erit ita sicut adēq̄te significatur pe
 aīe, q̄t q̄ a. p̄na sicut bona: 7 p̄tis habet opposi
 tus p̄tis cū aīe, cū v̄ hanc aīa danda p̄na
 tates negatiua que est opposita b̄nis, sequentiq̄
 erit ita, que erit p̄tis nō arguēdi que omni
 nō valere. **¶** V̄ hec sequitur omē cōditiō hec
¶ Prima est hec nō quādo tpe quōeris papa nō erit
 b̄o. **¶** Secūda, aliquo tpe quōeris papa nō erit
 b̄o. **¶** Terc̄ p̄na cū eius oppositū sit falsus, s. qua
 docuitis in eis papa tu eris b̄o: q̄t ex hac sequit
 q̄ alibi eris papa q̄t eris b̄o: ergo aliquo tpe erit
 papa 7 illo eris b̄o: vbi vltimū p̄tis ē falsū, p̄ p̄na
 p̄te. **¶** Secūda p̄tis q̄t erit p̄po" ē falsū vt h̄c.

Sed contra

bas igitur arguit sic ista
 nlla cōmuna ē: aliq̄ erit ita sic adēq̄te significa
 tur p̄ aīe vt cras: 7 erit ita sic adēq̄te significat
 p̄ p̄tis ergo regula falsa, clarissima ē p̄na cū p̄na
 7 secūda parte aīe: tertia ostendit: q̄ nulla cōm
 muna esse non est aliquid nec erit aliquid: ergo n̄
 erit aliquid: ergo nō erit ita, q̄ nulla cōmuna ē.
¶ Secūdo sic, ista p̄na nō valē, a. p̄na est bona
 7 aīe eius erit verum: ergo p̄tis eius erit verum:
 ergo a simili non valebit: cum ly ita erit: tenet cō
 sequentiā, quia non videatur esse ratio diuersitatis.

¶ Ad p̄mū d̄ negando q̄ non erit ita q̄ nulla
 cōmuna ē: nego vltimus q̄ nulla cōmuna ē esse
 non sit aliq̄: quis ē veritas quāda multiplicata ad
 oēm p̄mūm mundi v̄ s̄, p̄mit. **¶** Ad secundū
 dicimus rationē diuersitatis cō: q̄t ly ita erit ar
 guendo dicitur q̄m̄ aliquo tpe futuro verū erit
 aīe cē verū: 7 p̄ aīe sic verū erit p̄tis cē verum:
 alioq̄ cū aīe 7 p̄tis sint relatiua: q̄ posita se ponit
 sic aīe cēt verū 7 p̄tis falsus: 7 tūc ista p̄na nunq̄
 fuisset bona: quod ē oppositū p̄me p̄tis assūpti.
¶ Hoc aīe nō nō dicitur cū ly erit absolute: vnde
 stat q̄ aīe alioq̄? p̄ne bene erit verū: 7 aīe nunq̄
 p̄tis erit verū vt i secūda clausula regula. **¶** V̄ p̄
 dictis simul cōditiua regula sequit hec cōditiō cō
 cediā: q̄ illud quod ē vel fuit aīa sicut verū: 7 aī
 niq̄ fuit ita: q̄ illud quod est vel fuit aīa sicut ve
 rum: p̄tis intelligant per predicta.

¶ Quarta regula probatur supposita
 significatiōe b̄nis vocabuli cōtra
 dendum, i. v̄ignūm concedi, 7 negari
 eius, i. v̄ignūm negari, 7 v̄ignūm d̄ v̄ignū
 tōb̄tari, 7 v̄ignūm d̄ v̄ignūm d̄ v̄ignūm
 f̄ignūm 7 cōfignūm.

q̄m̄ p̄mūm regulas expedit probare: q̄ est hec.
 si p̄na est concedenda 7 aīa p̄mūm cōditiua

Consequentie

dum: quia similiter est concedendus ab eodem: si enim in tunc premitur suppositiones. Secundo probatur regula. ¶ Prima igitur suppositio est hec: illud est concedendum: negandum: dubitandum: aut distinguendum: quod est dignum concedi negari dubitari aut distinguari.

¶ Et consimiliter supponitur quod nihil dicatur ab aliquo dignum concedi nisi sciatur ab eodem esse verum vel sequens ex aliquo in obligatione bene admisso vel concessio vel opposito bene negati. Similiter quod omne negandum sit scitum esse falsum vel repugnans alicui bene admisso vel concessio. Iste suppositiones non possunt probari nisi ex eodem modo loquendi.

¶ Secunda suppositio. Illud est dignum concedi ab aliquo quod est scitum esse verum non repugnans vel sequens ex aliquo bene admisso ab eodem: vel sequens ex concessio vel concessio: vel opposito bene negati. Sicut illud est dignum negari ab aliquo quod est scitum esse falsum non sequens vel repugnans bene admisso ab eodem vel repugnans bene concessio &c. Et si dignum dubitari ab aliquo esse dicitur quod est dubitum sibi: vel aliter modo: ut infra suo loco dicitur. Et dignum distinguere: quod est equocum. Iste suppositiones non probantur: sed famosas hoc in loco accipit.

Sed contra regulam arguitur primo: quod aliquis quod non est concedenda: et aliquid scita a te est falsa si te quod qui est a te neganda. primus pars de propositione vera scita a te est vera auctoritate preceptorum intellecta a te. sicut est propositio greca vera: non enim est intellecta a te: quare nec concedenda a te. Sed si pars de ista non intellecta a te: aut propositio est lapsa: ubi firmiter credas eas esse falsam auctoritate magistri: ipsa enim non est a te neganda quia non intellecta. ¶ Sed quando ad idem sic: ponatur quod scita bene: est lapsa. committit eius ista necessaria: deus est: tunc patet quod prima est vera scita a te est lapsa: quia scita quod dicitur cum necessaria: et tamen est neganda. ¶ Et probatur quod aliquod est sequens non probatur: et propositio sequens non intellecta a te scita a te est sequens ex preceptore. Sicut patet idem de preceptore ubi dubia sequente ex aliquo a te bene ad idem quod non est sequens quod scitum non videtur esse falsum. Sed per hoc arguitur aliquid repugnans ab eodem concedi: vel illud quod esse non intellexit scita a te aut repugnans scitum: quod non sciretur repugnans

gnare. ¶ 4° arguitur quod nullum falsum est concedendum: quod falsum est deceptum et malum intellectus 6° ciborum. ¶ Ad primum dicitur argumentum militare: nisi si scita suppositione suppletur illud est intellectum. nullum enim dubium esse debet: quod nisi propositio sit intellecta ad ipsam nullo modo est respondendum concedendo vel negando: concedere enim est credere: et negare est dissentire: quorum quodlibet presupponit intelligere. In argumento ergo nulla illa: est intellecta: licet sit intellecta esse vera vel falsa: quare non adducit argumentum. ¶ Ad secundum dicitur ipsa pars: quod aliquid esse concedendum: aliquid dupliciter: noli aliter. scilicet est dignum concedi ad modum istius aut participialiter: quod est respondendum per hoc verbum concedo: unde ad argumentum dicitur quod prima est concedenda noli aliter: quod est digna concedi eius committatur cum necessario per se: non tamen est concedenda participialiter eius non debeamus eas concedere sed negare bene respondendo cum proponitur.

¶ Ista solutio est erronea: ut patet. Primo: quod ista propositio: homo est lapis: non est sequens neque vera: ergo non est concedenda noli aliter. ¶ Secundo videtur proditione asserere quod aliquid sit concedendum: et non debeat respondere per hoc verbum concedo: sequitur enim ipsa est concedenda a te: ergo debes ipsam concedere: ergo per hoc verbum concedo responde. ¶ Tertio implicat etiam contradictionem quod una propositio sit digna concedi: et negatur bene respondendo: quod si bene respondetur negando. ergo dignum est illud fieri. scilicet negare: ergo non est dignum concedi.

¶ Quarto. ad omne scitum non repugnans a te ad concedendum est respondendum per hoc verbum concedo: sed ista prima est scita non repugnans vel sequens: ergo ad ipsam est respondendum per hoc verbum concedo: etiam cum maior ipse non habet negare: eo quod non alia ratione est respondendum: tunc patet: quia ipsa est digna concedi: ergo ipsa est scita non repugnans aut sequens. Dico igitur aliter posito tibi casu quod dicta propositio non est concedenda noli aliter: cum non sit vera neque sequens: non habes concedere quod sit concedenda noli aliter: non tamen verum est ut sequens. et similiter habet concedere: quod debet respondere per hoc verbum concedo. ¶ Ad 3um dicitur quod sit dicta suppositione 03 supplet scitum esse sequens ac scitum esse repugnans et intellectum sicut patet dicebatur. ¶ Ad quartum dicitur pro conclusiones contra emmen scilicet. ¶ Ista prima. Nullum falsum quodlibet est concedendum: sed concedere falsum est concedere: ergo est vitandum: et pro non concedendum: patet quia dicto magistro. ¶ Secundo. in arte obligatoria nullum falsum est

concedendum: ergo conclusio vera: patet etiam: assumpti declaro. qz vbi ponere inubiqui. ego non sum: & admittere: & deinde pponere. ego non sum: nec talis ppositio licet sit sequens non creditur a me: neq; et assenti em aut concedere cum sit contra sensus. ¶ Et nota. vbi possibile esset ut os ubi inmerere conceptus absq; sequela vel altero munit: poneret istam. tu non car: & admittes mente: deinde pponeret tibi. tu non es: substantia: hanc non mente concederes: licet et sequenti. ¶ Quarto. dato opposito conclusionis sequit possibile fore idem concedi: & no concedi simul: quod contradictione implicat: una pbatu ponendo in mente vt pars tibi ista. ois homo sedet. & teo dem instanti pponere. papa sedet: tunc habes on butare. & in eodem instanti ppono: papa est homo concedere: tunc pponere. papa sedet. haberes concedere tunc sequente p aduersariu: in eodem instanti dubitas: ergo concedis: & non concedis. ¶ Et si dicatur qz in eodem instanti non est possibile formare tot actus in intellectu. Et nota. qz in ista secus format simul duas & tres ppositiones. in ista illud primo ppositio: quoz simul est. accipere noticiam & statim inducens cognouit: sic videt non incommute intellectu simul formare quatuor precepta vbi quatuor in sillogismo tenent de subiecto correlatio. ¶ Secunda conclusio nullu verum quicquid repugnat est negandu: pbatu: quoniam oppositi tales veru esset falsus concedendus quod est contra primam conclusionem. Et vbi ergo pars radicalis esse qz ars obligatoria obliget nos ad falsum concedendu & veru negandu: ois. n. dialetica inuenta est vt falso assentiamus velut nota & modus sciendi eius sciaz. 2.º. methodus. ¶ Et si cõteritur & cõmentis. 3.º. topicoz. ¶ Et si cõtra hanc viam allegas istis qzto physicoz. qui videntur nos obligare ad falsum concedendu: eo qz asserit qz posito vacuū esse habet concediqz inubiqui datur: & cõmentator primo est. cõmento ois inq. possibile posito in che non debet si qui incommem. ¶ Istas pbatz & cõmentatore in aliud vel le nulli vi falsis a. sunt. in ista tunc possibile falses apud intellectus: ex quo non debet sequi in eodem. ¶ Insuper possibile: nec pro isto qz debet a iustis videre qd sequitur ex possibilitate: et: vnde pbatu loco allegato no concedit in ubi videri: sed sequentiam hanc necessariam. si vacuus est in ubi videret: quare ex rōne? nostri habitu: quas validas et putamus: conclusiones: tunc videntur ois vere. ¶ Non. n. puro autē obligatoria esse ratiōis rōne vbi per possibile oia rēpōsiones in eodē instanti fierent: pbatones sit. vel vbi per posse mētis

conceptus pateficerent in instanti obligari & respondere: veru autē bati nullo mo ponimus nisi ad modū existim concedendo sequela. s. no ois falsus: & hoc volentes legi in experire neferunt: quare errant. ¶ Sed odus dicitur qz concedendu est aut verum no repugnās aut falsus sequēs ē. Et inde non qd debeo concedere qz no sum bti: sed bene concedo hoc veru & necessarium. si no sum. no sum bti. sup at: intra loquor scōs via cōmūne ne videat fugē.

Eximiationibus

habito sequit primo qz aliquid est scire veru: qd no est intellectus: s. sit intellectus esse veru. ¶ Sequitur. 2.º. qz scio a. ē. veru: & no repugnās: et tamen no est concedendu qz scio: s. a. sit intellectus: p. pposito qz scio a. ē. veru: in ubi eniboz: res sedet & in ubi res sedet: neq; hoc est: & scōs suppositionē magis sit: qm magister intelligit de sensu diuiso qz pposito sit scita esse vera: & no de sensu composito. Et inde in casu non scio esse verum licet scia qz a. sit verum: minus in et breuis creetur qz magis scio de ly scitū ē. veru intellectus scitū. & tunc non opz supplere intellectua: ergo in casu non est scius: s. bti sciam qz ipsum sit verum.

Circa dicta

venit qmōz qrenda: ¶ Primo quomodo est videndu ad pbatōes dubia sequentem ex aliquo bti admissio vbi nescit esse sequēs. ¶ 2.º. quid ad scitū esse falsus: & intellectū sequēs no scitū esse sequēs. ¶ 3.º. et in quid ducunt ad scitū repugnatōes: no scitū esse repugnatōes. ¶ Quarto qd videndu ad aliquid falsus extra rēpus obligatiōe firmū credam. ¶ Et ad primū dī cõmittit a logicis qz omne veru quā ē negādum: & oē sequēs concedendu: dūmō sit intellectū quicquid sit dubiū. ¶ 5.º. vbi puto qz sic multa obligatiōe facta dubitas aliqua: & cõfessionis: s. fore sequatur ex aliquibus veris ab aliis: ex quibus nescis sequi: nec hoc putat error in dubitatio: ita nisi sciam? dubiū tale ē sequē: ipm no est concedendu. ¶ Cibi autē opponēs: ostendet talē dubiū sequit error ipz dubitare. ¶ 6.º. p. hoc p. solo ad 2.º. ad 3.º. ¶ 7.º. vbi aputo qz si aliquid est falsus a me: & dubito illud sequi aut repugnare ex aliquo bti: ne pcesso: no bēo ad ipsū videre neq; inuenire aliquid cōppōnē ad quā nullo mō est vidēdu. ¶ 8.º. vbi patet. ¶ 9.º. ad quā videt qz accipit qz debent crederi & no concedere. ¶ 10.º. de rōne: & si videatur esse si debet in solone puit argumētū suo tractate de foueate & magis in argumētō: una de dīna quāz regulā: in ubi videntur no tuta: quic ē. concedere & concedere: & concedere: aut tē in ubi aliud vbi qz qdā assensūs & credulitas: pbatū sic falsū extra: vbi

Consequentie

magis nullo modo ecedendum ita nec credendum: cum magis pmi qd 2^m error e videatur. ¶ Est ergo dcedu q nullu falsu erit a ipa e pcedendus neq; crededu. 7 p pna nullo modo e mdedu qu falsu e creditu: no n. bn negaremur: qz nuc crederetur id e no crederetur: cu negare sit dissentire.

¶ Probat ergo regula ista sic: qz si ipa no est vera det oppositu. s. q pna e bona 7 ams est pcededu 7 pseques no: nuc sic. aut pms est negadu aut dubitandus vel distinguendu. si negandus: vel qz falsus vel qz repugnans scitu e tale. si falsu g 7 ams est falsu per secuda regulam: 7 cu antecedens sit pcedendu. ergo ams est sequens et aliquo bn admisso: s; quodcu qd sit illud admisu pms e q bn sequit ex illo. g pari rone pms foret pcedendu sic ams. minor declarat. posito q a. sit ams 7 b. pms. 7 bn admisu vel coecessum sit c. tuc si ex c. si sequit b. sicut a. ergo stat e ita sicut adequate significat p c. lz no sit ita sicut adequate significat per b. sit g ita. tuc arguit sic. a c. ad a. valet pna. 7 c. est veru per bypotbesim: quia sicut adequate significat p ipsum ita est. g a. e verum. psequetia tenet per pma regulas. 7 vltra. a. est veru 7 b. falsu: quia no e sicut adequate significat p b. vt postu e. g ab. a. ad. b. no valet psequetia: qd e op postu pme partis copulativ.

¶ Quibus igr pmissis supponit arguitur regula sic: qz si non. detur oppositu pms cu ante. s. q pna sit cocededa. 7 ams pcedendu. 7 pms no. 7 tbc sequitur qz cu de pme pnderet qz ips sit negandu tondit. si aut distinguedu. s; qdlibet istoz est falsu ergo e. qz no sit negandu arguitur. qz si sic. ergo est falsu seu e tale no sequit aut repugnans: non pmi. qz si e falsum. ergo 7 ams. p sed am regulam: tuc si ante est cocededu vt falsus. ergo sequit ex ali quo n admisso. tenet pna p premissa: tuc sic ams est obsequens. qz sequens et aliquo bene admisso in aliqua obsequet tibi facta. ergo e ad rone coequens est a. c. e. tunc tenet pna. qz ex quo cu sequit ante aliter pme bene: ex eodem sequit

pms eisdem. qd proba sic. capio cosequetiaz a dcedaz a te cuius ams sit a. pms vero b. 7 postu a te admisso c. 7 tuc pbo qz ex c. sequit b. sic ex c. qur a. qz si no. coira. arguedo a c. ad b. non valet pna. ergo stat e ita sicut significatur p c. 7 no ita sic significatur p b. sponatur g ita ut e. i. c. sit verus b. falsus. tuc arguo sic. arguedo a c. a. pna est bona. c. c. est verus p casus. ergo a. e. v. tenet pna. per pma regulam. 7 t vltra. a. e. verus b. falsu. ergo ab a. ad b. pna no e bona. ergo ipositu ergo no pcededa. qd est oppositu pame pams pu atque: qz. s. assimebat oppositu pms ams an hoc pbatio videt diminita. vnde admittit log eos dea qui ea negere. Quattuor tu vix coyle aut suaderi poterit: pmitedo primo qz credere coedere. 7 e contra. qd patuit paulo supra. C. 2. j. muto. qz credere pnam. vt hanc. si homo est. ai est. requit credere qz impole est boies. e. 7 nullu aia e. hoc patere videt ex descriptione que boni vel salte volumus pmitte qz no repugnat qued qz credete tale pms 7 credere qz no est pole boies e. 7 nullu animal e. qd de se patet.

His premissis

¶ Prima via sic sit credendu. 7 de eo considerat. ergo negandi. distingu du. dubitandi. aut crededu. no negandi. qz non v falsu. vt pbant introitus. nec negadu tanq; repugnans. qm tuc pari rone ams cet repugnans. s; pna qz si pms alius bene que repugnat alicui eide repugnat ams. vt per regulam vigesimam. pbabit no eia tale ams cet distinguedu. quom pna esse distinguenda. ergo no concededa. isteq; etiam dubitandum. qz cum pna a te sit credenda. qz pcedenda 7 concessa. ergo credis qz impole est boni ne esse. 7 nullus aia e. vel falsus. itaq; credende pna. s; istas. credas qz iposibile sit boiem ee. 7 nullum animal ee. sed credis boninem ee. qz credis ams. ergo credis aia esse. 7 per pna no est a te dubitadu tale pms. s. animal est. ¶ Secunda via sumitur. qz oia pna concedenda ab aliquo est facta ab eodem. nihil n. est cocedendu nisi scitis aut fallim seques. ergo omnis psequetia cocededa ab aliquo est facta aut falsa sequis. non 2^m. qz ois cosequetia. falsa est impolis. ergo non concedenda. s; per pna est cocedenda. qz facta. ¶ Tercia via sumitur sic. si aliquid pna est facta. 7 ams est cocedendus. ergo 7 obsequens: tenet pna. qz si non: sit obsequens. s; qz ams non sit cocedendu. 7 ams sit cocedendus: 7 pna facta. ¶ Et queritur an ams sit cocedendus qz scitis non repugnans. an quia seques. si parium. ergo pms est facta. tenet pna. per vigesimam regulam.

ans: z' ergo pari rōne qñs est cōcedendū: nec est qñs: qz scita q' ex quocūq; sequit' anō ex eo sequunt' qñs. ¶ **S**ecūda via sumit' querēdo quā rōne anō in cōsequētā cōcedēda sit cōcedendū. q' cūq; data istā dare oportebit qñt' vti: tūc in liquere pōt: que via est sumpta ex principijs natur' alibus. qz sicut non est querēda ratio qñs caliditas calcis: aut quomodo color immediate gignit suam speciem. sed est ex proprio vti aut albertus = de alia in expōne terius cōmuni bonis data z' p'prium est intellectui vti cum cōcedit cōsequētias z' antecedēs oportet cōcedere etiam qñs. S' quis enī vellet proferre negando regulam banc: non video viā aliquam sufficere ad eius probationes eo q' vis omnis p' bationis in quacūq; materia sit: consistit in bec sū damento: q' si quis assentit anti cōsequētie cōcedē de assentit cōsequenti eūde. Unde p'terminando ali quis p'cedere possit oēs cōsequētias qñs facit. S' tro dūg in sua p' batione: nunq; tamen cōcedet et qñs ipsarum. ad quā via nō minus est exstimanda qñ aliqua alia natura trinit.

Quarta regula correlative p' eadē mē dia pōt' p' bari seu declinari.

Superest sexta regula que est. S' cōsequētia est cōcedēda. z' cōsequēs est negādū. antecedēda ē ab eodem est negādū. ¶ **R**egula bec non habet p' bari. cum ex p' batione quante clarcat. vti dicit magister. ¶ **S**ed quis tamen aduersetur in rē cōdo aliquam cōsequētias cōcedēdas esse cūas. qñs sit negādū: z' antecedens dubitandū: nō vide tur ita facile hoc impugnari ex p' batione quate. ¶ **V**ideo. p' batur sexta regula. quia sit cōsequētia cō cedēda: cuius cōsequēs sit b. negādū: z' antecē dens eius sit a. non negādū: z' contr' adictorius antecedētis sit c. z' contradictoriorum cōsequētis sit d. z' tunc patet arguēdo a c. ad d. cōsequētia est bona z' concedēda vti per vigesimam p' bationē regulam infra patebit: c. est concedendū eo q' b. contradictoriorum eius est negādū: z' d. nō cō cedendū. ergo contra quātam regulam q' autē d. non sit concedendū patet. quia si. effect' cōcedē dūm eius contradictoriorum. s. a. effect' negādūm eius oppositum ponebat aduersarius.

Contra istā regulā arguit' sic ponē do q' oēs p' positiones scite a te esse ve remaneant sic scite: z' oēs scite cē false maneāt sic scite per vniā bonam. ¶ **T**oto tū z' ipso q' si aliqua p' pō cōcedet' a te p' ter istā: tu es bō: q' ipsa statim signi-

ficit bonimē esse assūta q' significent oēs p' positiones cōmune p' manie scifi nisi tu p' cedas aliquā quā tunc ipso nō si gnificat vti p' b. ¶ **I**stō posito tu quis istā p' sequētā esse bonas: tu es homo ergo tu es qñs: qz ante casū sensisti: ergo p' est casam ad huc scis: z' ibi anō est p' cedēdū a te vti patet. qz excipit' i casu: z' qñs nō: quia si sic: tūc significaret bonimē esse a simā sequit' q' p' p' positio p' cetera si gnificas bonimē esse a simā cōcedēda a te: quod est incumentens: z' p' b. patet q' aliqua p' p' positio est. ad quam nullo modo est respondendū.

Sextodis arguit' cōtra quātam regulam ponē do q' omnes p' positiones scite a te z' scite esse vere aut scite esse false: sit incument per totam bo ram futuram: z' per hoc imponitur q' si aliqua p' positio cōceditur a te pater istam: mes homo q' ista significet p' cetera bonimē esse a simā: ita tamen intelligendo q' omnes p' positiones cōmune significent per totam bonam futurā solum vti p' b. nisi aliquam earum cōcedas: quia cōcessa tunc si gnificet vti p' b. dicit' est. s. bonimē esse a simum z' hoc quādo cōcessa. p' positio est alia ab ista: tu es homo. ¶ **S**ed hoc p' missio arguit' tu sus istā p' b. scite bona z' est intellecta a te. si tu es bō. ergo tu es alia. cui' anō est cōcedēdū. z' qñs nō. ergo p' regula. qñs a tenet: q' oēs p' b. scita z' c. est p' cedēda: p' b. a ps affūpt' p' b. x. q' an casū talia qñs a erat scita a te. ergo remāet scita vti casu dicit' b. ¶ **S**ed q' anō eius sit cōcedendū hūc eo q' excipit' in casu q' ipm nō nūc significat: quia est scita a te z' cōceden dū scit' p' b. ¶ **S**ed q' anō sit cōcedendū p' batur. quia si cōcederet' ipm significat' p' cetera bonimē esse a simū. z' sic cōcederes. p' p' b. nōm impossibilem. qd est magis incumentens. ¶ **S**ed p' hoc argumētum p' b. arguit' Sextodis q' ad aliquas p' positionem intellectam non est rēndendū: p' b. qz ad istā. tu es alia in casu nō est rēndendū.

Cetera p' b. potest dici negando ca sam q' ponit conditionalē impossibilē. nō enim valet ista conditionalis. si ista. p' pō tu es animal p' cedis a te tūc ipa significat boic z' cō a simum. ¶ **E**t tūc eodē

Consequentie

modo dico ad intellectū datū q̄ ista est i-
 possibilis: quia ly nisi in sua expositione
 includit cōditionalē predictā. **C** Si a-
 mē ponatur quando cūq; p̄ ly si admittit
 ras & negatur ista consequētia: consequens
 est cōcedendū a me: & quādo cūq; ipsū
 concedā significat bonum esse a simū. er-
 go p̄positio significās precise bonum
 esse a simū est cōcedenda a me. quia nō dī-
 co q̄ ista sit cōcedēda: quia erit cōcessā a
 me: vel quia cōcedā ipsas: sed quia est dī-
 gna cōcedi: cum sit vera nō repugnās: s; t-
 tamen nō debeā ipsam cōcedere p̄pter i-
 positionem impediētem.

C Rūde nō admittēdū casus: q̄ ponit cōditiona-
 les ipōsi: s; ad oppositū gnis iter cū aite: & asit i
 intellectū & declarāssione casus dī nō admittēdo: eo
 q̄ ly nisi in cō- expōne claudit gnisōalē impōsi.
C hī ātō: de ly nisi ponat ly quicūq; nōc admittit
 to casus: vltm negō illā gnis. gnis est cōcedēdū
 & quicūq; cōcedam cā significat: boiem esse a simū.
 ergo p̄pō significās boies esse a simū. cōcedēda: &
 rō est: q̄ nō dico q̄ ly si est cōcedēda a me: q̄ cōces-
 sa a me: vel q̄ cōcedā eā. s; q̄ est digna cōcedi: eius
 sit vera & ipeionēs: vltiq; ipam tamē nō debeo
 cōcedere: p̄pter ipōnem factā. alī deberem cōcede-
 re: p̄pōnem significāntē boiem esse a simū.

Pubicitur

C Rūca dicta qd sit rīndendū
 ad gnis illud. s. tu es aial
 in casu magistri. Ad hoc sunt multu modi dīcedi.
C ille enim: est querōdā rīndendū cōcedēdo: dicit: &
 negāt se cōcedere: & hoc ideo negāt: q̄ ad cōcedere
 gnis tale significās p̄tē boiem esse a simū: in dicto
 casu sequit eos male rī: erit: hāc dicit fore mē-
 tem magit cū dicat q̄ nō debet cōcedi. debet ne-
 gari qd dōs cōcedi: aut qd cōcedat. **C** hūc modū
 nō puto esse ad mētē magistri: qm̄ nō apparet quō
 dōdus istā cōcedat: imo q̄ arguēdo i littera di-
 cerat per argumētis hoc apparere q̄ licet ad allōs
 p̄pōnem nullo mō est rīndendū: nō in rīssione sua
 nulla appareret nullo ad illam. s; bene cōcedit q̄ sit
 cōcedēda: & dicit q̄ nō dōs cōcedi: deinde errat qm̄
 negat se cōcedere qd est vlt: nō repugnās vltiq;
C s; cōs modus est alior rīndētū cōcedēdo: gnis:
 & vltimus cōcedit icōnētēs esse ipm̄ gnis cōcedere
 nō tanq; vlt: s; vt sequēs: ad hūc vt sequēs cōce-
 dūt se male rīndere. **H**ec rīssio ē satis tolerabil: s;

nō est ad mētē magit: vt per dicta p̄. **C** hī bes-
 terus ex doctrina p̄m̄i p̄cipat in hoc p̄sūmā: q̄ vlt
 hāc b; tenere vbi casu cōtrodī ponit q̄ quicūq;
 cōcedit alī p̄pō a te p̄ter istā. nō deb; q̄ hāc ante-
 rice significat p̄tē boies esse a simū. **C** rōtus mo-
 dus est: p̄tē p̄m̄i p̄m̄i dētis cōcedēdo: p̄tē r; mē-
 tem magit: neq; icōnēt: cōcedere: p̄pōnes signifi-
 cātem p̄tē boies esse a simū: cum nō sit autem dōs
 tale significatō. s; solum per nōnam: p̄tē dētēs.
 gnis modus nec nō est ad mētē magistri: cū cōto-
 dus dicat q̄ nō debeo eam cōcedere. **C** rōde cō-
 tradicit sibi: q̄ p̄m̄i dētēs cōcedat esse cōcedēdū: p̄tē tale
 nō alī: nō aut p̄tē p̄tē alī: vt in alijs dētēs sūto
 hoc assent. **C** rōdānt? modus est: q̄ dicit: p̄tē cū
 ius nōmā p̄m̄i p̄tē p̄m̄i. q̄ sic bec p̄pō in supō
 hoc est animal: dēmōstrato boie: p̄tē imponit ad si-
 gnificatū hūc bonum: ad q̄e esse aīatā: & q̄libet
 alīa: p̄pō in voce vltu scripto: p̄tē ipōni ad si-
 gnificatū in differēter ad q̄e: bec aut illud verū
 vel falsū. & solum p̄o illo accepto: qd dico: p̄tē equi-
 uocam: p̄pōnes: p̄m̄i p̄tē p̄tē p̄tē: p̄tē omnes lo-
 gicos: cum per ly hoc positū differēter quodit-
 bet dēmōstrat. ut ergo & lapsus poterit dēmōstrā-
 ri. **E**t hoc sequitur ratio similitudinis: & veritas
 secunde partis: cum nō mare: r. me sit: p̄pōtionē
 vltam q̄s alteras mutare significatū. **C** rōcūdo
 p̄m̄i to: q̄ quicūq; cōcedit: p̄pōtēnt vt hāc: bō ē
 animal: cōcedit eius significatū. p̄batur. q̄ conce-
 dere est credere. s; credere hāc: homo est animal:
 est credere ad equatū significatū eius: qd credim?
 ad equate significatū per dictā: p̄pōtionēs: vt da
 reliquet apud terminos: p̄tē ad q̄e.

Indigitur

Indigitur habet iudicium rīssio ē gnis
 di dīcedo: p̄tē illud. s. tu es aial
 cōcedendū. & rīndere b;: aut cōcedēdo istā: aut ad
 ip̄as nullo modo esse rīndendū. **I**ssima pars p̄s:
 q̄ talis est: vera & impertinēs. ergo cōcedēda. **E**t
 quādo puto esse verum: nō pro p̄tē a eius parte
 loquēdo ad mētēs eius: sed pro secūda: quoniam
 siquid creditur cōceditā: & cōtra. vt ex dētēs si-
 pra claruit. quare nō responderet cōcedēdo: sicut nec
 cōcedēdo. **I**ssēlūq; ergo p̄m̄i ip̄s q̄ ad ipam nō b;
 rīndere: q̄ si b; rīndere p̄tē p̄tē rīndere: cōcedēdo:
 hoc nō. quia tūc cōcederet significatū eius. **E**t
 p̄m̄i illud: sed nullus haberet tūc nisi bonum: & ē
 a simū. ergo cōcederet boiem esse a simū. qd est ab-
 surdū tam in tēpore q̄: extra tempus obligatō:
Issē omnia ex p̄m̄i illud: quibus liquet. **E**t p̄pter
 hoc errauerunt p̄iores responsores: putantes legi
 ad mētēs: q̄trodī: vnde querat ab eis quid sit m̄
 dendum ad hāc: hoc est celi. per ly hoc cōde de-
 monstrato posito in casu q̄ quādo cūq; cōcedim

eam mente vel ore. illa significet adequate hoc animal esse celum. vbi patet qd ad eam nullo modo habes respondere. ergo nec ad illam. in es aut mal. marime qd Strodi omnes impossibiles nominam ad significandas vult esse autenticas seu validas ac si sic a patris impositioibus habita esset. Desberus autem non sic opinatur. is bene qd autenticum sit apud quemlibet idifferenter hoc aut illud eius demonstrari per pronome demonstrativum. et ita autenticum esse sic accipi significatum vnius propositionis equoce qd no aliud: patet illa. qm illud est autenticus apud Desberum qd apud commiter disputantes accipi solet. ista responsio licet sit vera qsum ad secundum dictus errat: tamen in primo: quoniam ipsa no est concedenda: alioquin non incommittet eam concedi. sed quando cuius concedetur significabit homine esse animus: ergo deberet concedi hominem esse animum. tenet vltima pna. qd concedere propositionem est concedere eius significatum. vt premissio =^o patuit.

Secundo errat. qd vides iplicare edictiones in dcedo qd pns illud sit concededi. et qd no debeat concedi. vt contra Paulum probatum est.

Dico

igitur alii. qd sicut no beo ridere ad illa hoc e celo in casu paulo superp. licet sit vera et impertinens. ita ad banc. in es animal. non est respondendum. precipue cum impossibile facta ad significandum per eas adequate bonum esse animus sit valida et autentica secundus Strodius. neq; incommittit qd aliquid verum et impertinens non sit concedendum. et ratio est. qd nisi vex et ipertinens sit tale. p tpe. p quo concedit. ipsum no est concededi vt vex et impertinens. Qu ergo in casu illa. in es animal. no remaneat va et ipertinens qm concedit: sed impossibilis. id ipsa no e concedenda. Ex his seqr pmo no oē vex et ipertinens esse concedendam. nisi limitetur qd sit scitum. et scitum esse impertinens. et qd remaneat tale cum conceditur. Sequitur secundo no omne sequens scitum esse sequens esse concedendum. hoc ex dictis facile deducitur. Et si Strodius in secunda suppositione supra dixit oppositum illud debet intelligi ita qd omne sequens quod quando concedit et remaneret sequens. est concedendus. Sequitur tertio regulam quintam non esse absolute veram: nisi limitetur et intelligatur de eius pte qd remaneret debite sequens quando concederetur. qd no est sic de illa. in es animal. et per hoc non incommittit qd pna illa sit concedenda anime. et ans concedendus. et pns no. Quarto sequitur quadruplex contingere ad aliquam propositionem non esse aliquo modo respondendum. primo vbi non est in

tellecta. secundo vbi dubitaretur de veritate. et esse repugnanti. aut sequenti. et aliquo bene cōcesso in tempo. obligato. et quocumq; ipso effecta. vel scita esse falsa et intellecta. tertio vbi propositio esset falsa firmiter credita extra ipes obligationis. quarto vt est propositio i casu magis. Quinto argumenta contra has regulas precipue contra quintam fieri solent. vbi in respondedo alii multas limitationes adducunt. Ergo autem puto eas non oportere vt supra dixim in prima regula. ne qd puto qd aliqua pna sit concedenda a rustico. vbi ipse credit falsum sequi ex vero. cuius contrarius quidam asserunt: ex corclams tamen vt ex tertio patet limitatio qua regula indiget. Quid autem qd contra regulam obicit solet in materia insolubili. non non indiget limitatione regnie. qm Strodius non admittet casum: cum ponitur qd virebique demonstratur pns per ly. hoc in ista pna. s. hoc no est concedendum. ergo hoc non est concedendus. vult enim qd pars non possit supponere pro toto cuius est pars.

Septima regula probatur sic. qd si no valz: datur oppositum. s. qd ans sit pole et pns impole. sequitur ans e possibile: ergo potest esse sicut per ipsum adequatere significatur: et cum pns sit impossibile non potest sic esse sicut adequate significatur per ipsum. ergo si ans est possibile et pns impossibile non valet pna: ans probatur. quia si pns non est possibile cum ipsum sit ppo ipsi est impossibile: ergo a primo ad vltimum si ans est possibile et pns non: non valet pna: quod est oppositum prime partis regule.

Regula septima est bec. si pna est bona et ans eius est possibile pns eiusdem est possibile. primo probatur regula. secundo due conclusiones adducuntur. Regula igitur probatur sic. qd si no. nec oppositum pns eius ante. s. qd pna sit bona et ans eius sit possibile et pns non. et tunc et hoc sequitur qd ans sit possibile et pns impossibile. et per pna apparet esse ita sicut adequate significatur per ans. et non esse ita sicut adequate significatur per pns eiusdem. ergo pna non est bona. quod est oppositum prime partis regule sed assumptum adducitur scilicet qd sequatur ans esse possibile et pns est impossibile probatur. qd si pna est bona ergo valet pns. ergo cum tale pns non sit possibile sequit

De consequentiis

est impossibile, omnis cuius propositio aut est possibilis vel impossibilis, et antecedens est possibile, et consequens verum.

¶ Octava regula per eadem media sequitur correlarie et ipsa.

¶ Quotano loco ponitur hoc regula: si consequentia est bona, et consequens eius est possibile, antecedens eius est impossibile, non erit verum, ubi autem regula: cum erit verum probatur, inde inferat.

¶ Notandum tamen quod non omne possibile potest esse verum: sic adequate significatio, aliquid enim est possibile quod non stat significatio precise primarie esse, vel si aut ista nulla propositio est: vel nulla propositio est vera, vel nulla est propositio categorica, vel nulla est uniuersalis vel nulla est negativa. Similiter ista omnis propositio est negativa. Omnis propositio est falsa, et sic de singulis.

¶ Quae conclusiones in medijs adducit magister quas aduertere debet: cum vere sint, et false videantur.

¶ Prima est hoc, non omne possibile potest esse verum: sic precise significatio: patet de istis, scilicet nulla propositio est vera, nulla propositio est vera, nulla propositio est negativa, et non solum dicitur negatione: sed et affirmatiue ille, omnis propositio est falsa, omnis propositio est negativa.

¶ Unde stat aliqua propositio esse potest ad verumlibet: et non stat significatio ipsam primarie precise esse veram, ut ista nulla propositio est, vel ista, nulla propositio est negativa. Similiter stat aliqua propositio esse esse contingente ad verumlibet: et non stat ipsas sic adequate significatio esse falsas: ut ista, aliqua propositio est: aliqua propositio est falsa, et similes.

¶ Secunda conclusio, aliqua est propositio composita ad verumlibet: et impossibile est illas esse falsas. Et notatur autem contingens ad verumlibet: quando sicut per ipsam significatur potest esse, et potest esse non esse indifferenter, quod ad verumlibet contradicentium est possibile, patet de istis aliqua propositio est falsa, aliqua propositio est.

¶ Sequitur enim formaliter hoc est ve

ra, nulla propositio est: ergo aliqua propositio est vera, et ultra. Quod aliqua propositio est, et ex alia parte sequitur, ista est vera quae potest significat quod nulla propositio est, ergo nulla propositio est: et sic si talis propositio esset vera, sic significatio precise sequeret contradictionem, scilicet quod aliqua propositio est, et nulla propositio est.

¶ Quod impossibile sit aliquam illarum expressarum in prima conclusione esse veram ostendit Strodonus, et primo de ista, nulla propositio est, quod ipse est verum tam implicat formaliter contradictionem, sequitur enim ipsa est vera, ergo aliqua propositio est vera, ergo aliqua propositio est: et ex alia parte ipsa est vera significatio adequate quod nulla propositio est, et ergo nulla propositio est, et sic et hoc quod ipsa est vera, sequitur quod aliqua propositio est, et nulla propositio est, et sic facile est alias deducere. Quod autem queritur illarum sit potest relinquere Strodonus manifestum, quoniam potest esse sic et sicut per eas adequate significatur, et dissimiliter dicitur de ista, solus solus demonstratur, et hoc est culus, demonstratio celo, est, et copulatiua potest: ipsa tamen esse veram sic adequate significatio est impossibile.

¶ Similiter si ista propositio est falsa, scilicet quia propositio est falsa: tunc aliqua propositio esset falsa: quia ex opposito sequitur sequitur oppositum aurius: et ex alia parte sequitur, ista est falsa, que precise significat quod aliqua propositio est falsa, ergo nulla propositio est falsa.

¶ Declaratur enim impossibile esse propositioem hanc esse falsam, aliqua propositio est falsa, sic adequate significatio: uti secunda conclusio dicebatur, quia non ipsam esse falsam sequitur contradictionem, sequitur enim hoc est falsa, ergo aliqua propositio est falsa, et consequentia, quod ex opposito contra, sequitur oppositum antecedens, et ex alia parte sequitur, ista est falsa significatio precise quod aliqua propositio est falsa, ergo nulla propositio est falsa, quare ex ea sequitur contradictio, scilicet, aliqua propositio est falsa, et nulla propositio est falsa.

¶ Unde patet quod aliqua omnia est bona cuius aurius potest esse verum, sine sequente: quod probatur, quod cum sequitur et aurius sunt propositiones distincte: stat verum esse verum alia existente corrupta, vel non existente

te. Similit̄ concedit̄ q̄ inferī p̄t̄ eē sine suo uperiori; & cōuerso b̄ nō possit eē q̄ lupus sit sine iferiori. nec sit p̄sequētie bone aīo verū sine p̄sequente; sicut in ista. omniō p̄positio ē affirmatiua. & ergo nulla est negatiua; vel oīō p̄positio ē vniuersalis. ergo aliqua p̄positio nō est particularis; p̄ aīō posse esse verū & cōsequens nō; vt dictū est. Et si tūc ponatur illa que est aīō esse vera significādo p̄ccise p̄uarie. tunc sequitur q̄ p̄sequētia non valet. q̄ tunc sequitur q̄ p̄sequētia non est. ergo p̄sequētia nō est. & per cōsequens non valet.

¶ Ite dicitur & dōmibus aīō est hoc correlatiuum; q̄ aīō bona aīō bone aīō p̄t̄ eē ver; sine aīō sic p̄t̄ se significātib; p̄ de ista aīō. oīō p̄p̄ ē affirmatiua. ergo nulla ē negatiua. est. n. aīō & aīō sint diuerse. p̄p̄dēs aīō p̄t̄ corrupt̄ aīō nō corruptio. s̄ aīō p̄t̄ eē verū. & aīō non. vñ ista aīō bone tunc eē b̄. ergo in casu alio. aīō p̄t̄ eē verū sine aīō vbi corrupit̄ eē aīō. ista. s. in casu alio. aīō p̄t̄ eē verū ista. in casu b̄. que sit aīō. arguit̄ sic. a. p̄t̄ eē verū sine cōsequente. & a. est. vel p̄t̄ eē antecedēs. ergo aīō p̄t̄ eē verum sine cōsequente. inde est q̄ si ista sit. p̄cedere q̄ omne ista p̄t̄ eē absq̄ suo superiori. & similit̄ p̄ter p̄t̄ eē absq̄ suo; neque correlatiuum dictum est contra. descriptiōnem consequente bone; aut contra. p̄uarie regulam; quia licet ita sit. vt aīō correlatiuum non tamen est possibile de sensu composito q̄ antecedens sit verum sine consequente; sicut nec est possibile; q̄ p̄ter sit absq̄ suo. nec est possibile nisi tunc esse absq̄ suo superiori. Et si dicatur inquit s̄ ad id ponatur ita eē q̄ antecedens sit verum. s. q̄ omniō p̄positio sit affirmatiua. tunc respōdetur concedendo tanq̄ casum frequens. aīō s̄ ista non valet. b̄. n. c. omniō p̄positio est affirmatiua. ergo nulla est negatiua; quia exposito sequitur q̄ illud antecedens nō sit. quia non erit cōsequentiā. & sic nō valet dicta consequentiā; nō tamen conceditur q̄ sit mala; & licet nō sit possibile antecedens eē verum sine cōsequente in cōsequentiā bona non tamen sequit̄ nō est possibile q̄ aīō cedens sit verum sine cōsequente. ergo a. cōsequētia est bona. p̄ter. vbi a. sit illa cōsequentiā. nulla p̄positio est. ergo aliqua p̄positio est. loquendo

de aīō & aīō. cōsequētie. vt sunt p̄positiones & non significatiua ipsarum.

¶ Prima regula arguit̄ sic. q̄ si p̄sequētia nō sit necessariū poterit n̄ eē sicut p̄ ipsa adequate significat. ponat̄ ergo q̄ non sit ita sicut adequate significat p̄ aīō; & cum ita sit sicut adequate significat per antecedens; quia antecedens est necessariū. ergo poterit esse ita sicut adequate significatur per antecedens; licet nō sit ita sicut adequate significatur per cōsequens. ergo consequentiā non valet q̄ est oppositus p̄uarie p̄t̄is regule.

¶ Altera regula est. si aliqua aīō est bona & aīō n̄ neciōm aīō eūdem est neciōm; sic p̄uarie. licet op̄positum vnta eē aīō. s. q̄ aīō sit bona & aīō sit neciōm; & aīō nō; arguit̄ sic. aīō nō est neciōm; & ipsum est p̄posito. ergo est impossibile vel contingēda; & per aīō p̄t̄ eē non eē sicut per ipsum. adequate significatur; ponatur igitur in c̄. & cum antecedens sit neciōm. ergo ita est sicut significatur per antecedens. & nō est ita sicut adequate significatur per aīō. ergo aīō non est bona; quod est oppositū p̄uarie regule.

¶ Decima regula correlarie sequit̄ ex ista. quia si consequentiā sit contingētia poterit non esse ita sicut adequate significatur per consequentiā. sit ergo ita. quia aīō arguit̄. & per aduersariū. antecedens est p̄positio que non est contingētia nec impossibilis & ipsa est. sequit̄ q̄ erit necessaria. ergo per p̄t̄iorē regulā consequentiā talis non valet.

¶ Unde regula decima est hec est aliqua aīō est bona & cōsequens est contingētia aīō eūdem est cōsequens vel impossibile. p̄ hoc regula ex probat̄ eē nō. si enim aīō est contingētia aīō nō est nec est aīō. s̄ aīō est p̄p̄dēs. ergo est cōsequens vel impossibile. tenet aīō. q̄ oīō p̄positio est nec aīō. aut eūdem sensu aut impossibilis.

Contra predicta arguitur. & p̄mo cōtra septimā regulā sic. ista aīō. & b̄. n. s̄. quod videt̄ est b̄. ergo quod videt̄ p̄t̄ eē b̄. s̄. aīō est posse. & cōsequens impossibile. ergo aīō regula. s̄. aīō. & p̄uarie parte assumptū. q̄ arguit̄

Consequentie

Ad posse potestas antecedentis patet: sed quod non sit possibile probatur: quod eius est adiectio in eadem cella in se, quod aliquid videtur non potest habere equum, quod intelligitur per se. Unde illius est bene: impossibile est ergo possibile est: aut est possibile: quod possibile est aliqua propositione impossibile esse, et quod impossibile est quod eius primam significans est ipse: cum significet primam esse impossibile est: si impossibile est non est possibile ergo. Sed et arguitur: quia prima conclusionem habet in se: quia dicitur sequitur quod aliqua vis est vera: cuius nulla singularis potest esse vera: quia vis falsum ergo et et quia probatur de ista vis: nihil demonstrat: quod est vera, vel nihil demonstrat: nulla autem singularia potest esse vera sic adequate significanda: ut hoc non demonstrat et similes. Tertio arguitur quod non est istas potest esse absque suo superiori, quoniam corpora non potest esse absque suba. Quarto quia non est regula arguitur sic: istius bene quod contingens est: ergo contingens est: aut est necessarium, quod contingens est: quod contingens est: cum eius prima significata sit contingens: significat autem primam contingens esse, sed contingens est contingens: sic videtur esse est habere. Quinto metha. Item et quod est. Ad primam nego assumptum, nec valet quia ab esse ad posse de sensu dimisso: sed bene valet ad posse de sensu composito, unde quia facta in argumento non valet, arguitur, in ibi inferior ad sui lapsum distribuitur: cum ly videtur ante cedere licet pro videtur in actu: et in ante pro eo quod est vel potest esse videtur. Et ultra dicitur quod potest esse necessarium: vel contingens: quia sumit pro propositionibus: quod pro significatis: et tunc dico quod sicut autem illud est potest ita et quod: quod dico quod potest esse, ut propositiones impossibile esse: est potest esse pro significato sumendo impossibile: non sit potest esse: et ita sumendo ly impossibile in ante pro significato dicimus autem esse ipse. Item sumendo pro propositione sit potest esse. Ad secundum videtur factum potest esse vera: nec est inconveniens. Quod tra. ista potest esse vera. Nec non demonstratur, quod est singularis illius vis, ergo et. Tunc puto quod si nulla talis singularis potest esse vera, sed hoc non demonstrat, sed hoc non demonstratur, tamen alia potest esse vera, ut hoc, sed non demonstratur, assignatur, in singularis vel est pro subiecto singularis arripit suppositum sub vis, unde supposita subiecti istius universalium illius demonstrat sunt multa: ut, nec et. Quod. Danielis. a. ens. b. ens, et alia particularia entium actu existentia vel demonstrabilia. Cecedo tamen in maius quod aliqua dicitur propositiones quoniam, quia vis vera potest esse vera et falsa: et alia non: ipsa sic potest esse significabilia: ut per se de ista, sed non demonstrat, et hoc non demonstratur demonstrato for. prima potest esse vera et falsa, secundum non: ut et dicitur supra liquet.

Ad tertium pono quatuor propositiones. Prima est, a. grammaticum inferius potest esse absque faciente suo superiori, probatur, hoc potest esse absque faciente suo superiori, demonstrato for. qui postulat grammaticus: hoc est vel potest esse a. grammaticum inferius, ergo, propositio vera, omnia patet. Secunda propositio, absque res potest esse a. rosularis, probatur, quia nunc quando non est rosularis potest esse a. res, ergo propositio vera. Tertia propositio, antichristus potest esse bonus, quod non est bono, probatur, quod potest esse in semet ipse non est bono, ergo inferius. Quarta propositio, omne inferius potest esse absque suo superiori, tenedo opinionem terminum, de quorum numero sunt introitus, voluntatem universalis est tantum terminus, et inferioritas, et superioritates est passiones terminum tantum, tunc probatur propositio sic, hoc potest esse absque suo superiori: demonstrato quod quod terminus inferius, et hoc est vel potest esse inferius, ergo inferius potest esse absque suo superiori, et ita in singulis inducimus viter, quia nihil est vel potest esse terminus inferior: qui illud potest esse absque suo superiori. Ad argumentum ergo diceret Socrates, quod corpus non potest esse absque substantia: tamen de inferius potest esse absque suo superiori, corpus enim non est inferius ad substantiam, sed bene ly corpus ad ly substantiam loquimur autem de terminis in voce aut in scripto: qui in mente, propositio non dicit veritatem: eo quod iste accipit hoc in mente: non potest esse absque conceptu alius: tenedo quod magis vis a prioritate originis prius motu sciat, licet nonnulli contrarium asserat. Ad quartum dico quod autem est necessarium, et quod similit, et ultra dico quod contingens est: non est origines: tenedo ly quod scdo loco ut est terminus modalis factis sensum compositum, immo contingens est necessarium, tenedo ly necium modaliter, et ad philosophum dico quod contingens est contingens: tenedo ly omnia, secundo loco nonnulliter, et est sensus quod est contingens est ipsum ens contingens, sic est bonum est ipse homo, et ad hunc sensum, ista, contingens est contingens: non est probanda officabiliter, sed resolubiliter, videlicet, hoc est contingens, et hoc est contingens esse ergo.

Quatuor

hic veniunt dubia. Primum autem si universalis est necessaria contingens vel altero modo: singulares eius sunt necessarie vel contingentes similiter. Ad hoc dubium pono quatuor conclusiones. Prima: aliqua universalis est necessaria cuius quilibet singularis est contingens, patet de ista universalis, omnis homo est animal, et suis singularibus: ut scilicet est animal, plato est animal: patet etiam de ista, omnis

homo est corpus. ¶ Secūda cōclusio. aliqua vni-
 uersalis est cōiūgens: cuius quilibet singularis est
 nec ista. patet. de vni. bac. de celis. vel antebra-
 chis. monēt. tenendo q. subiectum sit totū. dūm-
 tum. ipsa enim est cōiūgens cuius sit vera. & aliquid
 est falsa. vt pro cō. antebra. cūlibet tamē suppo-
 sito subiecto corespondet singularis necessaria: vt
 hoc celum vel a. rēbasus monēt. demonstrato ce-
 lo lune: & hoc celū vel a. rēbasus monetur. demon-
 strate celo mercurij: & sic de quilibet altera singula-
 ri ascendendo vsq. ad celum vltimum. ¶ Tertia
 cōclusio. stat aliquam vlem esse possibilem cuiusq.
 libz singularis est impossibile. patet de ista: omne
 quicquid visum a me est leo: vbi enim ex aliis? vi-
 deatū. canem & equum. patet vlem istam cō. pos-
 sibilem: & quilibet singularis eē impossibilem.
 ¶ Quarta cōclusio. aliqua vniuersalis est impos-
 sibilis: cuius quilibet singularis est possibilis. patet
 de ista. omne instans est corruptū. ipsa enim est im-
 possibilis: quia ex ipsa sequit. impossibile. s. nullus
 tempus est. sic tamē singularis sunt posibles: vt
 hoc instans est corruptū: & hoc istans est corruptū
 quocunq. instans demonstrato: cum quilibet ta-
 lis sit vera vel est vera. ¶ Ex his patet partem ne-
 gatiuam onbij fore veram.

Sed contra omnes cōclusiones simili
 arguo: q. eis datus sequi-
 tur idem predicatum verificari de omnibus suppo-
 sitis subiectis necessariis: & cōiūgens: possibilem
 & impossibilem: quod contradictionem implicat.
 ¶ Et q. sequatur istud arguitur: quoniam predica-
 tum hoc in ista. omnis homo est animal. verifica-
 tur necessario de subiecto vniuersali sumpto ad
 dicendam de quolibet subiecto singularium verifi-
 catur cōiūgens. ergo intentum. tenet cōsequen-
 tia. quia omnia subiecta singularium sunt suppo-
 sita subiecti vniuersalis. ¶ Secūdo arguit. specta-
 liter contra secundam & quartam: quoniam eis da-
 tis sequitur q. ex necessario sequitur cōiūgens &
 cō. possib. impossibile. & consequentia probatur.
 quoniam arguendo ab omnibus singul. ista. va-
 lia necessaria ad istam vniuersalem cōiūgens
 consequentia est. bona secundum philosophum.
 primo possibilem. & primo p. omni. similiter ar-
 gūdo ab omnibus singularibus d. ista. possib.
 ad vlem suam d. ista. ipos. q. ista est bona. ergo cō.

Respondetur Ad primum negādo
 aliqd. illoz. seq. nec
 sequit. vls. est necē. ergo predicatū suū verificat
 necio de subiecto sic vlt. sumpto. cō. instans verus.
 & vls. falsum. pot. n. esse q. ista vls. nō sit. & p. q. vls.

pot. esse q. predicatū illud nō verificet de subio: cōce-
 do tū q. necatio de quolibz. boie verificat. ista. &
 est sensus q. necio. ita est q. om. p. est. ista. de quo
 libet tū boie cōiūgens verificat. ista. q. quilibet bō
 cōiūgens ē. al. nec. v. al. ista. q. ista. cōiūgens de isto
 boie verificat. ista. & cōiūgens de isto. boie vni-
 uersalis sic de singularis. ergo cōiūgens de quolibz
 boie verificat animal. nec arguit ab omnibus sin-
 gularibus ad suā vlem: cuius vls. nō sit. vls. s. vno
 d. al. de sensu cōposito. ¶ In tertia autē cōclōne
 nō verificat. politer: s. pole. sit ipm verificari de quo
 libet supposito sub. factio. n. om. am. inter. h. pole. &
 politer. ¶ Ad 2. nec. negat. om. nec. voluit. p. b. i-
 filosofus. valere argumētū ab oibus singularibus?
 ad sua. vls. nisi cū debito modo: assensu. d. s. in
 om. & bec. sunt oia. talia supposita. v. b. g. a. v. b.
 for. & berta. eēt oēs boies mūdi: & vlt. q. cur. r. e.
 tūc. oia. ista. non. valeret. sores. currit. & berta. cur-
 rit. ergo. ois. homo. currit. s. in. assumpto. sint. accē-
 pit. oēs. singulares. vls. dicit. n. a. s. vbi. in. casu. pore.
 ponatur. q. cetero. est. hic. ad. annū. mandebus.
 for. & ber. currit. in. sine. anni. & cetero. de. nō. currit.
 te. a. n. s. tūc. erit. vez. & q. n. s. fallū. o. s. sic. arguere. for.
 currit. & ber. currit. & isti. sūt. oēs. boies. ergo. ois. bō.
 currit. & tūc. illa. ē. falsa. s. bec. sunt. oēs. homines. q.
 per. h. bec. debet. demāri. p. cise. pores. q. demā-
 bantur. s. for. & ber. cetero. ergo. manū. ipsa. nō.
 est. v. a. ¶ Et. si. arguitur. valere. argumētū. absq.
 tali. medio. q. non. pot. ē. q. oēs. singulares. sunt. v. e.
 & cap. vls. falsa. ergo. oia. valet. ab. oibus. singula-
 ribus. ad. suā. vlem. s. q. n. a. s. illi. sequit. n. n. p. o. a.
 cē. vez. absq. b. cē. verū. ergo. ab. a. ad. b. valet. oia.
 ¶ Ad. negādo. vlt. q. n. a. s. in. aliq. n. q. n. a. mala:
 nō. est. pole. v. a. p. p. o. sit. v. a. absq. b. vt. supra. patet.
 it. o. n. sic. arguere. nō. est. pole. a. esse. verū. s. u. c. b. c.
 cē. verū. ergo. arguēdo. ab. a. cē. verū. ad. b. cē. vez.
 valet. argumētum. patet. ista. de. ista. cōsequen-
 tia. p. p. o. sit. ergo. aliq. p. p. o. est. cuius. a. n. s. f. a. a.
 & q. n. b. ita. & q. n. i. n. p. p. o. sit. vnde. sequitur. non.
 esse. pole: vt. omnes. singulares. alicuius. vniuersa-
 lis. sint. vere. & ipsarū. vls. non. sit. vera. ergo. argu-
 endo. ab. hoc. s. oēs. singulares. alicui? vls. sint. ve-
 re. ad. hoc. s. ip. s. vls. est. vera. valet. argumētū.
 tam. quod. concedo. ¶ Et. ex. dictis. patet. solutio.
 formalis. ad. argumētū. quoniam. op. v. l. a. omnes.
 istas. singulares. necessarias. in. a. n. s. e. assumere. hoc.
 medium. & ista. sunt. oia. que. sunt. celū. vel. antebra-
 chis. & tūc. tale. antecedēs. erit. cōiūgens. merito. il-
 lus. n. a. s. quoniam. pro. p. o. sit. esse. antebra. ista.
 demōstrata. p. n. s. accepta. s. omnes. celli. non. erit.
 ita. q. sint. omnia. que. sunt. celus. vel. antebra. chis.
 & cōmū. n. s. sequitur. bec. istans. est. corruptū.

Consequentie

hoc insanas est corrupti: ergo omne insana est corruptum. s. ox addere in ante. et hoc sunt oia insana: et tunc ans illud est impossibile merito incompensibilitatis partium.

Secundum dubium

verum si con

sequentia sit bona: et eius antecedens potest esse verum: quibus eisdem potest esse verum: intelligendo per ans et quibus significata ipsorum. Respondetur quod sic. prout dicitur quod videri sequitur. hoc potest esse verum. ergo potest esse quod hoc sit verum. que cumque demonstrato: et contra: servat in conditionibus servanda. per regulam habitam in primo modo de sensu composito et diverso. tunc sic. si dubium non est verum: dicitur oppositum. s. quod aliqua quibus est bona. cumque ans potest esse verum: quibus non: et sit. a. talis quibus. cuius ans quod potest esse verum sit. b. et quibus quod non potest esse verum sit. c. et arguitur sic. hoc antecedens demonstrato. b. potest esse verum: ergo potest esse quod hoc ans sit verum. et videtur. ergo potest esse quod hoc ans sit verum. et quibus est bona. ergo potest esse quod hoc quibus sit verum demonstrato. c. et quod sequitur postea quod hoc quibus demonstrato. c. potest esse verum per premissum quod est oppositum concessi. ubi autem loquamur de ante: videtur est propositio tunc premissam non est verum. quibus sequitur. ans potest esse verum sic significando. ergo potest esse quod ans sit verum sic significando. videtur de ante istius que. ois propositio est affirmativa. ergo nulla est negativa. si. n. potest esse quod ans sit verum positio sit verum hoc significando ponatur inesse et arguitur sic: hoc ans est verum ergo quibus est: s. quibus non est nisi ista negativa aut sibi sitis: nulla. propositio est negativa: ergo aliqua negativa est: ergo non est verum quod omnis propositio sit affirmativa: sed ans significat adequate quod ois propositio est affirmativa. ergo non est ita sicut per ans adequate significatur. ergo non est verum. Sed contra arguitur probando non esse verum de sensu diverso sicut de composito. qui aliter sequeretur quod aliquid cuius esse non dependet a futuro. et idem potest non fuisse: quod est contra scientiam agationis philosophi quam approbat philosophus 6. ethicorum dicens quod hoc solo posse privatur deus singula facere que videtur facta sunt: s. probatur illud sequi. factum. n. istam quibus. quibusque fuit ista. propositio: signa erunt in sole luna et stellis ipsa sunt falsa ergo christus nunquam dicit eam. quibus est optima: aliter posset esse quod aliquid sit quod christus dicit falsum. si antecedens talis consequentie potest esse verum cum sit futurum contingens. hoc. s. signa esse in sole luna stellis: ergo et consequens potest esse verum

rum: et sic potest esse verum: quod christus nunquam dicit illam: et tamen dicit verum in evangelio per. Respondetur negando illud sequi. et ad probationem in nego. etiam. et concedo quod potest esse quod aliquid sit ita quod christus dicit falsum. unde christus potest dicitere hac distinctionem invidiam destruetur aut non destruetur. ubi vna pars est falsa. neco in quod potest esse quod aliquid sit ita quod christus dicit falsum assensum do et aliter fuisset error in eo: et dato quod assensum potest in eo quod non assensum: sicut. n. concedimus quod deus ab eterno prout atechristum coniungeret esse factum: et potest esse quod non proutendo ante christum esse verum. cum presentia dei proutendo ante christum esse verum respiciat futurum: et connotat a futuro dependeat. ita christus benedictus potest dicitere. antequam istus contingenter erit: assensum do et tunc potest esse quod fuerit ita quod christus dicit falsum et non assensum. alii propositio. eo quod adiectus antequam potest impediri: sed prolatio illius propositiois facta a christo non potest impediri quia fuerit: cum ipsa tunc fuerit quidam motus vel sonus et non amplius dependeat a futuro. hoc tamen materia in alto mari fluctuat. apud beserum quem per ce teris de sero sobriusate vitare arripisse arbitror.

Tertium dubium

verum illud quod est

contingens necessarium sit contingens: intelligendo per contingens significatum complexum. significatum autem contingens voco quod potest aut potest indifferenter esse et non esse. Respondetur prout mittendo quod propositio. Prima est. Si potest esse est fore. currere necesse est quod sit possibile fore. currere: loquor autem de possibili ut opponitur contradictioni non possibili seu impossibili per se. dicitur enim impossibile per se quod nec potest esse nec potest esse. ita quod possibile dicitur per oppositum quod potest aut quod potest esse. tunc probatur propositio: quia dicitur oppositum consequentis cum antecedenti. scilicet quod possibile est fore currere. et non necesse est quod sit possibile fore currere. ergo possibile est non esse possibile fore. currere: ergo impossibile est quod fore. currat. tenet vna consequentia. quia nullum significatum complexum possibile est esse impossibile nisi ipsam si significatum sit impossibile: alioquin necessarium aut possibile ipsum possibile esset ut esset impossibile que absurda sunt. Secunda propositio: si possibile est fore. non currere: necesse est quod sit possibile fore. non currere. propositio ista potest deduci sicut prima. Tertia propositio: si necesse est fore. currere. necesse est quod sit necesse fore. currere: probatur: quia aliter sequeretur quod possibile esset quod non sit

esse for. currere: ergo possibile est qd esset con-
tingens vel impossibile for. currere: & quocumq;
dato sequitur qd sit possibile for. nō currere: ergo
nō necesse est for. currere. ¶ Quarta propositio.
nō omne quod potest esse necesse est qd possi-
batur: aut p̄s potest esse & nō tā necesse est qd pos-
sit esse: cum aliquando bec esse falsa aut p̄s potest
esse: vt post motem eius.

Idis actis sic p̄ma conclusio. ps affirma-
tiua dubij est vera: ps qm̄ cō-
ratione contingens se habet conuertibiliter hoc
solum. s. possibile est tale & possibile nō est tale: vt
de ratio bus. s. qd contingens sit for. currere: cō-
sistit in hoc: qd possibile est for. currere: & possibile
est for. nō currere: si possibile est: aliquid est tale vt
nō est tale: necesse est qd possibile sit esse tale. vt ne-
cesse est qd possibile sit illud nō esse tale: vt per p̄mas
duas propositiones declaratus est: ergo conclusio va-
ta scilicet qd si contingens est aut p̄m fore: necesse est
qd sit contingens aut p̄m fore. ¶ Secunda conclu-
sio: nō necessario aut p̄s erit contingens: licet cō-
tingenter erit: secunda pars patet: & prima proba-
tur. quia poterit esse qd aut p̄s nō eueniet ergo po-
terit esse qd non eueniet contingens: ergo non necessa-
rio aut p̄s erit contingens nec necessario eueniet
contingenter.

Contra dicta arguit eo qd = 2du-
sio vt ipugnare p̄ie
¶ Nō dicitur nullam esse repugnantiā eo qd dicitur
non parua inter has duas diciones contingens:
& contingens: sicut & inter ly necesse: & ly necessario.
contingens enim est adā esse licet nō contingenter
sit: & necessario bec anima erit: demonstranda autē
anima: licet nō necesse sit eam fore: aliter impossi-
bile est eam non fore. bec enim propositio: contin-
genter antecessus erit: plus ponit quam bec. cō-
tingens est antecessus fore. ponit prima qd ante-
cessus erit: quod non ponit secunda. Ex quo se-
quitur qd si secunda est necessaria non oportet patē-
re: esse necessariā: cō antecessus fore non sit
necessarium.

Sed contra arguit qd secunda ponit
aut p̄m esse venturū sicut
& prima: qd sequitur contingens est aut p̄m fore: er-
go contingens quada aut p̄s est: ergo est: tenet
2da prima: qm̄ a simili sequitur: possibile est se esse:
ergo possibile est quada & potentia tu es: qm̄ ex
opposito sequitur oppositum: sequitur. n. nō possi-
bilitate quada tu es: ergo impossibile est: & per
2da impossibile est se esse. ¶ Secundo ad idem p̄-
s contingens in secunda propositione determinat

aut p̄m fore aliquo modo: nō nisi contingens: er-
go contingens erit: tenet 2da. & assumptum probat
quia ly contingens est terminum modale. in defini-
tione dicitur p̄pōns. ¶ Ad p̄m est negatio 2da: nō
necesse qd impossibile est se esse qd possibile est: quia
in potentia his: nec sequitur. non p̄o: es: ergo in
possibilitate est se esse. ¶ Ad confirmationem dico
qd licet ly contingens modifiet: non tamen mo-
do contingens: sed insitit qd modifiet in repren-
tādo ap̄d me: qd possibile sit ipsū fore & possibile
sit ipsū non fore: nec frustra ponitur ly contin-
gens: licet nulla contingens ex parte rei concepe-
deat: est enim terminus sine abegoremātes for-
mā habens officium in representando: vt dicitur
& non significatam proprie. ¶ Contra secundam
conclusionem arguitur probando qd si contingens
erit antecessus erit: qd necessario eueniet contin-
genter: sic arguendo. omne corruptibile necesse est
est corruptibile. ergo omne quod contingens erit
necessario contingens erit. 2da tenet. quia con-
tingens & contingens tale conuertuntur. assumptum
autem est philosophi quinto methaphisice textu
commentū volentis qd omne corruptibile necessa-
rio est corruptibile. & ultra sequitur. omne quod
contingens erit. necessario erit contingens. al-
tecebus contingens erit. ergo antecessus ne-
cessario contingens erit. ¶ Ad hoc responde-
re gidius concedendo totum: nihil enim argu-
mentum vt putat. 2da solutio est erronea om-
nino. asserit enim impossibile. implicat enim con-
tradictionem qd necessario antep̄s erit contingen-
ter. et ipsa enim sequitur qd antep̄s erit contingen-
ter. & ultra. ergo poterit esse qd antecessus nō erit
et p̄ 2 sequens sequitur qd poterit esse qd antecessus
nō erit contingens. patet vltima consequentia: i-
se. et ultra sequitur qd non necessario antecessus
erit contingens. ¶ Tercio igitur ad argumentum
negando assumptum. antecessus enim est corru-
ptibilis et tamen non necessario est corruptibilis
quia poterit non esse corruptibilis. vt possunt
erit corruptus. tunc enim erit ita qd non est corru-
ptibilis. eo qd tunc erit ita qd ipse non potest esse. c
ergo tunc erit ita qd ipse non est corruptibilis. tunc
consequentia. quia ex opposito sequitur oppositum
intelligendo p corruptibile omne quod potest cor-
rumpi. et non quod possibile est corrumpi. Adan
enim possibile est corrumpi cum aliquando sic
erit verum: non tamen potest corrumpi. ¶ Ad p̄
losofiam dico nihil aliud voluisse nisi qd si aut
quid sit et illud proprie sit corruptibile id necessa-
rio corrumpetur. vbi ly necessario determinat 2da
& nō 2da. n. licet sit nō in necessario corrumpetur

Consequentie

ad existentiam eius sequitur de forma essentiali alterius
et non eodem modo quod sequitur est pars sui nam eo ad
quod sequitur sicut ipse ibi exemplificat: vñ sequitur: nibe-
rnis est ergo vnicus est: et non e contra: id vnicus est per
nucro i argumēto, ergo non sic arguitur: que nihil
probat: nec est quod conceptus quilibet possit? sit po-
tētia: cū aliquo cōceptu positivo negatur? sit pa-
ter: vñ non positum? cepe quodlibet est eē vel nō eē
nisi cōcipiatur nō eē: semp tñ debet accessi quod pos-
tūm s'm intellectū vt cōcept? i cōpletus entis: et vñ
oia cōcept? nō negatus est per se ipso negato.

Secundū

dubium, vñ si vñ extradico
rūm ponit aliquid in eē reliquū
quod ad ipsum sequatur de forma quod aliquid sit fuerit vt
erit. ¶ Rūdem pmo quod si ambo extradictoria sūt
et vñ ponit aliquid in eē: reliquū nihil ponit in eē p-
batur: quod si ambo extradictoria poneret aliquid in
esse: et quolibet illorū sequitur de forma bec aliquid
est sicut vel erit: ergo ex opposito sequeretur de for-
ma quodlibet extradictoriū extradictoriū, et sic duo con-
tradictoria sequerentur de forma ex opposito quātis
quod est ipse: cuius oppositū quātis hoc s' nihil sicut est
aut erit sit imaginabile absq; extradictione: et per
quā ex ipso nō sequuntur duo extradictoria de for-
ma: ex possibili. n. s. imaginationē non debet se-
qui ipse s'm imaginationē 4° p' blicor: cōnēto
o^o 2° dico quod si ambo extradictoria sūt et vñ in
bū ponit in eē reliquū ponit aliquid in eē: pbat
quod si nō: sequitur quod ex hac nihil est vt sicut vel erit: se-
queretur de forma quodlibet talis extradictoriū cum
nihilū ponat aliquid in eē: idēne. n. p. s. in alijs quod
ex hac nihil est vel sicut vel erit: sequitur quodlibet talis
ra que nihil ponit in eē: bec aut 2° dicit non ba-
bet veritatē apud tenētes hypoteticas eē affirmati-
uas vel negatiuas. vt bodie cōtra est vñ. bec tñ
cōditione alioquin ponunt pure negatiua. s. non si
ta cōtra bō. tu sces: nihil ponit in eē. ¶ S. s. contra.
bec: nullas homo est lapis: nihil ponit in eē: nec
illa. bō est lapis. ergo. et cōsequētia tenet cū ma-
fer. nunc: probatur: quod sibi repugnat omne eē: et
ergo nō ponit in esse: sicut dicitur de istis: possibile
est te eē: et iposibile eē eē. ¶ Rūdem negando mi-
notes: licet omne eē repugnet illi. scilicet homo eē
lapis: ex ea tamen sequitur quod est aliquid eē quod se-
quatur de forma: homo est lapis. ergo bō est ens.
et vñ a nō eo quod illa: possibile est te eē: nihil ponit
in esse: cū ea sequatur de forma quod aliquid ponat
fuerit sicut vel in potentia adesse.

¶ C. 111

dubium, vñ vñ ista sit pure negati-
ua: non potest esse non eē. ¶ Illa
ad vñ. pmo illa eē affirmatiua: eo quod vñ ne-

gationes cadunt super verba substantiū modi quod e-
pncipalia para dicitur ppositionis. ¶ Sed ad respo-
sio est: sicut per se. volētis terminos modales.
verum falsum necessarium possibile: alios sum-
tripliciter. ¶ Primo transcendentiter pro ente ne-
cessario vero vel possibile. ¶ Secundo pront sum-
termini secunde intentionis sicut ordines passio.
nea pposita. vt pro necessaria pposita veray vel possi-
¶ Tertio vt adiectiua pposita necesse est politer ve-
cōtingenter aut pro vere esse. ¶ Philosophus autē
scdo peribermenas accepit hoc termino: adier-
bitat vt dicit: quā idem est dicere: necesse est deum
eē: a necessario deus est: ex quibus inferre bene esse
pure affirmatiua: nō potest esse se non eē: cum tamē
significet quāuis ista. non possit alter in non eo.
¶ Quarta solutio est dicens: dicit ens quod est affir-
matio: negatio sicut actus solum intellectus. quod nulla
ppositio in voce vel in scripto est affirmatiua vt
negatiua ex quibus inferre quod data ppositio in voce
vel in scripto eē negatiua: in inferre aut nō conuuldet
nisi bec. necesse est te eē: eo quod ly nō potest nō in me
te nihil aliud est quod ly necesse. ¶ Quarta est: ¶ Sed
volētis illas eē affirmatiua: eo quod ly nō statim
et nō negatiue. vt supra dicitur.

Queliber

illar solomū peccare vt. ¶ N
ma. n. est ex toto extra philo-
sophū. 2° peribermenas quod asserit quilibet barū
eē affirmatiua: potest esse te eē: et potest esse te nō eē:
aut si vna eēt affirmatiua. et reliq; negatiua affir-
matio et negatio in terminis singularib' essent si
vere. quod est extra cū ibi. nec est ver: quod verbum in
tūi modi sit pncipale. in ppositioe modale: s. mod'
tō volente philosophus: ibi negatōes addit ad mo-
dū. ¶ Sed vñ dicitur autē eēt au s'm philosophū in eo
loco ista sit negatiua: possibile nō eē te eē. vt dicit
rem quod sic: et ly in voce negatio non addat ad mo-
dū: babet tamen vñ supra modum: quod negatio
eēt supra verbum pncipale quod est ly est: quod b' a-
bet vñ eū supra ly possibile: nulla. n. est dicit licet
has ppositioes: possibile nō esse te eē: a non potest esse
eē. ¶ Sed ad ista aberrare videtur. patet
n. sicut esse has differre nullum. s. conuuldet
ter autē b' illas erit: contingens est autē b' illas
fore. ex prima. n. sequitur bec. autē b' illas? erit. vñ
terminorum probatioes: patet: que non sequitur
ex secunda. ista etiam est vera. contingens est ad
esse: et ista falsa. contingenter adas si. equare nihil
tūm differunt. ¶ Quarta via non minus errare
videtur. cū ea data oporteat concedere quod nulla p-
positio deum cathedra: in voce vel in scripto
nihil predicetur nisi in intellectu. bene licet affir-
matio et negatio non sint nisi in intellectu. nō d'

gula falsa: si tunc prima pars offenditur: quoniam factus non esse possibile verificari aius pro illo pro quo non veritatem eius: tunc tunc sic precise significari debet: unde si tunc factus illa est: for. cum it ergo ille homo non est: non propter aliam causam nisi quod non esse possibile verificari aius pro illo: sed pro quo non verificari potest: ergo a similitudine supra barba est factus a te: tunc ideo dicimus non esse possibile esse: quod tunc for. sic ille sedens illa est aius va. et for. est muticus. ergo ille sedens est muticus: sed pro eodem verificari predicatum potest pro quo verificari predicatum aius, sed quoniam possibile est pro vno verificari aius pro quo non verificatur potest: ideo potest illa non valere. secunda pars liquet. tertia probatur eo quod quocumque illorum trium demonstrato dubitas an ille homo sit for. ut ex casu liquet. Sed debet arguere factus illa est factus a te. hoc est nesciri a te: ergo hoc est nesciri a te: ubi utrobique per hoc factus demonstratur sequitur tunc esse. et aius est factum a te: et probationem: ergo regula falsa: etiam clara cum prima parte. secunda pars arguitur a factus quod hoc est nesciri a te demonstrato potest: quod quidem factus ad eam. tunc significari per aius. ipsum ergo aius est factum. tenet potest a descriptione ad de scriptum. maior probatur: quia aius est nesciri vel factum: si factum: factus quod illud significat quod hoc est nesciri a te: ergo factus quod hoc est nesciri a te: factus quod aius significat quod hoc est nesciri a te. denotat quod aius est factum a te. si autem dicitur quod aius est nesciri a te: tunc sicut in concessis illis bene res dicitur: et non est obligat: ergo tunc factus illa est aius: ergo aius est factum a te. tertia pars probata est: sicut quod aius est nesciri a te: quod tunc factus aius sed aius precise significat quod aius est nesciri a te: ergo consequens est nesciri a te.

¶ Sed prima istorum argumentorum respondetur admittendo casum: sed negando potest factus. stat enim plures esse fortes: et tamen si addatur ly ab quo istorum trium ad aius. tunc concedo potest et potest. et quam do dicitur: potest istus potest non est factum a te: nego: et quando arguitur: quocumque istorum demonstrato dubitas an ille sit for. quero quem istorum trium demonstras per ly iste si plures vel cicerones: concedo et non sequitur quod dubitas an ille sit for. sed demonstrando fortem. Si per ly iste demonstras solum fortem: nego ista quod

cumque istorum demonstrato dubitas an ille sit for. tunc concedo quod ipse est for. ubi per ly iste verificari solus for. tunc demonstratur demonstrari. Et si arguitur quod hoc repugnat casui: quia ponit quod non fiat de illis tribus quod sit for. dico quod illud non repugnat casui: quia ponit quod nescias de illis tribus quod est for. et in scio quod ille est for. et eius per ly iste demonstrat solus for. et non sequitur scis quod ille est for. et demonstretur for. et scis quod ille est for. stat enim quod scias fortem esse scriptus: et ipsum esse fortem: sed nescias quod est for. sicut stat quod scias hoc esse hoc: demonstrato fatuum: sed nescias quod plures sit fatuum. Sed et re. n. quis est for. et fatuum sit aliud est quod per certam causam noscere demonstratio sensu aliter facta solum per aliquos. et tales questionem si potingeret determinate respondere. ut hoc quod vides vel audis vel huiusmodi fortes vel fatuum. sicut .n. proceditur a nesciente quod est fatuum quod fatum est fatum: et similiter procedit ab vno nesciente quod est for. quod for. est for. vel hoc est for. tunc modo verificatur solum fortem demonstrari. ¶ Et si dicat. contra. si non verificaretur tibi quis demonstretur non concederes quod hic esset for. tunc sed ex demonstratione non sequitur hunc esse fortem: cum non sequatur de demonstrato forte per ly hoc. ergo hoc est for. ergo licet verificari non habeo concedere illam: ¶ Respondeo negando consequentiam et dico quod quia demonstras for. non est totalis causa quare concedam ista. potest et: sed quare scio for. esse: tunc scio ista. potest enim hoc est for. significare precise quod sit for. ¶ Sed secundum argumentum communem via potest

Consequētie

responderi quando ponitur q̄ p̄ vtrū
q̄ subiectum demonstratur consequens
nego casum. quia pars propositionis nō
potest pro toto supponere cur̄ ē pars:
nec potest ipsam demonstrare. Et si di-
catur q̄ ly hoc. est vox significatiua ad
placitum. ergo per ly hoc possis demō-
strare quicquid placet tibi: negat con-
sequentiā. Sed sequitur q̄ p̄ ly hoc pos-
sum demonstrare scđm placitum que-
quid est possibile ipsum significare de-
mōstrando. Sed tunc dicitur secun-
dum istam viam q̄ non est possibile sic
partem supponere pro suo toto cuius
ipsa est pars: quia tunc eque cito intelli-
geretur pars et totus: et subiectum et pre-
dicatum: quod est falsum: quia natura
liter intellectus totius presupponit in-
tellectum partis vel partium. Intellectus
entis enim compositus presupponit in-
tellectum simplicium: et de hoc tamē sit
sicut esse potest ad presens: quia an il-
lud sit verum an non: dicitur in tracta-
tu insolubilibus. Dico ergo hic secun-
dum istam viā q̄ esset concedenda ista
propositio que ponebatur pro antece-
dente: et ista est scita. Certe tamen ne-
go q̄ antecedens illius consequētie sit
scitum a me: quia illud consequens eius
non sit intelligibile ipsum non est pro-
positio. ergo non est consequens. ergo se-
quitur ex illo cum nulla sit consequētia
nisi habitudo sequentis ad ans̄ relinq-
tur q̄ ans̄ ad illō nō est scitum. Adulteris
aliis modis scđm diuersas vias potest
ad aliud responderi: sed quia iste est faci-
lior ad p̄sens sufficienter: ad propositū conec-
tiōem veram ad talia respōdēt in tracta-
tu de insolubilibus clarius perkeret.

¶ Rūdet Syrodius ad primū admittere 60 casus:
negādo quā p̄mo factas. vbi enim partes edit
for. oppositū eius statetū ante adiecti. q̄ for. s.
q̄ esset reme est for. et iste hō. s. for. qui est hic nō sit
for. et ad pbationē negat q̄ nō sit possibile pro al-
quo verificari ans̄: quo non videt quā sic si-
gnificābus posse. ¶ Ad secundū dicit et quā illā
est dubitandā: q̄ licet scitā demōstrari for. per ly
iste: nō tamē an iste for. reparet vtrūq̄ in an-
te et ante subiecto et p̄dicato: cui ly for. sit terminus
equocus. sed vbi an te poneret pro p̄dicato ly illi
quis istō trunū: tunc quā cōceditur cum scitā cō-
tunc iste for. accipit: dicitur q̄ ans̄ ē scis sicut
ans̄. ¶ Et cum probatur ans̄ deseri. q̄ quecum
q̄ demōstrato dubitas. an iste sit for. sic querit ma-
gister qd demōstratur p̄ ly iste. et ridendo ponit
tuor. p̄positiones. ¶ Prima est demōstrato platonē
vel dicitur per ly iste: hēs dubitare. an iste sit for.
¶ Secūda ex p̄ma nō sequit q̄ habeas dubitare
an iste sit for. demōstrato for. ¶ Tertio nō hēs du-
bitare. q̄ iste sit for. demōstrato tibi for. cui de hoc
certificeris. ¶ Quarta quocūq̄ istor. demōstrato
scis q̄ iste ē for. demōstrato for. tibi. et de hoc certifice-
ris. ¶ Et si arguitur q̄ quā repugnat casus: vbi
ponebatur q̄ nescias quis istor. est for. respon-
dentur negādo illā repugnare: nec ex illa. in scis q̄
iste sit for. demōstrato solum forte. sequit q̄ scis q̄
istor. ē for. et rō est. qm̄ scire quis istor. est forte. et
scire aliqua eundētia sensitiua: et auditur. vel videt
vel altero sensu: q̄ iste ē for. et q̄ stat q̄ scis for. et
for. absq̄ hoc q̄ eundētia aliqua sensitiua de for.
p̄batur ad istā q̄ scis istor. est for. demōstrato for. ne
scitā q̄ ē for. vbi sicut scio futurū et futurū: illa
scio hanc: hic ē futurus. dūmō scis q̄ per ly hic
demōstratur futurū: cō scitā idē ipostari p̄ subm-
et predicatum. et sciam subiectum supponere pa-
re que actuali est: nescio tamen quis planetā: sit
futurus cō nulla sensitiua motū. et ex hoc q̄ v-
deā hęc planetā cognoscā ip̄s et futurū. ¶ Et si
arguitur q̄ nescis istas. iste ē for. demōstrato for.
lum for. q̄ an certificationes tibi factā q̄ p̄ ly iste
demōstratur for. nesciebas illas. ergo nec possis quā
q̄ alter sequitur hęc quā for. bonā: certifico te
q̄ per ly iste demōstratur for. ergo iste ē for. que tamē
est mala. ¶ Et si dicitur negādo quām p̄mas: nec
sequit alteras esse bonas: qm̄ certificatio talia non
est totalis causa q̄ sciam istam. sed participatio
cessario requisita: vltra. n. talē certificationes requi-
ritur q̄ scis fortes et. ¶ Ad 2^m principalem
Syrodius nō admittit casum cui ponitur q̄ per
ly hoc iōste demōstratur ip̄met ans̄. vbi scilicet
est q̄ pars. p̄dōnis supponat. p̄ eo casus est pars

aliter intellectus est pars et totus ve subiectu propo-
 sitionis. et ulla propositio intellectus enim compositi-
 onis inaturali. ubi ponit intellectum simplicem:
 et intellectus propositio intellectus subiecti et predicati.
 Quod si contra hoc est verum vel scriptum ad placitum
 non significans. ergo ad placitum potest imponi
 ad significandum quod dicitur significabile. ergo potest
 est quod significat aut demonstrat consequens. Et inde
 tur negando partem: sed hinc ex illo ante sequitur
 quod potest imponi ad significandum quicquid possibile est
 significari. sed ut dicitur est illud omnia non est possi-
 bile significari per hoc. Et si in hac via dicitur
 quod propositio quod in argumento pro ante ponitur est
 scita a te. omnia antes nego quod ibi non est omnia non
 sit intelligibile id quod pro ante ponitur: quare non
 est propositio. ergo nec omnia. ergo nec antecedens est
 aliquid ad seipsum. Quod plerumque alijs modis reipon-
 deri potest ad hoc = argumentum. vti materia
 solubili parere habet: hinc tamen modum ridentem
 ut facile respondeamus addimus.

Contra predicta arguit primo contra regu-
 lam tertiam de cura sic. ita omnia est scita
 a te. solum propositio scita a te affirmativa. ergo nul-
 la propositio a te est negativa. ut licet a te sit scita
 propositio quod solum dicta omnia sit in modo: partes eius:
 cuius ante firmiter credas: et tunc propositio quod ante scita
 a te: omnia non est scita: cum ipse sit negatiuum: imo ipse
 scita in seipso est ad id quod ut facile comprehendit.
 Quod si sit ad id quod arguitur dicitur ista omnia. hoc
 est dubium: ergo hoc est dubium. utrobique demonstran-
 do ostendit: ubi pro omnia est dubium: eius assertio se esse
 dubium et ante scita. Quod si hoc arguitur contra pro-
 positum propositio scita a magistro: quod scita quod iste
 est scita demonstrato scita. ita demonstrato platone. vel
 cicrone scita: quod iste non est scita. Quod si ista propositio
 est negativa quod ex illa sequitur. ergo platone demonstrato
 scita quod iste est scita. demonstrato solus scita: sic scita. so-
 lus demonstrat. et non demonstrat. quod implicat
 contradictionem. Tertio arguit. quod impossibile est pro-
 positio scita quod pro quocumque scita. scita cum sit no-
 tum. per unum non videtur esse possibile plures esse
 scita. hoc reale. ut burlens primo perueniens.
 et alii scita sunt dicitur et propositio non esse vera
 determinate equivoce plura numerum. Et hoc. aut
 eadem non equivoce ut liquet. Quarto arguitur
 scita quod ante potest supponere pro toto eius est pars
 ut dicitur. et propositio est a propositio propositio quod
 tota dicitur propositio sit a.

Ad primum videtur dicitur de
 cebat de qua et scita regit. extra est scita. alia sup-
 plementa supplere quod quoniam non repugnet scita. et quod

bene scitur quod ex nullo vero sequitur falsus. ex quibus
 pro se. eo quod ante scita est quod dicitur ambab? omnia
 in argumento factis. Et hoc nullo est supra in po-
 nendo supplementa scita. ut supra in quanta regula
 dicitur. Secundum enim supplementum est of-
 no superfluum: et impossibile. non enim est possibile
 aliquid credere quod ex vero sequitur falsum. pro-
 pter in consequentia significante precise inter con-
 positionem istam partium loquendo. nunc de-
 sequitur ut dicitur rationem debitam per quam con-
 cipimus non posse esse ita sicut ad equare signifi-
 catum per antecedens. nisi ita sicut ad equare si-
 gnificatum per consequens. loquendo enim alter
 deus sequi effemus in equando. Et ideo dico ali-
 ter regulas debere intelligi sic. quod consequens non
 repugnet ipsi scita. quare scitum patet ad argu-
 mentum. quoniam consequens illud impossibile
 est scita: sic ad equare significando. Et ideo scitur
 dum principale difficile est respondere: sunt enim
 isti duo modi dicendi. Secundus dicit quod duplex
 est demonstratio. ad sensus scitetur ad intellectum.
 Prima enim est per sensum. ut cum demonstra-
 mus hoc quod videmus vel audimus etc. Secun-
 da autem est. cum per intellectum tantum co-
 cipimus aliquid per pronominum demonstrationem:
 ut hoc non est: demonstrata chymera. Si ergo
 ergo ut dicitur cum loquitur de platone: videtur de
 demonstratione sensualem: cum vero de forte intelle-
 ctuali. quare non est similitudo. Secundus mo-
 dus dicendi est quod in casu debet supponi quod eius de-
 monstratur platone vel cicrone scita: scita scita. Et hoc
 at te. ideo partem dubitatur et affirmatur. Et hoc
 utrobique est demonstratio intellectus duplicem est
 scita est: aut per gentem: volentis duplicem est
 se demonstrationem: absolutam scilicet: respectu
 nam seu conditionatam. Et completam partem. ut di-
 cendo. hic est forte. Et completam scitum. ut dicitur
 do. hic est platone demonstrato platone. vel hic est
 forte demonstrato forte. secunda autem dem-
 stratio semper certificat. quid demonstratur par-
 tem autem non modo dicitur demonstratio ab-
 soluta habet propositio illa dubiam. ille est forte.
 quatenus demonstratur platone. quia non certifi-
 ficatur bono quid demonstratur: demonstratio
 ne relativa habet concedi. scilicet ille est forte. dem-
 strato forte. et ista negari. ille est forte. dem-
 strato platone. Et contra partem dicitur modo
 arguitur scitum per gentem. quoniam non vide-
 tur esse putandum: ut est scitum in tam partem tam
 potest scitum vel in modo demonstratione scita
 in alio modo intellectuali: quod in una lateat se quod

2. ONSEQUENS

dictum, prima consequentia patet ex descripti-
onibus terminorum.

¶ Et in factis illud consequens sequi ex
illo antecedente, ergo si ex hoc consequens
principaliter significat simpliciter signifi-
care, quia si non fiat, quod in factis aliquid sequi
ex intellectu a re, quod in non intelligitur, aut illud
quod est impossibile, quod stare scire illud con-
sequens esse bonum, et esse bonum, ergo in
esse bonum, consequens est falsum, quia si non intel-
ligit consequens, nulla potest assignari cau-
sam, quia intellectus consequens, ergo non
facit istam esse bonam, quod est opposi-
tum primae partis regule. **¶** Et confirmatur
in hoc, quia facta sunt alia consequentia
in prioribus, in intelligit respectum quem
habet consequens ad antecedens, ex quo
intelligit et factis istam consequentiam esse
bonam, sed intellectus istius respectus
praesupponit intellectum extremum, quod
alter stare, quod intelligeres respectum in-
ter se et chymeram, vel inter se et non in-
telligibile, ergo in intelligit extrema quo-
rum unum est antecedens et aliud est con-
sequens, ergo in intelligit consequens,
ergo sicut consequens principaliter si-
gnificat intelligit, vel factis ipsum signifi-
ficare quod erat consequens primae par-
tis.

¶ Secunda suppositio, illa frequentia est bona, in
factis hoc consequens sequi ex ante intellectu a re, ergo
sicut hoc consequens principaliter significat factis signifi-
ficare, siue hoc consequens est intellectum a re, patet, quod
alter stare, quod scire, aliquid quod non est intellectum a
re, sicut ex intellectu a re, quod est impossibile, alter sta-
re pro possibile stare istam esse bonam esse bonam,
in eo, ergo in esse bonum, et esse bonum non est intellectu
a re, quia est absurdum et impossibile, quod sic arguitur,
et consequens non est intellectum a re, ergo nec esse bonum
in eo, et esse bonum, quia si quibus est pars consequens
tunc in terminis est bonum praesupponit intellectus
quod est factis, vel esse bonum non est intellectum a re,
ergo non est factis, et esse bonum, quod est oppositum

oate propositio et primae partis regule, et est in-
ter hoc suppositio sic facta consequens, et re, et
alter, et omnino sit facta esse bona a re, in terminis
spectu inter antecedens et consequens, ergo intelligit
an entia inter, quae est respectus, tenet esse bonum,
quia respectus est ad rem, nisi enim esset ista consequens
non valeret inter se possibile esse facta re, et esse
communitate, et chymeram, vel inter se et non in-
telligibile, arguitur ergo, et modus nam factis intelligit
respectum inter terminos, sed ex causa, in terminis, et
sequens, ergo in intelligit, et esse, et esset, ipsum in-
tellectus significat intelligit, vel factis significat, et sic pro-
bata est, et ista quae ponit supposito secunda, Quia
re, si non parum est videre primo qualiter sequat illud
scire, et intelligere respectum inter se et non intelligi-
bile, et aliter illud sit in commentis, quod est modus ad
ducit pro in commentis, et declaro tamen per in, quod
possibile est intelligere, et non intellectus extremis,
tunc patet possibile est intelligere respectum inter se
et chymeram, vel quod in commentis est inter se et non in-
telligibile, et quod si non est intelligere extremis, et per
possibile extrema non est intelligit, et stare, et esse
gere respectum inter illa, et sic in, si possibile est intel-
ligere respectum non intellectus extremis non videtur
tamen quare non hoc intelligere respectus inter lite-
ras, et alia non significat, et non intelligit, quia
re dicitur, et quod ista inter se, et non intelligit, aut
bus, et similia, et hoc patet factis, et in commentis
videtur esse aliquid intelligere respectum inter aliqua
illa non est intelligit, et in commentis est esse
gere patentes, et non intellectus, et hoc, et quod est res-
pectus inter partem et similia, et possibile est aliquid respectus
intelligere non intellectus extremis.

¶ Et tunc ultra, factis istam consequen-
tiam esse bonam, ergo factis quod non potest
esse ita sicut adequate significatur per
antecedens nisi sit ita sicut adequate si-
gnificatur per consequens, et factis quod est
ita sicut principaliter significatur per an-
tecedens, ut patens est assumptum, ergo
factis quod est ita sicut principaliter signifi-
catur per consequens, et qualiter tenens
consequens principaliter significat factis
vel intelligit ipsum significare, ut pro-
batum est, ergo in factis consequens, et
ergo pro est factis a re, per tamen, et istas
et descriptionem ad descriptum.

¶ **I**ta supposita pbatur regula sic in facta talem consequentiam esse bonam, ergo facta q non potest esse ita sicut adequate significatur per antecedens in ista si sicut adequate significatur per consequens: facta ita esse sicut adequate significatur per antecedens: cum ipm sit factum a te vt in antecedente regula ponebatur, ergo facta ita esse sicut adequate significatur per consequens, sicut psequens pncipaliter sicut facta vel intelligitur significatur, ergo facta consequens tenentia psequentia a descriptiōe ad descriptum, & sic consequens est factum.

¶ **T**elcedem forme solent fieri pponendo pro ly esse rem suppositam principia luter se habere conferendo descriptiōnem propositionis facte ad descriptiōem propositionis vere vel false.

¶ **E**ccedē possent fieri forme, t. consequente volēdo per descriptiōnem concludere q ista consequentia sit factum vbi loco de ly ita esse accipiat res principaliter supposita significata complere: vt bti gratia, sic arguendo, in facta ita esse sicut pncipaliter significatur per hoc psequens in ea animala, in facta q tu es animal, & facta vel intelligas q te esse animal pncipaliter significat per ipsum, ergo facta illud psequens s. in ea animala facta describitur pponendo vera, sicut ppo falsa, vnde hoc ppo, s. tu factus istam bono est lapsus: hez sit falsa: ita describitur sicut altera vera.

¶ **Q**uarta decima regula sequitur et hac correlarie que potest sic probari: quia si consequentia est bona & facta ita esse bona: & consequens est ab eodem nescitum antecedens est ab eodem nescitum, sed si consequens est dubium ipsius est ab eodem nescitum, ergo si cōsequens est dubium antecedens est dubium vel scitum esse falsus. ¶ **N**otanter ergo addebatu ad istam regulas, si cōsequentia sciatu esse bona: quia stat psequentiam esse bonā cuius antecedens est facta a te: & psequens est tibi dubius, vel creditu esse impossibile: vt posito q credas forte nō esse: currat tamē ante te ita q videas ipsum, tunc bec est bona cōsequentia: ita tunc bō currit, ergo fortes currit

rit: cuius antecedens ē scituz a te & consequens tibi dubius vel creditu esse impossibile. ¶ **D**ecima quarta regula est bec: si aliqua consequentia est facta ab aliquo esse bona: & consequens nō est factum: antecedens similitur nō est factum ab eodem, patet bec regula correlarie ex istis, probatur ne, tunc aut regule annexit: q si pncipaliter facta est bona ab aliquo, & consequens est dubium eodem, aut eundē est eundē dubius vel ab eo factu esse falsum.

¶ **D**icit vltimus Strodius notanter tuncum esse si permissa esse bona: quoniam stat aliquid pntu bo ne antecedens esse factu, & consequens nō, patet, posito q fortes currit ante te a te q putas fortes mortuū esse tunc ista pnta est bona, bti currit, ergo forte, currit demonstrando forte, & aut est factus, & psequens nescitum. ¶ **S**ed quia nulla istarum pbationum est vera, tunc respondet ad eas, pponendo primo, q aliud est factu ppositionem, & aliud factu eas esse veram, si cuius aliqua ppo esset vera non intellecta: & antequitate preceptis similitur crederes esse veras: tunc ego factum illas esse veram, & tamen non factum illas: qz non intelligerem illam. ¶ **I**tem tunc scdo, qz aliud est concedere ppositionem, & aliud est concedere illam esse verā, in casu enim prioris concedere illam ppositionem, eo q nō est intellecta: cōcederes tunc illas esse veras, & quibus sequitur aliam pntam aut factas esse bonam: illa nō esse factas, tunc ad Strodi, nescio secundā suppositionem: & concedere possibile re hunc aliquid nō intellectum a te sequi ex intellectu a te, & vbi illa oratio, in casu, si ppositio sequens ex illa tu es tu, concedo possibile esse me factu illud consequens sequi ex illo antecedente, nec valet ista consequentia, talis consequentia nō est intellecta: ergo nō est facta esse bona, p hoc ex premissis. ¶ **S**ed confirmatiōnem dicitur: qz intelligatur respectus inter antecedens & consequens non tamē sequitur vt intelligatur consequens descriptibiliter, s. significatum adequatum consequentis: & q factam illud adeqse significatur pncipaliter consequens, item intelligēdo respectum aliquem inter duo extrema sufficienter intelligere ita sub esse relatiue: ita contingit intelligere in proposito consequentia in pncipaliter: non autem descriptibiliter, vnde si a, b, essent tunc cathegore quas non intelligerem, sed antequitate pncipaliter, crederem similitur esse cathegorias: tunc intelligere similitudinem inter eas: non tamen intelligere in casu descriptibiliter: sed putarem similes vel cathegore, & cetero aliter, pbare decimā tertiam regulam: & cum ponere sub alio intellectu, scilicet si consequentia est facta: & antecedens est factu pncipaliter ab eo

Consequentie

dem est scitum: illa regula pbat: quia ex parua parte sequitur qd a. ans qd pns sūt intellecta: & tunc pbat ut pbat est a. Strodo post sua duas sup positiones: neq. expedit tunc supponere scdm sup positionem. Illud autē qd cōmunitē dicitur in h mutando Strodo nō videt valere. Dicit. n. p. aut. p. n. Strodo intellectū regulā. n. q. p. n. sūt scita ē bona nō merito antecedentis preceptoris: sed solum merito sue intellectōis. vnde asserit q. omnis p. n. scita ab aliquo ē bona merito sue intellectōis: est scita ab eodem: & per pns talis intelligit ans & pns eiusdem: vbi p. n. scite significet ex compositione suar. p. n. Strodo nō valet p. n. q. scita illis idē ostendit sibi ostenderet pns aliqui ab eo scire ē bonam: & ans illius scit: & p. n. similiter pns scit ab eodem rudente: fugiens enim ab hac p. n. diceret illud nō merito sue intellectōis: q. requirit ad hoc vt probatio sit valida. Secundo quia non videtur incommune qd aliquis sua intellectū sciat: p. n. scite ē bonam: & tamen nō intelligat p. n. ut facile oīdi posset: nulli enim dubius ē debet qd vbi Strodo loco vely scita ē bonam possisse solum scita: nō oportuisse tunc tān laborare i. p. n. de regule. Et cōsimiliter cōtra Strodo videt i. regula nō ē va. vbi eni tibi poneretur i. casu hoc falsum: aliqua grecus scider in ista domo nō minus sciret hāc p. n. esse scitam a te ē bonam scilicet nullus grecus sceret ista domo. ergo fortes grecus non sceret in ista domo: cuius pns esset tibi dubium: & antecedens eiusdem non esset scitum a te esse falsum: cum sit ver. nec tale antecedens esset tibi dubium: a. cum toto casu ponatur vt credas firmiter aliquem grecum scdere in ista domo. Et scilicet ergo dicitur Strodo regulam quare antecedentiam ponendo sic: si consequentia est scita ab aliquo & consequens illius est dubium eodem antecedens est dubium vel ab eodem negandum ēē.

¶ Sed contra istam regulam arguitur sic. Posito primo qd scias forte esse vniū de tribus hominibus. s. forte & platone & cicrone: nescias tamen quis istorum sit forte: tunc facio istam p. n. fortes est. ergo iste homo ē fortes: posito qd tu nescias nō demonstrare solum fortem per nesciam oīnis: & arguitur sic: illa p. n. est scita a te scita a te ē bona: quia scias bene qd nō eodem verificat pns pro quo

verificatur ans: & per nullam aliam causam scias p. n. istam ē bonam. s. fortes currit. ergo iste idem hō currit nisi quia scias demonstrari per subiectus p. n. solum idem pro quo verificatur ans. s. fortes. sic est in proposito: qd prima p. n. scit scita a te esse bona: & ans ex casu constat esse scitum a te. & tamen pns non est scitum a te: nam quocumq. istorum demonstrato dubitas an iste sit fortes. p. casus.

¶ Secundo arguitur sic: si ista p. n. scita est non scitum a te. ergo hoc est nescitum a te: & volo tam per subiectum ans qd per subiectum pns demostriare pns illius p. n. quo posito illa p. n. scitum a te esse bona: cuius tu scias qd arguendo ab eodem ad idem p. n. est bona: & ans est scitum a te: & pns est nescitum a te: quod p. n. batur: & quero an pns sit scitum a te an nescitum. si scitum & scias qd illud significat precise & adequate hoc ē nescitum a te: ergo scias hoc ē nescitum a te. igitur pns est nescitum a te: & scias qd ans significat precise hoc pns ē nescitum a te. ergo scias ans: ergo ans ē scitum a te. & pns ē nescitum a te: vt preassumptum est: ergo scitum intentum. ¶ Si dicitur qd pns ē nescitum: tunc sic. tu concedis hoc ē nescitum a te: & non es obligatus ad illud bene respondes: ergo scias ista p. n. scita est ans: & ans ē scitum a te & pns nescitum. per datum. ergo cē.

¶ Strodo contra decumamentam regulam arguit dupliciter. Primo ponatur tibi qd scias forte vniū ex tribus hominibus. s. forte platone & cicrone: nescias tamen determinate. quis istorum sit forte: & scias qd per ly iste. demonstratur forte. istum in consequente huius consequentie. si forte forte. iste homo est forte. tunc arguitur sic: consequentia talis est scita a te esse bona sine scita a te. cuius antecedens est falsum. consequens non. ergo ly

cedenda, ergo hoc ultimum quod est a te concedendum, scilicet proponit dubium, ergo non dubitandum. Et consistit argumentum quod non sit neganda sic, sicut proponitur dubium, ergo alicui proponitur dubium, ista quia est concedenda a te, ante est a te dubitandum, ergo quod non est a te negandum: et quia per regulam nostram dicitur, quod ad ipsum est respondendum, ergo dubitatio negatio vel precedendo, non dubitatio neque negatio, ergo concedendo. Et si contra hoc arguitur probatio ipsa non esse procedenda a te sic, ista est a te concedenda, et non es obligatus, ergo est facta a te, ergo facta sicut per ipsas adequatas significatur, et sicut per ipsam adequatam significat facta significatur, ergo tu factus quod alicui proponitur dubium, et quia quod alicui proponitur dubium, adequatam significatur per ipsas, tunc ultra, tu factus quod alicui proponitur dubium: et non factus quod alicui a te proponitur dubium: ergo tu factus quod tibi proponitur dubium: et factus quod tibi non proponitur nisi ista, ergo factus quod ista est tibi dubia: et ultra tu factus quod ista est tibi dubia: et non es obligatus: ergo ista est a te dubitanda. Et respondetur a quibusdā negatio quod ipsa sit facta, eo quod repugnat ipsas scire, et non absolute istud repugnet, qui aliqui ut cras erit ita quod ipsa est facta a te dato quod cras scias quod facta proponitur ista, et sedet: ipsas tamen, scilicet cui proponitur dubium: repugnat sciri tunc cum circumstantiis actualibus. Et ista responsio non est bene intelligibilis in dicendo quod nunc repugnat sciri impossibile sit istam propositionem, scilicet, proponitur dubium, scilicet a te: et cras possit esse ita quod facta a te. Unde dico aliter concedendo quod factus quod alicui proponitur dubium, ex qua non sequitur simul cum bac, scilicet non factus quod alicui a te proponitur dubium, ergo factus quod tibi proponitur dubium, unde dicitur quod factus alicui proponitur dubium: et sic de aliis. Primo, n. propterea dicitur quod solo aliquam multa esse sterilem, et tamen non scio a multa esse sterilem: nec b. multa esse sterilem: et sic de aliis, ista tamen materia spectat ad tractatum de insolubilibus ubi opus esset longo sermone.

Decima septima regula declarata sit in declaratione scite vel quate.
 Et ista regula est, in ordine est hoc, ubi aliquid sequitur ad quod alicuius bene quod, illud idem sequitur ad quod alicuius, primo ostenditur regula, deinde arguitur contra eam, postea ergo regula, postea habita superius in quinta.

Ex eadem sequitur corollarie, xviii.
 Decima octava regula est hoc, ubi aliquid antecedit ad quod alicuius bene quod, illud idem antecedit ad quod alicuius, declaratio enim prima regu-

le est declaratio alterius.

Ex quibus elicitur quod in qualibet propositione duas non variatis quando arguitur a primo ad ultimum, si quod in intermedie sunt bonae et formales, et quod prima ultimum proposito sit ex primo ante et ultimo quod ante est bona et formalis: ut si ex a, sequitur b, et ex b, sequitur c, et ex c, sequitur d, et ex d, sequitur e, et ex e, sequitur f, tunc prima est simpliciter bona a b a, ad f. Et dicitur media continua vel non variata: cum nihil plus fuerit ante sequentis quod, quam fuit quod precedentis quod.

Ex his sequitur famosa regula, scilicet, arguendo a primo ante ad ultimum quod, ita quod omnes quod intermedie facte sunt bonae et formales, et variate, quia est bona et formalis, ubi gra, si ex a, ante sequitur b, et ex b, c, et ex c, d, ad quod sequitur e, tunc prima facta a primo, scilicet a, ad e, est bona et formalis, et sequitur autem hic de ly sequitur formalis. Dicitur autem quod intermedie non variate quod nihil plus nec alio modo assumitur pro ante posterioris quod quam fuerit quod prioris quod.

Contra istas regulas sic arguitur contra niter: quia capta ista, propositione filius est: sequitur quod suus pater est: et ex ista sequitur quod suus filius est: ergo de primo ad ultimum per regulam sequitur filius est: ergo suus filius est: quod est falsum. Respondetur quod ista non tenet in rebus universaliiter nisi continue remaneat relatio ad idem quod aliter non est in proposito.

Contra regulam arguitur sic, ex hac, hic filius est, sequitur formalis quod suus pater est, vel sua mater est, ex quo sequitur quod suus filius vel sua filia est, et tunc non sequitur, si filius est, ergo suus filius vel sua filia est. Et respondetur quod hoc est ratione regulam dicitur, scilicet primo ad ultimum non tenere ubi, quod non in materia relatiue, et non est variata prima seu quod variata acceptio, et relatiue, nam ly suus, et ly sua, et prima est relatiue, et in penultima relatiue, et in penultima relatiue, et in penultima relatiue, et in penultima relatiue.

Sed contra dicta arguitur, primo in regula sic, ista, bacul' ista in angulo, sequitur de forma simpliciter ad aliquid quod alicuius bene quod de forma simpliciter quod non sequitur de forma simpliciter ad quod alicuius, ergo regula falsa, quia

destructione vnius partis eē. quā illa regula nō sic intelligitur arguendo a copulativa. cuius prima pars est vna eūdemque: ē altera pars de hinc et vnius pars eūdemque: et altera pars autem p̄ter illam illud anē assumptus: tunc media sit variata: quoniam vna pars vniē sit vna copulativa secunde p̄ter est vna copulativa. Cōtra tertia dicitur mentem rationis esse q̄ i ratiōnis nō re- hēre: eo q̄ dicit nō arguitur per regulam: cui fiat variatio mediōnis vt patuit. quare nō procedit cō- tra ratiōnem magis. Cōtra item ad id q̄ dicitur vterius arguēbatur negatur p̄ter: quia licet possit imponi nō tamē ē ipositiū ratiōnis vt referat idem anis vbi cuius ponatur: sed ex impositioribus autem nō habem⁹ q̄ ratiōnis nō referat nisi primū anis et nō remouit. Cōtra item dicitur q̄ regula illa s̄ i mā ratiōnis i mēte: quā in mēte p̄ter accipi ratiōnis dē mēte: et referre remouit anis fieri et primū. Cōtra item dico negatio p̄ter. os. n. a. idē i mēte: et idē b. q̄ dicitur ex a. ancedit ad c. ergo cē. s̄ hoc negat quā nō idē mēte vter vltimū q̄ dicitur ex a. vero ancedit ad c. falsū. s̄ aliter: q̄ ex b. sequat illud verus vltimū q̄ dicitur vter ancedebat ad ipsū c. alio verū vltimū. s̄ ipsū falsū. nō falsū: vter nō sit vni et idē mēte. Cōtra item hoc arguitur ponēdo q̄ sit nō vni b. q̄ vter ancedere. Item q̄ sumēdo ly b. perso- nali cōsus nō ē admittēd⁹: cū sit ipositiū ap̄d n. am cē tū vter q̄ dicitur vter vltimū: ē tū admittēdus apud imaginatiōes: hoc loquēdo de vō i re: et nō vter ap̄d. quo admittit negat tū illud assumptū. s̄ q̄ a. ve- rū ancedit ad b. et b. ad c. quā tūc sequitur q̄ duo sit. quoniam quilibet ē vter vltimū: quibus vter q̄ dicitur ex a. et ipsū falsū q̄ ancedit ad c. et sic eēt duo b. Cōtra mēdo ad ly b. m. n. tūc casus ē admittēd⁹. et negat q̄ b. ancedit ad c. et q̄ a. ancedit ad b. cuius nulla sit sit anis aut eius aliquid p̄ter. istos autem bic loquitur de vō aut falso i differētē vt p̄pō et vltimū. Cōtra item dicitur. s̄ p̄ter. et significatū falsū: et ita p̄cedimus paul⁹ p̄ter. arguēdo p̄ter p̄ter assumptū. et ad p̄ter anis negat p̄ter. quare arguitur ab inferiori ad sup̄. s̄ p̄ter anis dicitur terminio effecti abili tūc vter p̄ter dicitur imobilitate sequit loco de ly ergo. p̄ter ad ly igitur bic effecti anis dicitur ancedit ad b. cōtra ergo cuius ē dicitur corp⁹ cē albi ancedit ad b. oles cē albi. et dicitur corp⁹ ē albi. ergo homo est albus. Cōtra ista responso non vide- tur vera in hoc q̄ negat istam p̄ter anis p̄ter. vbi de extra hoc arguo sic illud singularis est vō. s̄. hoc corpus ē albi ancedit ad b. animum esse album. demonstrato for. et sua indistincta est. ergo sua indistincta

simul est vera. s̄ corpus esse album ancedit ad b. animum esse album. s̄ sequitur. est q̄ si aliquid singularis anis manna ē vter singularis manna est: q̄ illa est vter. s̄ dicitur p̄ter anis concedit ad b. vna pars. et mēte q̄ corp⁹ cē albi obire an- cedat ad alit esse album. quoniam tūc illa anis manna sit bona. s̄ corpus est album. ergo bō cē albi. corp⁹ est albi. ergo alit ē albi. Cōtra item dicitur an p̄ter anis que est debet anis ad illam. bō est an- bus. an p̄ter anis adequate corpus esse album. negat. licet verum sit q̄ corpus esse albus adequate signifi- ficatur per illam.

Decima nona regula probatur sic: sit a. antecedens et b. consequens. c. com- possibile stans cum a. tunc si c. non ē cō- possibile cum b. contra c. est compossibi- lis cum a. ergo stant simul esse: sicut per ambo significatur: ponatur tunc q̄ ita sit et arguitur sic: ita est sicut adequate per a. significatur: et b. sequitur ex a. per hyporechem: ergo ita est sicut per b. signifi- ficatur adequate: et ita est sicut per c. si- gnificatur adequate vt positum est: ergo b. et c. sunt compossibilia: ergo c. stat cum b. quod erit probandum.

Contra est hoc. n. aliquid stat cum anis aliquid bone p̄ter illud tōm stat cum p̄ter eūdemque. Item probatur sic: secundo arguitur cōtra cas. probatur ergo sic: sic. sicut oppositum eius cū anis scilicet q̄ aliquid nō sit cū p̄ter aliquid p̄ter bone. et tamē sicut cum anis eūdemque: et sit anis bone p̄ter a. b. vero anis eūdemque. c. sicut illud q̄ dicitur cum a. et nō cum b. sed cōtra arguitur nō ē possibile copulati- uam eādem sic. c. est possibile a. ergo stat esse sicut adequate per ipsas significat: ponatur ergo ita ē si est possibile: tūc sic ita ē sicut p̄ter a. adequate signifi- ficatur: et b. sequitur ex a. per hyporechem: et per effecti: ergo ita est sicut per b. adequate significat: et p̄ter anis ex p̄ter anis. tūc sic ita est sic per b. significat: et ita est sicut per c. significat: ergo c. et b. sunt vera: ergo compossibilia: cuius oppositum assumptum et con- cessum est.

De illa regula sequitur immediate. et per eādem media.

Contra significare ē hoc. si aliquid repugnat p̄ter anis: cuius p̄ter bone illud tōc repugnat anis esse. p̄ter anis dicitur. cōtra sic sequitur b. abia a. aliter aliquid

Consequentie

Naerit cum ante: quod non staret eius ante: cuius op-
positum demonstratum est.

C Sed nota quod iste modus arguendi non
valet. s. quod ista prima est bona. & quod stat
eius ante stat eius ante: quia ex isto ante
vbi sequitur sua particularis. s. quod aliquid
stat cui ante cuius oppositum forte est pos-
sibile: eius hoc quod illa consequentia sit bo-
na. stat enim quod antecedit ista? sit impo-
ssibile. vel stat quod non sint plures pro-
positiones quod ante et consequens.

C Regula decima non a est multum aduertenda eo
quod ipsa est vna aditionalis necessaria: vbi facile quod ab-
erraret ab ea. vbi ille modus arguendi non valet. s.
ista prima est bona. ergo quod stat cui ante stat cui co-
sequente eiusdem: quod et ante illo sequitur quod aliquid stat
cui ante: tunc vbi prima est bona ante eius est ipso
sibile cum ante: nihil stare: sic oppositum quod ante in
modo arguendi facte stare cum ante. s. quod prima sit
bona. vbi vbi non est nisi ante et ante et non ille pro-
positiones sic stat primam esse bonam: nihil stat eius
ante quod sit 3° aliud a ante et ante.

C Sed contra istam regulam potest sic argui: sa-
ciedo istam primam. b. lignum corrupebat. er-
go ipse est illud esse. hec prima est bona. vt
ps. et cui ante stat illa. quod aliquod aial currit: et
illa non est possibilis. aliquod aial currit: et
possibile est illud esse.

C Et contra decimam non a regulam arguit dupli-
citer. primo illa propositio animal currit stat cui ante
cedere istius bone ante: lignum corrupebat. ergo
possibile est illud esse: ipse non stat cum consequente.
ergo regula falsa. ps. prima cum maiore: et minor pro-
batur: quod illa capulatina est possibilis: aial currit
et impossibile est illud esse.

C Quic potest dici sicut in prima pec-
cedit quod si relatum continue referat eodem
modo ad idem cecidendum est illud bina sta-
re quod aliquid aial currit: et impossibile est illud
esse: demonstrando lignum: et impossibile est illud
sui corrupe: nisi si variam relationem
oportet tenere per regulam.

C Videt etiam quod si relatum refert idem ante:
quomodo altera propositio: tunc illa copulativa non e-
st possibilis: quod significat quod aial currit: et impossibile
illud lignum corruere: est ante vbi ante relatio
ferendo alterum ante: sic non est contra regulam: et
regula intelligat propositiones non vbi ante in signi-
cacione modo eius vbi: non cum alia copula:

C Sed contra aliqua est ylis cur? cuius
subiecti supposito corrueret certa singu-
laris: cui quare qualibet stat propositio aliqua
que non stat cui ista vbi. ergo regula falsa
prima tenet. quod ille singulares sufficienter in-
merate sunt ante ad istam vbiem cui quod stat
vbi propositio que non stat cui vbi. ergo in prima
bona aliquid stat cum ante quod non stat cui
ante. quod est oppositum regule: ante probat.
et capio istam propositioem. Aliquis homo est: non
ista non stat eius bac vbi. quilibet homo est ille.
nec est ista. nullus homo est ille: eius quam
tamem singularibus oibus stat ista propositio: et
compossibilis: et est vera.

C Sed contra arguit sic aliqua est propositio quod stat eius
qualibet singulari a tenens vbi: et conlibet suppo-
sita subiecti vbi: corrueret sua singulari ante: quod non
stat cum vbi tali. ergo contra regulam. et ante: quod
singulares sic accepte sunt verbum ante ad ipsam
vbiem. antequam ps de ista propositioe: aliqua homo est.
que stat cui quilibet talis singulari vbi. ser. est ille. plate est
ille. cetero est ille. et sic de singularibus: non tamen stat eius
vbi illarum. s. quilibet homo est ille. cui bec copulati-
ua videatur esse impossibilis. s. aliqua homo est. et
quilibet homo est ille esse.

C Rides quod ista est oibus singulari-
bus diuisis: non tamen committis quod requiritur
tamen ad hoc quod probaretur regula. et eius ille
sunt vere aliquis homo est: et iste homo est: et iste homo
ille. similis aliquis homo est. et iste homo est ille. similis
tamen capiendo singulares bec esse falsa: aliquis
homo est: et iste homo est ille: et iste homo est ille: dem-
onstrado alium. et similis vbi de illa vniuersali.
C Respondet magister tripliciter. Et primo ne-
gando consequentiam dicitur quod licet ista. aliqua
homo est. sic cum qualibet singulari dicitur vbi de
nisi: non tamen committis: quod requiritur ad hoc vt
improbetur regula: vnde dicitur sunt simul vere

qua ppd scit a me: quā nō possū scire cē verā. p3
de ista: bec nō scit a me cē verā: silt cōcedit b3 vt
pole q scio a. & tamē a. credo cē falsum. ¶ Quar
tū: bec pñ a nō valet. per ly hoc demōstrat celus
ista ppōne. hoc ē celi. ergo bec ē celi. p3. vbi p
ly hoc demōstrat lapis ante. aūs enī ē pole & cō
sequens impossibile.

¶ Quintadecima regula sic ostendi-
tur. sit a. antecedens & consequēs b. tñc
sic. b. est negandum. ergo vel est scitum
esse falsum vel repugnans. si primo mo-
do & scitur q falsus non sequitur nisi ex
falso: & consequentia est bona. ergo scit-
tura. esse falsum. ergo qua ratione b. ē
negandum similiter & a. Si autem b. scit-
tur esse repugnās alicui admisso vel bu-
i in modū: tunc cū scitur q b. est de intel-
lectu a. quia scit pñ a. ab a. ad b. cē forma-
lis. ergo a. est eidē repugnās. ergo pari-
rōne negādū. ergo aūs ē negādus. ergo
nō dubitandū. qd̄ erat assūptum.

¶ Succedit suo ordine decima quita regula. s. Si
pñ a est scita ab aliquo aūs ē sibi dubitandū. pñ a
eiusdē pñe nō ē ab eodē negandū. ¶ Primo enim
pbat regula. 2. arguit contra eā. ¶ Duplex enim
pbat regula. pmo sic: si est oppositū pñtis cū ante
s. q. pñs sit negandū: & aūs dubitādū eidē: & pñ a
sit scita: cuius aūs sit a. & pñs b. & tunc arguit sic.
pñs est negādū. ergo scitū cē falsus: & intellectum
nō cē sequēs vel repugnās alicui bñ admisso vel
bene pcesso cē. si b. ē falsū si sequēs. ergo & a. ē fal-
sum nō sequēs. ous pñ a nūc facta ē scita: aūs pñ-
mū est scitū. ergo & vidimū pñs est scitū. s. q. a. est
falsū nō sequēs: & per pñs a. est negādū & nō dubi-
tandū: qd̄ ē oppositū scdē pñs aūs pñs assūpti:
cū dicitur sic oppositū pñtis cū ante. s. scd̄. er-
go & a. ē repugnās alicui bene admisso vel bñ cōcer-
so sicut & b. tenet pñ a: qz regula est ista. pbanda. s.
si alicui repugnāt pñs alicuius bone pñe: eidē repu-
gnāt aūs. er qbus sequit̄ a. cē negādū pari rōne si
cū & b. ergo nō dubitandum.

¶ Vel sic & breuius. si pñs est negādū. &
& aūs est negādū: pñ a & b per sextā regu-
lā. & nō est ab eodē dubitādū. qd̄ est op-
positū minoris in regula.
¶ Secūdo ac breuius pbat̄ regula sic. b. est negā-

dū: & pñ a cōcedēda. qz scita. ergo & a. ē negandū.
tenet pñ a per sextā regulā. & per pñs a. nō est dubi-
tandū. ¶ Aduertant tū pro hac regula: & pro va-
liditate eius. pbatone ea q dicitur supra in huius-
modo quātum regulam.

¶ Sexta decima regula pbat silt vt scit-
pñ a ista pñ a nō valet sic arguendo. scit
pñ a ē scita a te cē bona: & aūs ē tibi dubi-
tandū. & pñ a nō ē a te negādū. vt cōposita
tibi hac ppōne: papa sedet: & admittit: &
notū ē hac pñ a scita cē bona a te: papa
sedet. & papa sedet: & aūs ē tibi dubi-
tandū. & pñ a est a te negādū: qz cōpositū.

¶ Corclane inseri decima sexta regula. s. Si
pñ a est scita ab aliquo: & pñs ē negādū ab eodē:
& aūs eiusdē nō est ab eodē dubitandū. ¶ Eiusdē
modus est hic. modus arguēdi q nūc valet. s. vt
deat similes decime quite regule. vñ nō sequit̄ ista
pñ a est scita a te: & aūs est tibi dubi-
tandū. ergo pñs a te
nō est negādū vt deposita tibi hac. papa sedet: & a
te admittit: tūc scit ista pñ a. papa sedet. ergo papa
sedet. antecedens est tibi dubi-
tandū. & pñs a te negan-
dum. quia depositum.

¶ Sed ista regulas arguit sic. ponat
q nullus rex sedeat: & credat for. sine be-
sitatione q rex sedeat quem sciat plato
sic credere. dubitet tamen plato an rex
sedeat an non.

¶ Secūda regulam decimā quintā arguitur pmit-
tēdo in pñtis duo. pñmū est. bec obligatio: po-
nendo q nullus rex sedeat: credat tamē for. firmi-
ter q rex sedeat: & plato sciat for. sic credere: dubi-
tat tū plato an rex sedeat vel nō sedeat.

¶ Quo posito supposito isto nō arguē-
di vel loquēdi de scia ptingētis: q scit-
re tale sit sine hesitatione credere: cū hoc
q ita sit ex parte rei.

¶ Secūdo pñmū dicitur famosa descriptio ipsius
scire rerū contingētū: describētes cuius dicitur q
tale scire est rex firmiter credere: cum hoc q ita sit
ex parte rei: ergo se q̄ hanc modū arguēdi opti-
mum esse & scitū. s. si credis firmiter q rex sedet: &
ita est. ergo in seis regem sedere.

¶ Istis sic statibus fiat pñ a ista. For.
credet sine hesitatione q rex sedet: & ita ē

Consequentiæ

q̄ rex sedet. ḡ for. scit q̄ rex sedet: tūc ista
p̄na ē scia a platone cē bona vt suppo-
nit: 7 añs ē sibi dubiū 7 dubitādū: q̄ ne-
scit an sit rex vñ falsū: 7 considerat d̄ illo:
nec credit istā copulatā sine beatitatōe
cē verā nec c̄i credit cē falsā: 7 tū p̄ns ē
ab eodē negādū: q̄ repugnat casu: vel
ponaris tū loco platōis 7 fiet meli⁹.

¶ Illud ad arguunt sic. for. credit firmiter q̄ rex
sedet: ita est q̄ rex sedet. ergo scit q̄ rex sedet: quā
ista scita ē a platōe. vt sit cū p̄missio sedō suppono:
7 añs ē sibi dubiū sine dubitādū 7 tū p̄ns ē a platōe
negādū cū repugnet p̄cie p̄ci casus i paio p̄missio: q̄
aut añs sit dubiū platōis p̄ci: q̄ platō considerat c̄ ipo
7 nō scit illō cē verā: nec scit illō cē falsū. vñ vt meli⁹
us dicit: platō nō credit istā copulatā que ē añs
cē verā nec credit cā cē falsā: 7 considerat de ea. er-
go ē sibi dubia. Dicitur aut vñ meli⁹. quū stat q̄ pos-
sederē de aliq̄. p̄ponē quā nescio cē verā. nec scio cē
falsā. q̄ tū nō dubia dubia. vt dato q̄ a. cēt. p̄pō fal-
sa. quā firmiter credit. vbi cēt d̄ me sic ē d̄ platōe.
¶ Ad loquuntur de re 7 tūc meli⁹ 7 cert⁹ ar^m haberet
locum. eo q̄ obligatio constaret magis facta sibi
q̄ platōi.

¶ R̄ s̄ dico p̄mo de platone dubitando
an istud. s. for. scit regē sedet. sit a platōe
negādū: q̄ dubito an sit sibi positū q̄ n̄
tas rex sedeat an nō. si nō: dico q̄ ista nō
ē ab eodē negāda: s̄ dubitāda. si sic: ne-
go q̄ añs sit a platōe dubitādū: q̄ dico
q̄ s̄ sit sibi dubiū: ē tū ab eodē negādū
q̄ repugnat casu. Et sic dico ē t̄ me:
q̄ cū p̄ponit mihi ille casus nego q̄ añs
illō sit dubitandū a me: cede tū q̄ c̄ mi-
bi dubiū: s̄ cede illā. null⁹ rex sed. q̄
cū q̄s p̄ponit: quā sequēs: ē. n. p̄o copu-
latur q̄ casus: 7 licet p̄cedam mihi
dubius: c̄ simodo sequat̄ ex casu nō ē in
conueniens. si tamen arguitur de for. q̄
illud añs ē ab eodē dubitandū: 7 añs
negādū. nego vñ q̄s. p̄mo nego p̄mū
quā necesse patet añs ē sibi dubia. per
casu. 7 nego scidū. quia nō sufficit ad

hoc vt aliq̄s sit negādū q̄ sit falsū: 7
impertinens: s̄ q̄ sciat cē tale. qual
seruus tamen non sciat a for. illō cē
. s. for. scit regē sedere cē. Et si queratur
qualiter sit r̄ndendum a for. 7 illō añs
p̄ns. dico q̄ credendo nec tamen conce-
dendo: nec negando. nec dubitando: vi-
patebit diffusius in obligationibus.

¶ R̄ndet S̄rod⁹ dubitādo an añs dicat q̄ne sit
platone negādū. qm̄ dubito an sibi possit sit casus
qm̄ si sibi nō ponit casus: añs nō ē ab eo negādū
sed dubitādū sic 7 añs. Si vō sibi ponit casus seu
mihi loco platōis. tūc dico q̄ns illō cē negādū a
me: cū repugnet p̄cie p̄ci casus i obligatōe. 7 sit d̄
eo q̄ añs nō ē dubitādū a me: s̄ sit mihi dubiū. qm̄
repugnat casu. 7 cū p̄ponit mihi. nullus rex sedet.
cedo s̄ sit mihi dubiū. q̄ ē sequēs. cū sit p̄ma p̄-
casus. ¶ Et si arguēdo p̄mo sumit añs illō dubi-
tādū a for. 2° añs illō ē negādū ab eo. ¶ D̄i vñ
q̄ negādū. illa. n. p̄s añs ē dubia for. ergo añs ē
ab eo dubitādū. q̄ns ē s̄ sit falsū 7 sp̄mes: n̄ n̄
a for. negādū. cū nō sit scitū cē falsū. ¶ Et si quis
quō ergo vñ r̄ndit a for. ad p̄ns illō. de creatōe
solū: vt ostendit i obligatōib⁹ n̄ris: dicitur sum⁹ cē.

Contra p̄dicta arguit. paio d̄ regulā de
cū aqua sic. ista p̄na est scita a
te. eis rex loq̄. sic ē. ergo iste loq̄. 7 añs ē a re du-
bitādū. cū quib⁹ cō p̄sit a te dubitāda. 7 p̄na a te
negādū. vt p̄s demonstrato p̄ se iste tacente cont̄e
eundē. ¶ Sedo d̄ eādē regulā arguit. ponēdo q̄
scitas ista. rex sedet. querti cū illa. bō ē lapsa. te qm̄
facta a paio sciam ē scita. 7 añs ē dubitandū 7
p̄ns negādū ab eodē. ¶ 3° ostēdo q̄ sit ipse cede
p̄ponē sibi dubiā q̄m̄cūq̄ sequēt. q̄ tē assentes
nō assentes eudē p̄ponit. q̄ tū. p̄ponit. ubi dubien
assēs. ex quo tibi dubiū reputat. 7 eudē assēs. q̄
p̄cedis. ¶ Quarto arguitur q̄ nullū falsū crede
dū. nisi sit p̄cedēdū. qm̄ credē firmū ē assēs. con-
cedē vō mēte 7 assēs mēte p̄uenit. ergo ē vōce.
tunc. n. 7 d̄mētū quicūq̄s i voce videt d̄mēt
sa mihi mi⁹ n̄ dicunt̄ ea differ. q̄ tē ip̄sāto.
¶ **Ad p̄mū** negat q̄ añs sit dubiū.
nec r̄ndent q̄ aliq̄ copu-
latur a sine negāda cū quib⁹ p̄sit dubitāda. sicut
bea. rex sedet. 7 null⁹ rex sedet. copulatā ar̄ possi-
p̄ ante i arguēto ē negāda. q̄ ex ip̄sā scit negā-
dū. ¶ Ad sedes m̄cē vbi paio loco p̄ casu p̄ponit
illa. s. bec. p̄pō. rex sedet. ē dubitāda. cede c̄i vñ
tra. credo multa bō ē añs. sicut dubitāda. vbi sit

negat q̄ añs sit dubiū.
nec r̄ndent q̄ aliq̄ copu-
latur a sine negāda cū quib⁹ p̄sit dubitāda. sicut
bea. rex sedet. 7 null⁹ rex sedet. copulatā ar̄ possi-
p̄ ante i arguēto ē negāda. q̄ ex ip̄sā scit negā-
dū. ¶ Ad sedes m̄cē vbi paio loco p̄ casu p̄ponit
illa. s. bec. p̄pō. rex sedet. ē dubitāda. cede c̄i vñ
tra. credo multa bō ē añs. sicut dubitāda. vbi sit

palo loco pponat ista. s. bec. ppd e lapsa. e negada.
 accedo. e nego ipsa esse dubitanda. e vltima accedo q
 ista. rex sedet. e negada. ¶ Ad 3^m tenedo q nihil
 sit accedendu veru. ita q fallu qstionu sequens
 no sit accedendu. vt sup circa qnta re. aliud dicitur.
 or argumtu occludere. Sedz autē Strodi e. alioz
 diceret q no incouenit. vt eides. ppom assentias
 ore e distētiā mēte. hoc tñ mibi n placet. eo q ser
 mo iuenit e ad expmēndū mētis accēptū. qre si ore
 ergo e mēte accederes. ¶ Ad qntū dixim⁹ supra in
 qnta regla. qm in hoc libro errant magister.

Accedunt dubia. ¶ Primum vnu ois
 ppō dubitanda sit dubia e
 eē. ¶ Ad hoc rñdet paulus pgn. p⁹ q aliq e ppō
 dubitāda a for. qñ e sibi dubia. e. q aliq e sibi du
 bia. q no e dubitāda ab eo. Primum p⁹ pmittendo
 ppōne dublā dicit altero quoz modoz. ¶ Primum
 q sic ipsa pncipalr significat. ita dubitat eē. vt ista
 hoc e verū vbi scias q p ly. hoc demonstratur vtz
 istoz edictioz: tibi dubioz. s. rex sedet. e nullus
 rex sedet. nescias tñ qd istoz sit verū. ¶ Sedo qz
 tu dubitas de sensu cōposito ita eē sic ipsa pncipa
 liter significat. vt ista. rex sedet. ¶ Tertio. qz et re
 flexione dubia dicitur. vt ista. hoc e dubiu. se ipsa
 demonstrata. Quarto. qz considerando de ca. ne
 scis quid pncipaliter significat. ¶ Quinto. quia
 nescis an sit sequens aut repugnans. vt in quinto
 casu de scire e dubitare ab ill. desbero dicit. ¶ Et
 quibus concludit q vbi ponatur q ista. deus est.
 conuertatur cum hac dubitanda. rex sedet. tñc pa
 ma e dubitanda sicut scda. e tñ non est dubia. qz n̄
 aliquo istoz quoz modoz sim q p⁹ a Strodo sit
 tera de ppōne deposita tibi dubia q e dubia e no
 dubitāda. ¶ Ille mod⁹ dicitur videt oino falsus
 quo ad pñū dicitur: qd arguitur. t. alts. ppd. s.
 deus e: quā dicit eē dubitāda aut e pñū aut iper
 tūes. si pñū aut repugnās aut sequens. si repu
 gnās vel sequens. ergo non dubitāda. t. s. pñā. qz oē
 sequens est accedendu. e oē repugnās negandū. p⁹
 pue sciti illud seq vel repugnat. qm si no sciretur
 seq. aut repugnat. tunc ipsa esset dubia s. eū hoc
 mō. s. si pñū aut repugnās. ergo tñdendū eē s. si qñitatē.
 ergo no est dubitāda nisi qz dubia. ¶ Idēde sua
 rō non conuertit. eo q admisso casu tūqz oblit⁹ con
 cedo q ista. deus e est dubitāda. e ex pñū q eēt du
 bia altere moz quoz modoz. ¶ Et si queritur an sit
 dubia pñū no. negatur vsqno pquirendo de
 ueniat oppositio ad vltimū modū in pponēdo. e
 tunc illud conceditur vt sequens. ¶ Vltimū autē ille
 quoz modū pñū aut repugnās vbi possunt modo ad p
 sensu dicitur. arcib. it. vbi sequens hoc quoz modū
 offerere videtur in factu. de re e dubia e. pñū
 dū autē videtur solum ponere sequi modū. ¶ Quōz

dicitur eē est bodie i vtu verus e patuit quā dicitur
 dom in responsione ad secundum paulo sic. e. a. a.
 iuxta mentem propriam.

Respondendum ergo aliter ad
 dubia. pñū aut
 do quatuor ppōnes. ¶ Prima. ois ppō dubitāda
 da est dubia. p⁹ qñ no maxime videretur ista
 dicta pauli pgn. q costat deficere. ¶ Secūda. ppō. a
 ois ppō dubia est dubitāda mente. pbatur. ois p
 positio dubia dubitatur mente. ergo ppō vbi s
 pñā. qz ad omne qd dubitatur mente est responde
 dum mente. e non nisi dubitādo. ergo illa pñā bo
 ma. s. assumptū dicitur. qz ppō non eē dubia. it
 si q intellect⁹ investigando e considerando de ea du
 bie respondet eā dubitat. ¶ Tercia. ppō. omne
 dubitādu mēte: est dubitādu ore. e hoc sim mēte
 nra. s. sit q strodi. p⁹ qz ea q sūt i voce debet pro
 portionari bis q sūt in mēte. Si vultū. i. ac iustit
 eē vī q aliq ore fingeret: qd mēte remeret. cum
 voces sint instrumenta solū ad expmēndū mentis
 conceptū. ¶ Quarta. ppō. si semus aliqua mut
 ces queri. pncipue de forma e vna e dubitādu. re
 liquum est dubitādu. p⁹ qz alr in aliq pñā scita
 ans esset accedendū. e qñs dubitandū. pbatur. q
 si a. e b. unice querant de forma. e a. eēt dubitā
 dum: e b. no dubitandū e consideraret de b. sic effici
 negādu aut accedendū. si negāduz. ergo arguēdo
 ex opposito. ipse b. ad oppositū a. pñā eēt scita: e
 ans eēt accedendū. s. oppositū b. cū b. sit negandū:
 e qñs eēt dubitandū. s. oppositū a. cū a. sit dubitā
 dum. Si aut b. eēt concedendū ergo arguēdo a. b.
 ad a. pñā eēt scita: e b. eēt concedendū e ans dubitā
 dum. quare ex bis p⁹ solito ad dubiū eē.

Secundum dubiū vntus si dubitat
 vntū edictioz: dubitet
 e reliquū. ¶ Prūde p oias ppōnes. ¶ Prima.
 aditionalis dicta no est va. pbat sic. p. e. e. me. e. si
 dicitur bāc: rex seiet no considerando bāc. nullus
 rex sedet. ergo posse est me dubitare pñū no dubi
 tādo scdas. p⁹ pñā. qz possibile e qz pñiderādo vnt
 mas inuestige de ca. an ita sit. e no assentire vnt
 sentire et no considerādo de scda. ¶ Secūda. p. d.
 si de vtroqz edictio cōsideretur eū inuestigatiōne
 e vntū dubitet. tñc dubitat e reliquū. pbatur. qz si
 no: sicut oppositū. qz vntū dubitet: no reliquū. vī
 a. e no b. e quo an assentias b. vel dissentias. si pa
 mū ergo difficulties suo opposito. s. a. ergo non du
 bitas. t. s. pñā. qz iter edictio itat cor. inuestigatōe:
 ab intellectu appbēdū ita ipsoz repugnāda: vt si
 vntū dicitur: aliter negentur eē. s. vī. e. m. ergo al
 tera pñā e p. possis non dubitas. ¶ Ergo ergo dicit
 tatur pñā. qz iter edictio itat cor. inuestigatōe:
 ab intellectu appbēdū ita ipsoz repugnāda: vt si

ut aliquis homo est. & fort. est ille: et aliquis homo est: & plato est ille: sic de singularibus: communium vero non sunt similes vere nec falsi similes: ut dicitur. alius homo est. & fortis est ille: & plato est ille. & sic de singularibus.

¶ Vel potest dici q singularares quando sic capiuntur diversis non sunt singulares illius universales. quia continentur variantur predicata propter diversam relationem.

¶ Sed ratio est negando quod illa aliquo modo est. sed quodlibet singulari illius diversis diversis assignate: eo quod ille non sunt singulares illius diversis tamen diversis. eo quod non est idem predicatum in quibus talis singulari potest variari ratione relationis facte in predicatis ipsa: ita ut ratio est melior prima: cum prima non sit ita bona in primo dicto diversis bene in secundo.

Contra predicta arguitur. & primo est regulam dicitur. ita quod non est bona. ergo bonum est lapidis: se ipsa demonstrata: & arguo sic. ita quod non est bona: & aliquid stat cum ante. quod non stat cum ante. ergo regula falsa. & prima. & maior arguitur. quod si non est bona. fiet oppositum diversis cum ante. scilicet quod illa quod non est bona. & nullus bonum est lapis: ex quo copulativa sequitur quod illa quod non est bona. quod si possibile est ipse est bona: & ipsa est bona. ergo ipsa est bona. & quod non est bona semel bona nunquam est mala. nisi variet eius significatio. quod non consistit de materia: & sic probata est maior. minor vero arguitur: quod cum verum sit illa diversam esse bonas: & ante sic significat. ergo ante est verum. & prima cum isto ante stat illa. nullus bonum est lapis. quod non dicitur diversis: ut liquet. **¶** Sed contra arguitur. quod illa copulativa est vera. scilicet aliquis bonum est ille. & fortis est ille. cum sit de terminare non refert nisi ante in ordine ad alterum extremum. ergo copulativa vera. nisi si loco relationis mutetur ante istam determinate patebit illa copulativa esse veram. scilicet aliquis bonum est & tuus aliquis bonum est: & fortis est aliquis bonum est. **¶** Tertio arguitur ratione prima. & data a magistro in 2. arguuntur non esse veram: assentit illa. quod illa aliquis bonum est stat cum quibus illa: singularibus illius veris. scilicet quibus bonum est ille diversis: sed non diversis quod arguitur. aut predicatum illa: singularium diversis substantiam refert idem ante sic quod collectivam substantiam diversam. Sed primum sic illa. aliquis bonum est: non stat cum illa diversis. ergo nec diversis. Sed secundum. ergo ipse non sunt singulares illius veris. & quod arguitur predicatum veris refert idem ante & non diversis. **¶** Quarto arguitur siue dicitur quodlibet subposito subiecti contra dicitur sua singularis. quoniam ubi subbo non contra dicitur subposita:

ut illa veris: omnia diversis: tunc non minus assumentes omnia singularares: verum obitum antecessa ad universalem. factum.

Ad primum dico quod non illa esse bona: cum ipse esse bona: & nego quod aliquid sit cum ante: eo quod ante esse ipse sic & ante: quoniam ante quodlibet sit mensura seipsum significat copulativa ista: & ante esse bona: & aliquid aliam ipse nec rationem quod propter mentaliter significat aliquid: tunc quod terminum sui videtur procedere versus 2. regula ordinem. **¶** Ad 2. dico quod illa copulativa est ipse. & ulterius dico quod relationem refert ante determinate cum idem determinate determinati ante seipsum subposito non significat. ut fortis ante platonem. nec loco relationem ponens absolute. scilicet ante cum rationem quod refert. & ergo sensus copulativa illius: quod aliquid bonum est: in eo ille idem numero: & fortis idem met. numero. & plato idem numero quod est. quod est ipse: ita quod idem numero sit ut ubique pro eodem subposito. & non significato. **¶** Ad 3. respondeo. uterque argumens multiter: quod illud sunt singulares illius veris: & ut cognoscantur quod singulares debentur. & copulativa veris est predicatum subpositum determinate. quod est veris bona lat. arguo. de oportet in primo limitare predicatum veris ad certum subpositum: ut ad a. & ipsum predicatum subpositum subiecti eiusdem veris diversis in diversis singularibus: ita quod illius veris: quibus bonum est ille. loco predicati ponemur a. & assignabimus bas singulares: ut fortis a. platonem a. & sic de aliis subpositis. **¶** Quia nihil veris extoto falsa in hoc quod ponit predicatum veris illius limitari ad certum subpositum: quoniam tunc statet diversiter in determinate. **¶** Sed contra sic illa est aliquid falsa aliquid istans est prima: & quodlibet istans est illud. omnis falsum. & quia probat: quoniam predicatum illius veris limitari ad certum istans: ut ad a. istans quod est prima pro eum. non post hoc illa erit falsa: aliquid istans est. & quodlibet istans est a. istans prima. **¶** Dico igitur aliquid quod non prima magis est vera. quod ad primum dicitur. id aliam rationem ponitur. & volentes assignare singulares illius veris. scilicet quodlibet bonum est ille: bas assignamus. fortis est ille idem numero quod est plato. est ille idem numero quod est sic de similibus: nec ex hoc sequitur certum subpositum: ut fortis aut platonem refertur. eo quod idem numero stat determinate & non determinate. id est magis est falsum. scilicet aliquid istans est prima: quodlibet est illud idem numero. **¶** Et si arguitur sic. ut idem numero subpositum pro aliquo. ergo subpositum pro illo. est si nullum est nisi hoc quod est prima. ergo subpositum pro illo. **¶** Et quo sequitur quod ubi remaneret illa copulativa post hoc quod ipsa est falsa. **¶** Respondeo. negando. primum hoc. scilicet non sequitur: sed tenetur illa subpositum: aliquid tenetur est. subpositum solum pro semetipso est. & nulla est nisi illa. ergo subpositum pro illa. & ratio est. quod subpositum habet vim attendendi immobilitatem. In bas enim dicitur veris

Consequentiæ

volum⁹ advertere latitudinē quādam in terminis
dēclarate supponētibz: eo q^d iste due sunt sit ve
aliqua bō sedet: aliquid bō nō sedet. & iste nō sunt sit
ve. ad bō numero sedet: & illinet idē numero nō
sedet bō vtrobzq^z in p^{ri}mo duob⁹ p^{ro}ponētibz q^z t
scōis subta supponat dēclarat. s^z tū maret dē
mutatio scōis q^z in p^{ri}mo: s^z nō tāta vt ad dūcere
tū & signatū suppositū. s. ad for. aut ad platonē de-
scēdamus. ¶ Et q^z tū dī argumētū illō nō p^{ro}ba-
re illō dēclarat: q^z tū dī argumētū illō dicit p^{ro}lo:
q^z vbi nō cōtinetur iste singularis. loz. cum nec pla-
to currit. ex illō nō sequit^r. Ergo oib⁹ bō cum illis ef-
sent oēs singulares illi? vbi dicit q^d for. & pla.
cēt: & hoc p^{ro} tātō nō icaret: q^z nō consideret oī
b⁹ supposito subitua singularia. tot. n. debēt assi-
mū singulares: quot sunt supposita. nec dico q^d oēs
singulares tales sic asūpte sunt debitu⁹ ante ad suum
vle nisi curz debito medio. vt supra in septia & octa
ua regula diximus. ¶ Et si arguit. p^{ro} a p^{ri}mo. q^z
tū nō esset pose arguere ab oib⁹ singulari⁹ istius
vle: quilibet pars b⁹ cōtinuū est diuisibilia: ad
ipam vlez p^{ri}mo vidēt falsis: & p^{ro} a p^{ro}baur. q^z sup-
posita subitū sunt istius. Istim⁹ aut assūm non pōt
cū sit ignotū. p^{ri}mo p^{ro}physicoz. textu & omento. s. v^o.

¶ Sedo. q^z tū nō possent assignari singulares b⁹?
vle: quilibet ebunera currit: seu nulla ebunera cur-
rit: cū unpossit aliquid suppositum correspondere
subiecto sic significāt. ¶ Et si dētur ad p^{ri}mu⁹ p^{ro}cedē
do p^{ri}mo: dicitur q^d cū volumus dūcere vlem il-
lam tunc p^{ro} antecedēte assūmētū istā copulati-
ua n. s. ista pars ē diuisibilis: ista: & nulla est que
nō sit diuisibilis: ex qua sequitur. Ergo omnis para-
bus cōtinuū est diuisibilis: & talem modū habe-
mus in affirmatiuis. Sicut bic motus fuit: & bic: &
motus nullus est vel fuit motus qui fuerit. Ergo oīs
motus fuit: oportet enim admittere ad affirmatiōes.
In negatiuis vō sic assūmū⁹: hec ebunera nō cur-
rit: hec: & hec: nulla est alia ebunera ab istis. Er-
go nulla ebunera currit: sicut ista ebunera nō est:
& ista: & ista: & nulla ē vel erit alia ebunera ab istis
& p^{ro} a p^{ro}baur: ergo nulla ebunera currit: sic at
nō sunt p^{ro} p^{ro}bae inductiones: quoniam ad p^{ro}bae idē
dūm oportet assūmēre omnes singulares cum de-
bito medio: sic tamē q^d cūlibet supposito subiectū
cōtinuū sit singularis ex q^z bus sequit^r: bōc nō cē
debitis inductionē. iste bō currit. & iste: & sic de sin-
gulis. Ergo quilibet bō currit. cū ly sic de singularis:
aut pōt de quibusdam: sic nō valet ductio: aut
pōt de oib⁹: & sic rē pōt p^{ro}bae in assū-
mendo q^d obvertens p^{ro}bae. ¶ Sequitur scōa infō-
rmatā ad ... argumentū dīcēdo: q^z b⁹ impotē sit

suppositū aliqd correspondere subiecto: possunt
tamē inducere illam vlem tam affirmatiua
negatiua cum subiectū est ly ebunera ex sing
laribus modo tam expreso.

¶ Vigesima p^{ri}ma regula sic ostendit
sic a. a. n. s. & b. a. n. s. c. oppositū p^{ri}mo. &
oppositū a. n. s. tūc sic ab. a. ad. b. sit p^{ro}
bona: & a. c. ad. d. mala: sicut g^{ra} argum
ti q^d sit sic significat adequatē p. c. cum
hoc q^d nō sit ita sicut adequatē signific
tur p. d. tūc nō est ita sicut adequatē si-
gnificat p. d. q^d est cōtradictoriū a. p.
hypotheseim. g^{ra} ita est sicut adequatē si-
gnificat p. a. & ex alia p^{ro} ita est sicut ad
quate significat p. c. q^d est oppositū b.
ergo nō est ita sicut adequatē significat
per. b. & cū ita sit sicut adequatē signific
cat per a. sequit^r q^d ex a. nō sequit^r. b. q^d
est oppositū p^{ri}mo assūmptū.

¶ Post hec aggreditur vigesima p^{ri}ma regulam
que est. Si ex contradictione p^{ri}mo alicuius p^{ro}bae bo-
ne arguit ad contradictionem alicuius illa p^{ro}ba est bona.
p^{ri}mo p^{ro}baur regula. Sedo litat p^{ro} a. cam. Et vt
vtamur cōmodioribus terminis: sit a. a. n. s. b. p^{ri}mo
& contradictionē ipsius b. d. vero p^{ro}bae a. tūc
regula nō est vera sicut oppositū p^{ri}mo cū asse. s. q^d
ex c. arguat ad d. vt ex contradictione p^{ri}mo ad p^{ro}a
dictorū a. n. s. p^{ro}bae bonē: & q^d p^{ri}mo nō sit bona.
ergo stat esse ita sicut adequatē significat per c. & nō
esse ita sicut adequatē significatur per d. p^{ro}bae ergo
ita inesse: & sic habetur q^d c. sit v^o & d. falsū. Ergo
a. est v^o & b. falsum. tenet p^{ri}mo. q^d d. ē & r^o d^o
rū a. & c. ē & contradictionē b. ex q^z bus sequit^r q^d ex a. nō
sequit^r b. cuius oppositū p^{ri}mo p^{ro}bae assūmptū b.

¶ T^{ri}te sit p^{ro}bae regula sequēs. s. vige-
sima secūda. q^d ē vna de vtilissimis p^{ro}ba
nifestatiōe p^{ri}marū & fillogismorū.
¶ Sequit^r vigesima secūda regula: q^d Si ex
dictorio alicuius p^{ri}mo cū altera p^{ro}bae arguit
ad dictorū alter⁹ p^{ro}bae in p^{ri}mo bona sic ficat
quēdo p^{ri}mo est bona: q^d si nō. sit p^{ri}mo aliqua bona
cū? p^{ri}mo p^{ro}bae sit a. z. b. p^{ri}mo vero c. & arguit
ex dictorio c. cū ipso b. ad dictorū a. & nō vale
at p^{ri}mo. Ergo a. stabit cū b. & cū dictorio c. Ergo ar-
guēdo ab a. cū b. ad. c. nō valet p^{ri}mo: cū? opposit⁹

tū p̄cessum ⁊ assumptū est. ista regula simul cum 2^a est de vtilioribus regulis q̄b⁹ cognoscimus p̄ntis aliquā cuius signū est. q̄ p̄teritū; in arguēdo vtiliter ostēdere p̄ntis eē bonū arguim⁹ sic. ex oppo-
 sito p̄ntis eū altera p̄ntis inferim⁹ oppositū al-
 terius p̄ntis. ergo p̄ntis ⁊ syllogismus bonus.
¶ Sed nō sequit^r. ista p̄ntis eē bona. ⁊ ex
 p̄dictorio p̄ntis sequit^r p̄dictoriū alterius;
 vel ex opposito cōclusiōis eū aliter a p̄-
 missurū inferi oppositū alterius p̄ntis. sic.
 stat enī cum hoc q̄ illa p̄ntis sit bona ⁊ q̄
 nulla p̄positio habet p̄dictoriū.

¶ Et ter vicesima p̄ntis ⁊ vicesima sc̄da regula
 vere sint: cauam⁹ tamen nec ab hoc modo ar-
 guemur. ista cōsequētia est bona. ergo ex oppo-
 sito cōsequētis sequimur oppositū antecedētis. nec
 sequitur. ista cōsequētia est bona. ergo ex oppo-
 sito cōsequētis cum vna p̄missuris sequimur op-
 positum alterius p̄missiōis: vno b̄q; cum in ali-
 quo casu. antecedens est verum. ⁊ cōsequētis fal-
 sum. v̄posito q̄ nec antecedens nec aliqua p̄-
 missuram habeat cōtradictoriū.

¶ Sed p̄ istā regulā arguim⁹ sic. ex hoc a.
 sequit^r hoc. b. ⁊ hoc. c. est p̄dictoriū. b. ⁊
 hoc. d. est p̄dictoriū a. nō ergo nō va-
 let arguēdo ab hoc. c. quod est p̄dicto-
 riū istius. b. ad hoc. d. quod est p̄dicto-
 riū hui⁹ a. ⁊ regula falsi. p̄ntis tenet: ⁊ po-
 nā q̄ a. sit ista. tu es bō. ⁊. b. ista. tu nō es
 asin⁹: ⁊. c. ista. tu es asin⁹: ⁊. d. ista: tu nō
 es bō. isto po- to patet totū p̄terit vlti-
 mū particulā q̄ sic p̄bas. nā ex. c. sequit^r
 a. sed. d. est p̄dictoriū a. ergo. d. repu-
 gnat. c. p̄ntis tenet de se vt patet: ⁊ p̄ntis
 si. d. repugnat c. d. nō sequit^r ex. c. quod
 erat p̄bandū. ⁊ p̄bas assumptū q̄ ex. c. se-
 quit^r a. nā sequit^r. tu es asin⁹. ergo tu es.
 p̄ntis tenet a tertio adiacēte ad sc̄dū ad-
 iacens. ⁊ vltia. tu es. ⁊ tu es tu: ⁊ p̄ntis.
 q̄ oppositum p̄ntis repugnat a. sicut. ⁊ vlti-
 ma. tu es tu. ⁊ tu es iste bō: demōstrato
 te tenet p̄ntis ab vno conuertibili ad aliud.
 ⁊ vltia. tu es iste bō. ergo tu es bō: patz

p̄ntis ab inferiori ad suū superi⁹. ideo bñ
 sequit^r in eo asin⁹. ergo tu es bomo.

¶ Contra regulam vicesimam 2^{am} arguimur
 sic. ex a. sequitur b. ⁊ c. esse cōtradictoriū. b. ⁊ d.
 cōtra dictionis a. ⁊ tamen ex c. non sequitur d. ex
 ergo sequit^r falsū cōsequētia patet esse. sed vt cla-
 rius ostēditur. sit a. ista. tu es bomo. b. ista. tu
 nō es bō. c. ista. tu es lapis. d. ista. tu nō es bo-
 mo q̄d⁹ p̄ntis tenet parent omnia p̄ter hoc q̄ ex
 cōmuni p̄ntis. q̄d sic ostēditur. ex c. sequitur
 a. sed. d. est bona. hui⁹ a. ergo d. repugnat c.
 c. ex nō sequitur. ex c. vt aq; cōsequētia vide-
 tur ostēdi cōtra arguimur. quia sequitur. tu es
 lapis. ⁊ tu es iste bō. ergo tu es tu. tu es tu. ergo
 tu es bomo. cōsequētia est vltima tenet ab in-
 ferentia suū superius. hui⁹ cum tu est terminus
 inferior ad bō. q̄ sic vt cōsequēte videtur no-
 te or se. q̄ drem q̄ de cōsequētia illa vltima sit
 bona arguimur. quia sequitur. tu es tu. ergo tu es
 iste bomo. te demo- strato. tenet cōsequētia ab
 vno conuertibili ad reliquū: ex quo cōsequēte
 sequitur. ergo tu es bomo.

¶ Respondet breuiter. q̄ ex. c. seq̄. d. ⁊
 q̄n arguim⁹ q̄ d. repugnat c. ergo nō seq̄
 tur ad idē: p̄ntis negat. vñ vniuersaliter
 dī q̄ ipossibile includēs p̄dictionē cui⁹
 libet alteri p̄positiōem repugnat: ⁊ q̄libet
 libet inferi sicut ex tali. for. differt ab enī
 te: sequit^r q̄ baculus stat in angulo: ⁊ cū
 dē repugnat vt patet. bñ enim sequitur
 for. differt ab ente: ergo for. ē: ⁊ idē for.
 nō est: ⁊ sequit^r for. est: ⁊ for. nō est. ergo
 for. ē: vel baculus stat in angulo. ⁊ for. nō
 est: tenet p̄ntis. nā p̄ntis pars copula uic
 p̄ntis sequit^r ex prima parte antecedētis
 vt a parte distinctiue ad totā distinctiue
 nā: ⁊ sc̄da sequit^r ex sc̄da vt ab eo
 dē ad idē. ergo totū p̄ntis sequit^r ex toto
 antecedēte: ⁊ ex toto cōsequente sequi-
 tur q̄ baculus stat in angulo: arguē-
 do a distinctiua cum cōtradictorio
 prime partis ad aliam partē. ergo a p̄-
 ntis ad vltimum sequitur. for. tenet differt
 ab ente. ⁊ baculus stat in angulo: ⁊ cō-

Strodi

negationē toti: s; quilibet metalis ppō significat p̄se. q̄natar. at̄ sicut ei⁹ termini mētales p̄cedunt. ergo p̄nā illa bona. maicē p̄bo: q̄m intellectus ē liber i affirmādo ⁊ neg. idō. q̄qd̄ enī cōiungit affir. an. ut cōiungit negari. p̄mo p̄meritas. ergo p̄osibile erit p̄ponere negationē illi mētali. s. b. ē. v̄ez.

Adprimū q̄ p̄nā illa sit mala. s. for. nō demonstratur. ergo hoc nō demonstratur. ⁊ i casu dī q̄ illa nō est. p̄nā ⁊ q̄ nō b; p̄nā. ap̄as enī ē ē p̄nā ⁊ hīc p̄nā repugnat casui. ¶ Ad 2^m d; q̄ ex cōtradictio p̄nā sequitur cōtradictio n̄ p̄nā: nec illud ipicat cōtradictionem. eo q̄ aliquid erit ita. q̄ tu q̄ es audiens non es audiens: q̄ n̄ conu p̄? eris sū cōdictio n̄ erit falsū. s. tu q̄ es audiēs es audiēs. nec relatiū iustane⁹ d; resoluī i sūi anī p ⁊ ⁊ illud. id cōcedi solet q̄ chimera q̄ currit non mouet. q̄ illa n̄ solutio non ē sūi mētem magis iustia prope finē. sed de mēte iustia. ¶ Ad tertius dicitur q̄ magister nō vidēs ē supra firmiter asserere impossibile ē parte. p̄ toto sup̄pōere. sed facit? aut p̄babilis ē tenere q̄ nō supponat p̄s. p̄ toto q̄s oppositum. ¶ Ad quartū sūi p̄teriq; modi dicendi. p̄nā ē d̄miser volēs oēm casum de insolubili simplr debere admitti. ⁊ cōcederet in casu facto. a. ē falsū. q̄ significat aliter q̄s. b. ē falsus: q̄ seipm̄ isert ē casum licet significet sicut est: nec incōuenit vt iquit in m̄i insolubili duo cōtradictoria sūt falsū. ¶ Secundus modus ē h̄c. erit nō admittens casū. aliquid de insolubili simplr quālibet casus babū? m = cōclusionē. Et ad arguēdū te nendo vī h̄c p̄m̄i q̄tuor p̄positōes. ¶ P̄nā ma. p̄d. intellectus est liber negando oēm affirmatōnem. p̄s auctoritate philoſophi allegata. ¶ 2^a p̄positio. aliquid p̄pō mētales mutare p̄t sūi significatū aequantū. p̄s de a. p̄pōne mētali q̄ necesse. q̄ n̄ sic nō significat p̄se. b. ē. v̄ez: ad tū significatū bat p̄se p̄nā sūi cui tūc significat. et sic p̄se se sequitur. cōdictio sicut ex casu de insolubili simplr. Et si queratur qd̄ aliud significetur. Dicit negando de termino. vt qd̄ illud significatio q̄ aliter cōtradictio erit verū. n̄ n̄ n̄ qd̄ illud sit. minus ē tū non respōdere ad p̄pōnem. p̄pōne nō intellectū: vt imp̄d̄ditur. ¶ Quarta. aliqua ē p̄pō quā hīc cōtradictio sit p̄se significatū est i. icōssibile. p̄s de h̄cōdo non manē p̄nā nā significatōne adēq̄ tate? a. ē p̄se a negari. ¶ Quinta. s. sit p̄pōnū p̄pōnō mētales significare vt terminus eius cōter p̄cedunt. b. n̄ est. p̄pōnū s̄p̄abile vt significat p̄se se. p̄s q̄n̄ p̄se ē cōmputare significatum adēq̄. vt p̄cedū patuit. p̄pōnē. s. nō p̄sition

significare illud qd̄ termini ei⁹ p̄ndit. ⁊ per hoc differit vocalis v̄ scripta a mētali: q̄m h̄c vocat. s. b. nō ē. v̄ez. p̄t significare p̄se ⁊ adequare deſi nō esse: quā nō est p̄se de mētali p̄simil. ⁊ p̄ hoc p̄s solum ad arguēdū.

Adprimū q̄ntum: vt iste modus argo endi sit bon⁹. s. arguēdo p̄mo. ab a. ad. b. est p̄nā bona. d̄ forma aut de m̄i. Et arguit sc̄do ex cōtradictio ipi⁹. b. q̄ est. c. ad cōtradictio n̄ a. q̄ est d. ergo p̄nā sc̄do facta c. ad d. est bona de forma. aut de m̄i cōsumit sicut p̄nā. ¶ R̄ndetur concedendo questum ipm̄ m̄ p̄bas sic. copulata facta ex oppoſito p̄nā ⁊ ipō ante p̄m̄e p̄nā. est oīno cadent aut similis. cū copulata facta ex oppoſito p̄nā ⁊ ante se de p̄nā. ergo questum verū. tenet p̄nā. si illa copulata implicat cōtradictiones resultantem merito vt m̄i p̄tis sit. tūc p̄nā est bona de forma. si aut nō. tūc est bona de m̄i: vt. s. diximus. p̄ p̄nā si p̄nā ē bona de forma. aut de m̄i. ⁊ p̄nā sit in rez. nō ipa etiam est bona de forma. aut de m̄i. p̄nā. q̄ at copulata sit eadē p̄s. q̄n̄ cō facta i p̄nā p̄nā. aut q̄ fieri debet: est constantia et a. ⁊ c. illa eadem que fieri d; i sc̄da. patent oīa. h̄c p̄siderant.

Secundū questum. an iste enī sit bone de forma simplr. ter. ¶ P̄nā. tu es h̄s. ergo tu es ille homo. te bone demonstrare. ¶ Secunda tū forte est. ergo nō tū forte est. ¶ Tertia. tu forte esse lapidem. ergo tu non forte esse lapidem. ¶ Quarta. tu es lapis. ergo tu es homo. ¶ Ad hoc respōdetur dicendo quālibet illa esse simplr bona de forma. p̄mo tū ostendens hoc et fundamentis cōter lo. quēdū in m̄i: quis dicat nullā illar esse bona de forma. ¶ Venit tūc. ergo qd̄ ab eis concedit. ⁊ p̄cipue a p̄s. aut p̄s. q̄ arguendo a p̄mo ad v̄tūmū p̄nā est bona de forma simplr. p̄m̄e ob̄iur inter medijs cū tribus bonis de forma simplr non veritas. ¶ Quo p̄missō deduco p̄nā sic: tu es h̄c. ergo tu es. tu es. ergo tu es tu. tu es tu. ergo tu es ille homo. ergo de p̄mo ad v̄tūmū. tu es homo. ergo tu es ille h̄s: p̄nā facta vt opta de forma p̄er illā. tu es ergo tu es tu. s. q̄ ista sit de forma. si gatur: q̄ arguit a sc̄do adiacente ad tūm̄ adiacens affirmatiue absq; ampliatione vel termino d̄stracō. vbi sicut fabricatū ⁊ p̄dicatum. erit p̄nā bona est de forma. s. p̄nā. q̄ non videtur in tot tō q̄ p̄nā sit bona de forma arguendo a tēte adiacente. ad s̄m̄ adiacens affirmatiue absq; ampliatione ⁊ termino d̄stracō. q̄ arguendo a sc̄do adiacentem modo d̄do. ¶ Sed an de tūc sit. n̄ tūm̄ forte. est. ergo forte est. forte est. cō. h̄c. h̄c. h̄c.

aliam est. ergo aia est. anima est. ergo non tantum
 foras est. iterum dicitur aia facta est bona de forma.
 ergo a primo ad vltimū erit bona de forma. 2^a ita
 est. ex premisso. assumptus patet. pter istā. aiatum
 est. ergo aia est. que ostendit esse de forma: qz arguitur
 ab esse totū permanens. ad esse partē sue cōn-
 stans. nō cui minus videt talis modus arguēdi cō-
 simpli bonū de forma: qz vbi arguitur a pte dicitur
 ne ad totā dicitur: aut ab iteratione ad sūū super?
 ¶ 2^a orna cōsistit dicitur sic. tu scis te cō lapidem.
 ergo ita est qz tu es lapis: ex quo seqz de forma p
 mēta media. qz tu es hō. sic ex deductōe pme patet
 re pōt. tūc vltima. tu es homo. ergo tu nō es lapis. 2^a
 2^a ab affirmatiua vni^a dicitur ad negatiua^m alle-
 ri^a: vltima. tu nō es lapis. ergo tu nō scis te esse la-
 pidē. 2^a 2^a qz ex contradictione 2^a itas sequitur de for-
 ma dicitur aiatas. sic dō pmo ad vltimū. in scis
 te esse lapidē. ergo tu nō scis te esse lapidē. ¶ 2^a vltima
 ta vero pōt deduci vltima. ¶ 2^a dō pbat vltima
 vltima 2^a itas illas cō de forma. qz vbius 2^a itas est
 de intellectu sui antecedētis.

Sed contra hec dicta arguit. ostendit
 do pmo nullam illarum
 2^a itas consequentia: cō bonā de forma sic. non quibet
 filis in forma. aliam illar est bona. ergo nulla illar
 est de forma. tenet 2^a ita per 2^a itas. supra. in vlti-
 gestima pma regula dicitur consequentiam bonam
 de forma cō cui quibus filis in forma tenet: argumē-
 tū patet. ita dicit. In pma enī arguitur a superiori ad
 sūū inferi^o. cōstat aut sūū formā arguēdi non
 valere: sic de pma ostenditur. cō ita de alijs facile
 2^a itas dicitur. ¶ Sed arguit. nō cuiuslibet illarū
 2^a itas cō de intellectu quarto modo sui aiatas. qz non
 secunde nec tēre.

Ad p^o vltimū dō negādo argumētū. cō ad
 bare: qz aliqz aia filis in forma tōne modi arguē-
 di a superiori ad sūū inferi^o: qz non valet. qd cōcedi
 re: tūc dicitur in pma est attendēda altera forma ar-
 guēdi: cui quibet filis tenet. cō est qz in pma arguitur
 ab vno ante ad vni^o 2^a itas: qd est aptū natū de-
 duci ex tōne ante tanqz a pmo ad vltimū p 2^a itas
 nō variatas: in quar quilibet 2^a itas est de intellectu
 quarto modo sui antecedētis. ¶ Item in pma est
 hec forma arguēdi qz arguitur ab vna simplici ca-
 tegorica de in cō affirmatiua absqz ampliatōe vlti-
 termino dicitur ab alterā sibi filis oio nisi qz
 plicari^o consequētia est superi^o ad subiectus aiatas:
 2^a itas vel sicut in cōuertibile in significādo: cō ita in
 alijs tōne 2^a itas dicitur cōpēriūtur forme tōne qz
 tōne ac eis filis oēs tenet: vltimū patere poterit.
 ¶ Ad 2^a vltimū volentes rēdere aduertam^o pmo qz alt-

qz copulat va claudis^o u ex ea resultat duo cōtra-
 ctoria māliter: cō aliqz ea claudis^o format. cō boca
 patet in istis. ¶ 2^a ita. ita volat. cō baculus stat
 angulo. ¶ 2^a ita. dicit foras a for. cō baculus stat la-
 gulo. ¶ 2^a ita. dicit foras a for. pla. dicit a plato
 ne. ¶ 2^a ita. for. dicit a for. cō for. cō for. cō vlti-
 enim resulant duo contradictione māliter: nō for-
 mali. in alijs trib^o format. sed nō materiat. ¶ 2^a
 dicit^o. n. aliqz duo cōtradictoria resultare māliter cō
 aliqz copulatiua: vltima. eo qz a. est impole. cōm
 hoc potē est intellectu assentire significato a. ipso a
 sic significāte. vbi vō nō cōt^o ole assentire significis
 cato a. tūc ex a. resultarent contradictione format.
 ¶ Aduertam^o scdo. qz aliqua copulatiua format
 claudere contradictione tōne enim cōm-ber panis sine
 fili cōtingit: quō nō est potē itellēm ascendere sic. In-
 cato a. qz impolitas assensus puenit tōne impolita-
 tate partū apud intellectū. cō nō tōne assensus par-
 tis sine impolis apud intellectū: cō hoc cognoscit: qz
 vbi quilibet pars ill^o copulatiue cōt^o polis: nō nū-
 n^o est it copolitas partū at intellectu. ¶ 2^a ita
 sequitur panis: qz ex copulatiua dicitur sūū quanta
 claudis^o contradictione resultat: ex ambab^o partibus
 si vult. p. qz vbi per potē panis pars cōt^o cōpolis
 nō minus cōt^o in cōpōlitas sūū partū apud intel-
 lectus: qd nō est sic de scdo. nec de tertia. nā vbi p
 potē for. dicitur a for. cō plato differret a platone
 tūc nulla cōt^o copolitas partū apud itellēm: itellēm
 copulatiue. ¶ Sequitur scdo istam 2^a itam nō vale-
 re. s. a. 2^a ita tenet vigore deductionis facte. de pma
 ad vltimū p 2^a itas oēs bonas de forma. p. nūmū dicitur
 tas. ergo a. 2^a ita est bona de forma. p. nūmū dicitur
 cta. ¶ 2^a ita dicitur supra afferret videt oppo-
 situm in famosa regula. aia cōt^o. In ist^o qz 2^a ita
 dicitur quibz sumat 2^a itam formatem large: p. dicitur
 sequentiā differret. cō 2^a itas dicitur de intellectu sui aiatas
 3° aut 4° nō: quibz vero sūū tē sūū p. 2^a ita cōt^o
 2^a itas est de intellectu 4° nō sūū aiatas. In famosa et
 2^a ita regula sumit large: nō sūū tē. ¶ 2^a ita sūū
 tōne venatorē errasse: volēdo cōm 2^a itas vlti-
 mā de forma. cōt^o aiatas nō est imaginabile absqz
 dictione. ¶ Sequitur 4° nūmū formatis ad arguē-
 mētū: quō est ita 2^a qz 3° 2^a ita cōsequens est de
 intellectu sui aiatas 4° modo.

¶ Vigesima tertia regula sic ostendit
 tur: si consequens non est intellectus
 te. ergo nec consequentia est intellecta alic
 consequentia tenet. quia intellectus cō-
 positus presupponit intellectum simplicem
 vni componentibus vt prius dicebatur.

Et si consequentia non est intellecta a te, ergo non scis q̄ illa sit bona: quod ē oppositum prime partis.

¶ Superest vicesima terna regula que ē. Si aliquid est bona: scita esse bona ab aliquo: vel vicius estā: scita per rōnē quam dāmus in ista regula: an cōcedēs est intellectum q̄ns est intellectum ab eodem. Istam o p̄bāimus regulā. 2. Inhabimus q̄ra. Istā regula p̄bat dupliciter. ¶ Istā me sic. si est oppositum q̄ns cū ante. s. q̄ cōsequētia sit scita: et ante sit intellectū ab illo a quo q̄ns est scita: et q̄ns non sit intellectū ab eodē: quo dato sequit̄. x. vltima parte copulāme q̄ q̄ns nō est intellecta ab illo. eo q̄ ex opposito sequit̄ oppositū sequit̄ enī q̄ns est intellecta ab illo. ergo q̄ns est intellectū ab eodē: et met q̄ns. q̄ quibet intellectus cōpositivum p̄ponit̄ intellectū simplicium et exire monū. sic vlt. q̄ns nō est intellecta ab illo: ergo nō est scita ab eodē q̄sequētia patet: q̄ scire p̄supponit̄ intelligere.

¶ Confirmatur. quia si non intelligis consequens, ergo consequens tibi tibi significat. ergo non est tibi propositio. io. s. q̄ nō est tibi propositio non scis sequi ex propositione intellecta a te. ergo ne scis illud consequens sequi ex isto antecedente intellectu a te.

¶ Sic. si nō intelligis cōsequēs, ergo tibi nō est propositio. 15. q̄ns. q̄ si aliquid ē tibi p̄pō. illud aliquid significat tibi. et per q̄ns aliquid per ipsum intelligit̄: sic ipm̄ est intellectū a te: tūc vlt. q̄ns nō est tibi p̄pō. ergo nō scis illud sequi ex tali arte. ergo nō scis q̄nam: nihil. n. scit̄ ex alio sequit̄: cū q̄ns est scita: nō sit intellectum vt ex p̄la rōne p̄. q̄ns 2. rōnō militat̄ nisi mediante prima.

¶ Sed cōtra. fiat ista cōsequētia. tu non intelligis a. 7. a. est. ergo est. vñ nō intelligit̄ a te. si queratur quid est a. volo q̄ a. sit vna littera non intelligibilis sicut in rei veritate est: tunc. tu scis istas consequentiam esse bonam: quia arguitur a negatua de p̄dicato finito: ad affirmatiam de p̄dicato infinito: cum constantia subiecti: et intelligis antecedens vt patet. nam si proponatur tibi

illud antecedens. tu nō intelligis a. tu cōcederes illud bene respondendo. s. nō intelligis consequens: quia non intelligis subiectum. s. banc litteram a. nec p̄dicatum. quia si intelligeres predicatum: sequeretur tunc q̄ intelligeres non intellectum a te: cūz predicatum sit ly nō intellectum a te: consequens est falsū: q̄ solam intelligis id q̄ intelligit̄ a te. ergo solū intelligis intellectū a te. q̄ nō intelligis nō intellectu a te.

¶ Q̄ dicitur argum̄ sic. ista q̄ns ē bona scita a te. s. tu nō intelligis a. 7. a. ē. ergo nō intellectu a te. 7. ante intellectu a te. et q̄ns nō. ergo regula falsa. p̄ q̄ns et assupm̄ p̄batur prima scda ps onditur. q̄ scis q̄ arguitur a negatua de p̄dicato finito ad affirmatiam de p̄dicato infinito cū p̄lata subiecta: scis q̄ sic arguēdo q̄ns est bona: et ipsa est intellecta a te. ergo est scita a te: patet oia. Tertia pars arguitur. quoniam cū nō sit declarans qd sit a. imo potius sit a nō intelligibilis. sequit̄ q̄ tu nō intelligis a. et per q̄ns bēs cōcedere q̄ nō intelligis a. p̄posita ergo tibi tali p̄pōne q̄ ante: cōcederes bñ videndo. ergo intelligis ante cum ipsum cōcedis. Tertia pars et arguitur: quā subz q̄ns nō est itellectū a te: nec p̄dicatū: ergo q̄ns nō est intellectu a te. p̄ totū p̄ter vltima parte quā ostēdo: si intelligeres p̄dicatū: tu intelligeres suū significatū. s. nō intellectu a te. sed hoc est impole. ergo impossibilitas arguitur. q̄ ex vltimo cōcesso sequit̄ q̄ nō intellectu a te intelligis: qd claudit p̄dictōes: vñ solū intelligis qd intelligit̄. ergo nō intelligis: qd est nō intellectu a te.

¶ Dicitur r̄ndetur eō iter. q̄ ego intelligo nō intellectu a me: et q̄ aliquid significat q̄ nullus intelligit vel nihil significat: vt nihil et similia: s. talia sūt absurda nulla rōne cogente cōcedere. Idco respondeo aliter concedendo consequentiam factam: sed cum ponis: cūz a. sit littera nō intelligibilis: nego casum. nam dico q̄ omnis littera cum sit representativa sui met est intelligibilis vt dicebatur in primo tractatu presentis operis: volo tamen q̄ non sit significativa vel sit non

Consequentie

Intelligibile pro alia re se ipsa, vel sibi
similiter nec latere sunt: tunc ego vi-
deo quod intelligo quod prioris quædam subie-
cti vniuersalis: et tunc predicatum, quia p-
predicatum eorum quod non intelligo non in-
tellectum a me: sed intelligo intellectum a
me negantem vniuersaliter, quod summo pro-
cedat, ut dicatur in demonstratione
videtur regale.

Ad hoc argumentum respondet a multis. Cuiusmo-
di ratio quæ non esse intellectum: et dicunt predicatum esse
intellectum, nec in eorum, ut intelligam non intellectum a
me, ut argumentum ostendit. Cuiusmodi ratio quod
quid significatur quod nullus intelligit. Cuiusmodi ratio quod
aliquid significat quod nihil significat: patet secundum: quod
per has dicitur simul, scilicet nullus intelligit, significat
quod nullus intelligit. Patet tertium, quod per has duas
dicitur nihil significat aliquid significat cum habe-
ant significatum: et illud significatum est quod nihil signifi-
ficatur ex quo significat quod nihil significatur: et sic
patet tertium. Cuiusmodi ratio videtur dicitur quod
surdus est, nec oportet talem concedere cum nulla ratio
coherere videatur, ut ex dicendis factum est. Cuiusmodi ratio
ergo responderetur concedendo quod est factum, et nego
consequens non esse intellectum a te, aut a me: nec admit-
tatur casus quod a sit non intelligibile, si, n. a. est: ipsi est
intelligibile. Cuiusmodi ratio dicitur quod a, intelligitur, aut quod
significat, et quod ipsum significat, aut: et reperitur aliter: et
non ad placitum, ut de voce in tractatu precedenti me-
logice diximus, alii non possunt de eo memorari
si ipsum a, non est intelligibile, et si famosus sit lite-
ram nullas esse intelligibiles, illud habet veritatem, ut
non intelligatur res alia a se, per ipsas: nisi non a si-
cta ipositione ad significandum. Et vltimum dico quod
esse intellectum a me: et subiectum omnino ac predicatum: nec
per predicatum intelligo non intellectum a me, sed intel-
lectum a me: non quidem positum, sed negatum: vel p-
natum quod pro eodem accipio, ut videbatur in ræda-
ratione, n. regule supius tactum est. Cuiusmodi ratio quod
error hinc ratiocinationis: ad rationes quibus vult summo mo-
neri. Cuiusmodi ratio dicitur quod a, sed ad secundum quod si
quædam aut quod aliquid intelligit, sed negantem. Cuiusmodi ratio
tertium similitur quod significatur quod aliquid signifi-
catur, scilicet negantem.

Cuiusmodi ratio quarta et vltima regula p-
batur sic, sit a, ut patet a se, et b, ostio: tunc
sit c, oppositum b, quod sit c, potest stare cum
a, ponat esse, et habet quod tam a, quod c, sit

verum: et si a, ad b, valeat consequentia, se-
quitur quod b, est verum: et c, est verum per patet
positum, ergo eorum contradictoria inuenies
contradictoria simul simul vera, quod est
possibile nec intellectus accipit.

Cuiusmodi ratio nec regula vltima, quia tamen vemon-
strare quod est, et quia est bona, non est posse quod con-
trarium consequens sit cum antecedente, huiusmodi sic
ponatur, ut significat, et cetera, si non est posse quod
tradictorum contra sit cum antecedente sic signifi-
candum est consequentia est bona. Cuiusmodi ratio nec regula re-
gula. Cuiusmodi ratio dicitur contra, et dicitur in primo p-
pari, quod si non est vera, sit et oppositum consequens cum
antecedente, quod est, quia sit bona, et quod possibile sit
oppositum consequens, sit cum antecedente sic signifi-
candum: et vult significat, minus factum sit a, aut, et cetera
b, c, vero contradictorium b, et arguitur tunc sic pos-
sibile est stare cum a, ponatur ergo in c, et habeo quod
tam c, quod a, sunt vera, et vltima, et verum, ergo b, et v-
rum, tenet contra, quod ab a, ad b, consequentia est bona, cum
non sit mutata significatio, tunc sic b, est verum, et c, sit
est verum, sed c, contradicit b, ergo tunc contradicto-
ria sunt simul, ut quod intellectus abhorret capere,
et para non alii probat eius factum, et parum decem
ri possit, et delinam tamen tenentur, nec secunda pars
sic, non est posse, ut contradictorium omnino a, ad consequens
sit cum eius ante, et possibile est consequens b, ad
antem quæ in antecedente sumunt eodem collectio
esse intelligent non erit.

Cuiusmodi ratio licet nunquam ad dictorum consequentia
consequentie bone sit cum ante, non in omni
quod semper oppositum consequentis repugnet
antecedenti, multo enim, propositiones non sunt
simul, nec repugnant, ut iste, tunc non con-
tra, et nihil est, illa sunt repugnantia: et quod
in vno formaliter sequitur, et contradictorium al-
terius, ut tu sedes et tu stas.

Cuiusmodi ratio contra regulam bene arguitur sic, ista conse-
quentia est bona, nihil est, ergo in eo albus, cuius
contradictorum consequentis non repugnat ante-
cedenti, ergo regula falsa, consequentia tenet, que
ponatur, et non simul stare conueniunt, et tamen
pari assumptum est clara, et secunda ostenditur, quo-
niam iste intellectus potest imaginari absque contra-
dictione, scilicet nihil est, in non eo albus, Cuius
spondetur negando consequentias: nec non stare
simul idem est cum repugnare: tunc quia negando

non est idem cum affirmatione omnino: tunc quia aliqua non sunt simul que omnino repugnant: ut dicitur per philosophos. Similis est: tu non es albus. Quia enim non sunt simul que faciunt copulationem impossibilem: sicut imperfectio aut sit apud naturas sine apud intellectum. Alia vero repugnant ex quo tunc uno sequitur contrarium: ut in secedo: tu stas. hinc quales sunt propositiones eadem. in secedo: tu stas: ex parte enim sequitur formaliter: beatus non stas: sequitur autem: Strodius de sequitur formaliter: cuius consequens est de intellectu antecedens. tertio autem quantum modo supra expressio: cum de consequentia formaliter ageremus.

Cum quibus sunt repugnant due negative pure: stat quod duo convertibilia repugnant: ut vult non pater est: et non pater est. nam ex uno sequitur oppositum alteri: nam si non pater est: non tamen pater est: ut patet. nam si non pater est: pater est: et si pater est: filius vel filia est: et si filius vel filia est: et alius a patre est. quod non tamen pater est: imo solummodo potest concedi quod eadem propositio sibi metipsum repugnet: sicut se quis ex se ipsa. sequitur oppositum sibi ipsi: ut ex ista. non pater est: sequitur sibi oppositum: non tamen pater est. quod sibi repugnat. nec ideo repugnantia duo opposita distincta a extremis erigere: sufficit enim de uno omnino ad idem fuerint diversi respectus: sicut respectu eiusdem unum est percutio et percussio: vel repugnare sibi ipsi potest dici respectu ad repugnantes propositiones ad eas sequentes: concedit ergo in casu quod ex a. sequitur b. et tamen contradictorium b. convertitur cum a.

Cum hac solutione sequitur primo. quod nulle due pure negative repugnant: probatur. quia ex nulla negativa pura sequitur affirmativa. ergo nec tenet consequentia. quia si repugnant ex una illarum negativarum sequeretur contradictorium altere negative quod est affirmativum. **C**um secundo sequitur quod aliquid que tunc convertibiles propositiones repugnant: probatur de istis: tantum pater est: et tamen pater est. ex parte enim formaliter sequitur: et ad dictum est: quod sic de clamo. non pater est: ergo pater est: ergo filius: vel filia est: ergo aliud a patre est. ergo non

tantum pater est: ergo de primo ad ultimum totum pater est: non tamen pater est. **C**um 3° declaratur. vultur et eadem propositionem sibi ipsi repugnare. probatur quod ex una propositione sequitur formaliter: tunc ex alio: ut ex ista. non pater est: et tamen contra hoc arguitur. repugnans est relatio. ergo sequitur: tunc ex ista. non pater est: ergo contra. propositiones ad invicem. negantur: quia. sicut est quod sit unus: et tamen unus sum: tunc a se fundans diversos respectus. unde alia ratio est quod concipitur pro primo ut est terminus qui referuntur: alia ut terminus ad quem referuntur. unde sit eundem respectu eiusdem est per eundem: et per illum agere: et patet ut 3° physico: b. xiii. et commento 3° de actibus: et commento 5° colligatur. ita identiter est et per se: et sibi ipsi. **C**um 4° si quatuor quo cognoscitur: aut quod sibi repugnare. dicitur hoc cognoscitur: non ex aliis: sed ex natura habito respectu: et eadem autem ad propositiones repugnantes sequentes ex illa: ita quod si ex a. sequitur formaliter b. et c. tamen repugnantia tunc a. repugnat sibi ipsi: patet inveniuntur dicitur. **C**um 4° quarto sequitur. quod ex a. sequitur formaliter b. et tamen a. dicitur b. convertitur cum a. patet in casu: ubi a. est illa. tantum pater est. b. vero ista: non tamen pater est.

Contra dicta arguitur. primo quod in contradictione esse inter intellectum a. et c. non intellectum a. et c. ergo intelligis quod habet illos. per ad dictum: tunc. et per consequens intelligis illud negativarum scilicet non intellectum a. et c. **C**um secundo ad idem sit hoc intelligis demonstrato significato adequato predicati consequenti illum consequens. scilicet a. est non intellectum a. et c.: hoc est non intellectum a. et c. ergo non intellectum a. et c. intelligis. **C**um 3° tertio arguitur quod aliqua pure negativa repugnat sibi ipsi alteri propositioni. ut patet de ista. non de quolibet dicitur esse vel non esse: ipsa enim claudit contra ista cum sit oppositum primi principij. **C**um 3° ista distinctio que est pure negativa. scilicet. non si tu es homo. in secedo. vel non si tu es homo. in secedo: implicat contradictoria: form. alter ergo due tales pure negative sibi repugnant. quia nota est affirmativum est secundum in tertio correlatio immediate antequam materia regularis: hoc tenendo quod ly non primo loco negat totam distinctum. **C**um 4° ostenditur nullam litteras significare seipsum: quia si a simili qui libet terminus significaret seipsum. quod videtur falsum. **C**um enim terminus sicut abegorem: ad eius omnia. non videtur seipsum significare alioquin esset abegorem: tunc: sed tamen videtur habere officium distribuendi.

Ad primum dicitur quod de contradicto conis incomplectis est

Consequentie

placiter loqui possimus. Primo ut significata contradictoria sint. Secundo ut signa sint talium significatorum. Cuiusmodi dicitur idem significatum esse contradictorium sibi ipsi sed non eodem modo. Vnde hoc significatum. s. intellectum a te. contradicit sibi in concipiendo ipsum prout saltem natura absque negatione et post eam negationem. Secundo autem modo loquendo dicitur hoc terminus incomplexus esse contradictoria. s. intellectum a te. et non intellectum a te. et quod non concluditur quod per seculum intellectus non intellectus a te. sed solum quod intelligis intellectum a te negationem. Cuiusmodi dicitur negari minor. quoniam significatum illius predicatum insinuat esse ipsum intellectum a te negationem. Cuiusmodi dicitur non facile esse respondere. sed altissimum exquirere negationem. in presentiarum tamen dico illam negationem non claudere contradictionem aliquam. quoniam ubi per imaginationem nihil nec aliquo aliter esset tunc de nullo diceretur esse vel non esse. nec tunc chimera esset ens vel non ens. sicut chimera esset ens vel non chimera esset ens. nec for. esset ens vel non ens. nec illud affirmatum. s. de quolibet dicitur esse vel non esse. est primum principium nisi limitetur vel in quanto metaphysice. et loco suo dicitur esse. Deinde dicitur correlarium dicitur esse verum tunc modo quod hypoteticis sint affirmatiue et negatiue. Et ro dicitur tamen loquitur hic de negatiuis partibus cathedrae. non hypoteticis: quare nihil concluditur. Et ro dicitur. Cuiusmodi dicitur quartum conceditur quemlibet terminum et per consequens by. omnis seipsum significat et si serua. a sacris requisita que infra dicitur et concedo quod si omnis est terminus cathedrae ematius et terminus sine cathedrae ematiis. sicut etiam in parva locuta solus terminus concedere quod. Anno est verum et anno non est. vel verum. Cuiusmodi dicitur sequitur primo quod aliqua propositio necessaria significat. adeoque sicut impossibile est esse. patet et illa. an illi homo est lapsus. Cuiusmodi dicitur sequitur secundo aliquam propositioem impossibilem significare. adequate sicut necesse est esse. patet de ista. nullus deus est. sicut enim idem est significatum adequatum terminorum. contradictorium incomplexum licet alio et alio modo. ita idem est significatum adequatum affirmatiue et negatiue. pro. et de futurum figura saltem de se. aut modo habent et in ista dicitur.

Primum dubium inquit aliis terminum et proffione possit stare pro se et sibi similitudine. Cuiusmodi dicitur petrus manum annis negationem dicitur omnium pro fundamento nulli terminum materialiter supponere. et per consequens

nullum terminum in propositione stare pro seipso. Cuiusmodi dicitur ergo sua bis colligitur pro offensionibus. Cuiusmodi dicitur in nulla harum propositionum subiectum materialiter supponit. homo est spes. ba. e. syllaba. petrus est dicitur. a est littera. et primo ostendit de prima sic. quilibet terminus qui predicatur de pluribus differentiis numero solum in eo quod supponit tantum personaliter. et non materialiter. ergo hoc materialiter sumptus non est species. consequentia da rissima esse videtur. et assumptum patet de alijs: pred. catam ubique supponit personaliter. Secundo ostendit vniuersaliter de alijs tribus. quoniam man. antequam aliqua esset in iudicio facta ab ipso toribus ut terminus significaret tunc nullus terminus materialiter supponebat. ergo nec iudic. tenet consequentia: quia ante institutionem ita significabantur se aut presentabantur se sicut nunc. Cuiusmodi dicitur propositio. in illa illam quatuor dicitur esse propositio. patet hoc ex deductione patet. quia aliter ipsa subiecta supponerent materialiter. quod est impossibile. Ita responsio non videtur vera. quia tunc falsum dicitur. Petrus dicitur quod homo est species. et animal esse genus. tenendo. in. vniuersalia esse animal terminus et non res extra animam. ut plerumque ex logicis tenent. nec ipse petrus negaret. tunc enim ipse non potest euadere quin aut propositus nichil sit. aut quod subiecta illarum propositionum propositus materialiter supponant. Cuiusmodi dicitur in negando illas esse propositiones saltem partem et vniuersam. hoc enim est vera. homo non est spes. tenendo subiectum personaliter. ergo ipsa est propositio ergo et sua subiecta est propositio. ita saltem. hoc est species. Ita etiam. a. est littera: est propositio tunc cuius subiectum personaliter supponit. ut patet in inferius scriptum est. Cuiusmodi dicitur in fundamentum propositum est falsum. quoniam ita consequentia non videtur. ite terminus non supponit materialiter. ergo non representat se. vbi enim ponitur quod hoc dicitur que est pronomen. hoc demonstratum demonstretur et ipsam. et quod dicitur sibi simile. patet tunc ipsa supponere personaliter in ista. hoc est hoc. et seipsum significare. quia stare pro suo formalis significatio. Cuiusmodi dicitur propositio vero quas ipse adducit. ad partem dicitur. huius propositionis. scilicet homo materialiter sumptus est species. esse duplicem. intellectum. primum est quod homo est spes. et subiectum dicitur. propositio supponit mater. et ille dicitur. Secundo ostendit materialiter substantie. Et quo patet solutio ad

impositæ sunt. ad significandū autē sic se aut eis si
multa in significando: sic q̄ specialiter ⁊ certam d̄
quolibet scripto aut vocatu vel talitradit a est si-
gnificatio secundum q̄ impositioibus autēntis
placuit secundum quē modū dicitur q̄ hoc scri-
ptum homo fuit impensum ad significandum ho-
minem. ⁊ hoc scriptum lapis lapidem.

His premissis peno illas. p̄p̄nes
aut ver significantes aliquid. aut b̄ns. efficiam p̄
positionem generalem vel specialē est dictio ⁊ cō-
sequendo de dictione in voce vel in scripto. ¶ Si
ma pars videtur manifestā. non enim videtur cō-
dubium nisi de ly bus: ⁊ similibus: constat autē ly
bus esse debituū subiectum in propositione illa ly
bus ē syllab. ⁊. ergo tunc est dictio. scd̄a pars liquet.
¶ Secunda prop̄. aliqua duo sunt cō similia in
voce aut in scripto: quorū unū est dictio ⁊ reliquū
nō. p̄s de ly bus: qd̄ est dictio in dicta. p̄positione ⁊
sibi sibi scriptum de per se: absq̄ nota materialita-
tis: non ē dictio. q̄ non in mente: nec in voce vel
scripto: cū non significet p̄positione aliq̄. ¶ Ter-
tia. quilibet conceptus est dictio: patet q̄: quilibet
pōt esse pars prop̄iq̄ orationis. ergo ⁊c. ¶ Quar-
ta nullus conceptus aut dictio mentalis significat
se. adequate. p̄s: q̄ sicut cum intelligis in collectionē
nō intelligis nisi per alā p̄lectionem: ita cōceptū
quem intelligis: intelligis p̄ alū conceptū: ⁊ p̄ns
nullus conceptus significat se. adeq̄te. ¶ Et prima
p̄positione sequitur q̄ res ipsa que est figura canis
sc̄olo eruditus. aut quāvis nō est dictio. ¶ Et se-
cunda concluditur b̄ns nō cō. p̄p̄nem. bus ē bus.

Consequentie

patet q̄: illud qd̄ ponitur pro subiecto ex nulla im-
positione significat. ¶ Et si de odna supra dixerit q̄
quolibet littera est sui ipsius representata. nāle
ver̄ dicentibus illi nō puto eum non recte dicere
si intellexit q̄ littere non significat se. ad placitū
eo q̄ littere in scripto meo iudicio significat se. et
ipōitūde specialit. quū p̄mi inventores litterarū hinc
raram cū figuratū primā litterā alphab. bet. f. a. in
sinturunt vt deberet vocari a. ⁊ ita de singulis alijs
litteris: id bec ē. p̄p̄. ⁊ est litter. ⁊. cum subiectum
supponit personam. alter: cū de se ipso aut de ei⁹. p̄mo
mine demonstrat. aut se verificat. aut in mente sine
adā. amēto signi. materialis. ¶ Et tertia sequit q̄
idē adēquate significatur p̄ aliquē conceptū ⁊ aliq̄d
scriptum: ⁊ tunc ē concept⁹. hie est dictio: scriptū tale
nō ē dictio. p̄s. ¶ Et quarta inferat q̄ nullus terminus
metalē sup̄pōit metaliter: p̄s: q̄ si sic in mente vide-
retur de subiecto isti p̄positionis tunc ē. scilicet pe-
trus ē dictio: sed hoc est falsū: quū in mente pro subie-
cto illius pōitur quidā conceptus eōs qui significat
oēs tales terminos. petrus: estat autē illū conceptū
verificari affirmative de pronōie demonstratē
absq̄ additamento signi. materialis. ergo nō habet
significatū materialē. ⁊ per p̄ns nō supponit metalit
neq̄. incōvenit duas p̄positiones in eam con-
necti in significando i quare vna subiectum sup̄pōit
metalit. ⁊ alia p̄sonalit vt facile ex dictis clarē pōt.

¶ Excellentissimi viri magistri Alexandri sermo
nere commentum super consequentijs. Et tresp̄
fr. iton. ⁊ D. arbem. campanam de cherto orbi
nis minor. accuratissime castigatū feliciter fuit.